

TM

HARLEQUIN^{TM}

СПЕЦИАЛНО ИЗДАНИЕ

КОЛЕДНА Магия 1992

**НОРА РОБЪРТС, ДЕБИ
МАКОМБЪР, МОРА СИЙГЪР,
ТРЕЙСИ СИНКЛЕЪР
КОЛЕДНА МАГИЯ 92**

Превод: Людмила Верих, Росен Сиромахов, Анна Ралчева, Георги
Митев

chitanka.info

ДОМ ЗА КОЛЕДА

*С особено възбуждане пристъпва Джейсън по
уличките на родния си град след десетгодишно
отсъствие. Но защо ли си спомня с такъв
трепет за своята стара любов Фейт и прекрачва
прага първо на нейния дом?*

ПЪРВА ГЛАВА

Много може да се промени за десет години. Той го очакваше. По време на полета от Лондон и после по завоите на север от Бостън към Куайът Вали в щата Ню Хемпшър Джейсън Ло си мислеше колко ли ще е различно всичко. Май преди десет години беше за последен път там. Десет години, дори за един забутан градец в Нова Англия с население от 326 души, все ще донесат промени. Умирали са хора, други са се раждали. Къщи и магазини са сменяли собствениците си. А някои може и да ги няма вече.

Не за пръв път, откакто бе решил да види пак родния си град, се чувстваше неловко. В края на краищата можеше и да не го познаят. Замина слабо, наперено двайсетгодишно момче в прашни джинси. Връщаше се мъж, който знае как предизвикателството се превръща в арогантност, а после — в успех. Фигурата му беше все така стройна и дрехите от бутиците на Седмо авеню му стояха добре. За десет години се превърна от безразсъдно момче, решено да се добере до успеха, в наглед самодоволен човек, който го е достигнал. Десетте години не бяха променили същността му. Все още търсеше своите корени, своето място. Затова се бе отправил обратно към Куайът Вали.

Пътят се виеше през гората, ту нагоре в планината, ту отново надолу, също както когато пътуваше в обратна посока в автобуса на „Грейхаунд“. Земята бе покрита със сняг, тук-там стърчаха бабуните на камъните отдолу. Дърветата блестяха от слънцето. Липсвал ли му беше снегът? Една зима прекара на Андите в сняг до кръста. Друга — в жегата на Африка. Годишите се сливаха, но колкото и да е странно, Джейсън помнеше къде точно е прекарал всяка Коледа през тези десет години, макар да не ги беше празнувал. Пътят се стесни и навлезе в широк завой. Откри се гледката към планината, покрита с едва побелели борове. Да, беше му липсвал.

Снежните хълмове блестяха на слънцето. Нагласи черните си очила и намали. После натисна спирачките. Когато излезе от колата, дъхът му се виждаше. Кожата му потръпна от студ, но нито се закопча,

нито бръкна в джоба за ръкавиците. Искаше да му се отдаде изцяло. Вдишването на разрежения леден въздух бе като убождане на стотици малки иглички. Измина няколко крачки до върха на хребета и погледна надолу към Куайът Вали.

Там е роден, там израсна. Там научи какво е мъка, там се влюби. Дори отдалеч можеше да различи нейната къща, на родителите ѝ, припомни си Джейсън и усети, че го обзема ярост. Сега сигурно живее другаде с мъжа си и децата.

Несъзнателно бе стиснал ръцете си в юмруци и сега бавно ги разтвори. През последните десет години бе овладял до съвършенство уменията да не издава чувствата си. А щом владееше това изкуство в работата си — в репортажите за глада, войните и страданията, щеше да успее и сега. Чувствата му към Фейт бяха момчешка работа. Беше мъж и тя, също като Куайът Вали, е само частица от детството му. Измина близо сто хиляди километра, за да се убеди в това. Обърна се, качи се в колата и потегли надолу по склона.

В далечината Куайът Вали приличаше на малка старинна литография, цялото градче изглеждаше бяло, сгущено сред гори и планини. Колкото повече го приближаваше, ставаше все по-прозаично и достъпно. Тук-там по крайните къщи се виждаше излющена боя. Оградите бяха полегнали от снега. Видя няколко нови постройки в някогашното поле. Промяната. Припомни си, че я бе очаквал.

Над комините се виеше пушек. В снега се гонеха деца и кучета. Погледна часовника — беше три и половина. Училището беше свършило, а той пътуваше вече петнайсет часа. Ще трябва да види дали още работи градската странноприемница и да наеме стая. На лицето му заигра усмивка, като си спомни за съдържателя, стария Бийнтрий. Колко пъти Бийнтрий му беше повтарял, че ще си докара само неприятности. А Джейсън бе доказал точно обратното. Присъдиха му Пулицър и Наградата за външнополитически репортаж.

Къщите сега бяха по-нагъсто и вече ги разпознаваше. Къщата на Бетфърт, на Тим Хокинс и на вдовицата Марчант. Намали скоростта край спретнатата синя фасада на вдовицата. Забеляза, че не я беше пребоядисала и се зарадва. Старият смърч в предния двор вече беше накичен с червени лентички. Открай време старата жена обичаше Джейсън, още помнеше как тя го гощаваше с течен шоколад, как го слушаше с часове да ѝ разправя къде ще пътешества и за кои места си

мечтае. Тя беше към седемдесетте, още когато той замина, но беше от як сой. Помисли си, че току-виж я заварил в кухнята да слага дърва в печката и да слуша любимия си Рахманинов.

Улиците на градчето бяха чисти и спретнати. Заселниците в Нова Англия са практични хора, помисли Джейсън, твърди като скалата, върху която живеят. Както изглеждаше, градът не беше променен. Железарията на Рейлинг си беше пак на ъгъла на Главната улица, а пощата се помещаваше в тухлена сграда с големината на гараж. Пак бяха закачени червени гирлянди от стълб на стълб, както в детството му за празниците. Деца правеха снежен човек пред къщата на Литнерови. Чии ли са? Джейсън недоумяваше. Мерна червените ръкавици и ярките ботуши с мисълта, че може да са на Фейт. Ядът пак се надигна и той извърна очи.

Табелата на градската странноприемница беше преобоядисана, но в триетажната каменна сграда нямаше друга промяна. Алеята отпред беше изчистена и двата комина пушеха. Отмина я. Първо трябваше да свърши нещо друго. Можеше да завие на ъгъла, да кара до първата пряка и да види къщата, в която бе израсъл. Но не го стори. Към края на Главната трябваше да има спретната бяла къща, по-голяма от другите, с два големи еркерни прозореца и широка веранда отпред. Там Том Мънроу беше завел невестата си. Журналист от ранга на Джейсън знаеше как да измъкне информация. Сигурно Фейт беше закачила на прозорците дантелените пердета, за които мечтаеше. Том сигурно ѝ е купил красив китайски сервиз, за какъвто копнееше. Дал ѝ е точно това, което иска. Джейсън можеше да ѝ предложи куфар и мотелска стая в безброй градове. Тя бе направила своя избор.

След десет години откри, че все още му е трудно да се примири. Наложил си обаче спокойствие и спря до бордюра. Някога с Фейт бяха приятели, за кратко време — влюбени. Оттогава той беше имал други връзки, а тя се беше омъжила. Но той още я помнеше осемнайсетгодишна — хубава, нежна, пламенна. Искаше да замине с него, но Джейсън не ѝ разреши. Обеща да го чака, ала не удържа на думата си. Пое дълбоко дъх и слезе от колата.

Къщата беше чудесна. На големия прозорец над улицата имаше елха, гъста и зелена. Вечер сигурно беше вълшебна гледка. Беше сигурен, защото Фейт вярваше във вълшебствата.

Изправен на пътеката, усети, че трябва да преодолее страха. Беше работил като военен кореспондент, вземал бе интервюта и от терористи, но никога не бе усещал такъв присвиващ стомаха страх, както сега, пред тази снежнобяла къща с традиционните храсти пред вратата. Сети се, че би могъл да си тръгне. Ще се върне в хотела и ще напусне отново града. Няма смисъл да се срещат. Вече нищо не ги свързва. Тогава видя дантелените завеси и старата обида се надигна.

Като тръгна по пътеката, иззад ъгъла на къщата притича момиченце, след него тупна добре премерена снежна топка. То падна в снега, отъркаля се и се надигна. След секунда скочи и също хвърли топка.

— Не те бива, Джими Хардинг! — обърна се внезапно момиченцето, затича се и налетя върху Джейсън. — Извинявайте!

Беше цялата в сняг. Погледна нагоре и се засмя. Джейсън усети, че му се зави свят.

Беше копие на майка си. Черната ѝ коса излизаше изпод шапката и се разпиляваше по раменете. На малкото триъгълно личице се открояваха големи сини очи, искрящи от веселие. Усмивката ѝ беше още по-изразителна — излъчваше такова щастие, че дъхът му секна. Дръпна се и я огледа, докато тя се отупваше от снега.

— Не съм ви виждала.

Той мушна ръце в джобовете и си помисли: „Аз пък съм те виждал“. И попита:

— Тук ли живееш?

— Да, само че магазинът е отзад. — В краката ѝ падна снежна топка. Тя пренебрежително повдигна вежда.

— Това е Джими — рече с тон на отегчена от ухажване жена. — Въобще не може да се цели. Магазинът е зад къщата — повтори и се наведе за нова топка. — Влиза се направо.

Избяга с топки в ръцете. Джими ще бъде изненадан, помисли си Джейсън.

Дъщерята на Фейт. Не я попита как се казва и за малко да я извика обратно. Нямаше значение — щеше да остане в града само няколко дни, преди да поеме новото назначение. Само минаваше, за да изчисти всичко старо.

Пое по пътеката край къщата. Не можеше да си представи що за магазин има Том, но си помисли, че е най-добре да се срещне първо с

него. Почти го желаше.

Малката работилница, която си представяше, се оказа викторианско село в умален вид. На шейната отпред имаше две кукли с човешки размери, облечени с цилиндър, боне, наметала и ботуши. Над вратата висеше красиво изписан надпис „Куклена къща“. Бутна вратата и чу звънчетата.

— Идвам веднага!

Като чу гласа ѝ, усети, че губи почва под краката си. С това ще се справя, рече си Джейсън. Ще се справя, защото трябва. Свали очилата си, мушна ги в джоба и се огледа.

Стаята представляваше уютна гостна, подредена с детски мебели. Кукли от различни стилове и големина заемаха столовете, лавиците и шкафовете. Пред миниатюрно огнище с просветващи пламъци седеше кукла баба с дантелена шапка и престилка. Илюзията беше толкова силна, сякаш ей сега щеше да се залюлее в стола.

— Извинявайте, че се забавих. — С китайска кукла в едната ръка и булчински воал в другата влезе Фейт. — Точно оправях... — Тя спря. Воалът се изплъзна от ръката ѝ, завъртя се безшумно и падна на пода. Лицето ѝ пребледня, а очите ѝ станаха почти виолетови. В отговор, или за да се защити, притисна куклата до гърдите си: — Джейсън!

ВТОРА ГЛАВА

В рамката на вратата и на зимната светлина, която се процеждаше през малките прозорци, беше по-хубава, отколкото си я спомняше. Надявал се бе да не е така. Надявал се бе, че във фантазията му нещата са пресилени, обикновено е така. И ето я сега от плът и кръв, толкова хубава, че дъхът му спря. Сигурно затова усмивката му беше иронична, а гласът хладен.

— Здравей, Фейт.

Тя не помръдна. Изненада я, както преди толкова години. И тогава не се издаде, и сега смяташе да се справи.

— Как си? — успя да попита с ръце, стиснати като менгеме около куклата.

— Добре — каза той и пристъпи към нея. Господи, какво щастие е да видиш смущението и уплахата в очите ѝ. И какво изтезание да усетиш, че ухае както преди — нежна, млада, невинна.

— Изглеждаш чудесно — рече той, сякаш между другото.

— И през ум не ми е минавало, че ще се появиш. — Беше се научила да не го чака. Решена да се владее, разхлаби ръцете си около куклата. — Колко ще останеш в града?

— Няколко дни. Просто ми щукна да дойда.

Тя се засмя с надежда, че не е прозвучало като истерия.

— Съвсем в твой стил. Четохме доста за теб. Бил си почти навсякъде, където мечтаеше да идеш.

— Дори повече.

Тя се обърна и затвори за миг очи, за да потисне чувствата си.

— Писаха на първа страница, като спечели Пулицър. Господин Бийнтрий търчеше наоколо, като че ли той ти е бил учител. „Чудесно момче е Джейсън Ло. Знаех си, че ще постигне много“. Така разправяше.

— Видях дъщеря ти.

Това беше най-големият ѝ страх, надежда и мечта, с които се бе простила много отдавна. Наведе се небрежно за воала и рече:

— Клара ли?

— Беше отвън. Канеше се да се справи с някой си Джими.

— Да, Клара е. — Лицето ѝ грейна в усмивка, същата като на детето. — Тя не търпи да я побеждават — искаше да добави „Като баща си“, но не посмя.

— Видях, че имаш дантелени пердета.

— Да, аз си получих пердетата, а ти — твоите пътешествия.

— И това местенце. — Той се огледа отново. — Кога започна?

Щеше да се справи, каза си тя, колкото и да не обичаше празните разговори.

— Отворих го преди осем години.

Той взе една парцалена кукла от коша.

— Значи продаваш кукли. Хоби ли ти е?

— Не, с това се изхранвам. Продавам, поправям, дори ги правя. — В очите ѝ се появи решителност.

— С това се изхранваш? — Той остави куклата с тъжна усмивка.

— Не мога да си представя, че Том приема жена му да работи.

— Така ли? — Заболя я, но въпреки това се зае с куклата и воала.

— Винаги си бил наблюдателен, но те нямаше доста време. — Погледна назад и в очите ѝ вече нямаше нито тревога, нито твърдост. — Доста време. Ние с Том се разведохме преди осем години. Чух, че живеел в Лос Анджелис. И той не си пада много по малките градчета. И по провинциалните момичета.

Нямаше точни думи за чувствата, които се надигнаха у него. Най-лесно е да си ироничен.

— Очевидно си направила грешен избор, Фейт.

— Очевидно да. — Тя се засмя, но ръката ѝ смачка воала.

— Не ме дочака — не издържа той. Мразеше и себе си, и нея.

— Ти замина. — Тя се обърна бавно и скръсти ръце.

— Казах ти, че ще се върна. Че ще те викна, щом мога.

— Нито писа, нито се обади. Три месеца...

— Три месеца? — Побеснял, той я хвана за ръцете. — След толкова разговори, след толкова надежди, ти можа да чакаш само три месеца, така ли?

Би го чакала цял живот, но нямаше избор. С мъка овладя гласа си и го погледна в очите. Бяха същите — живи и нетърпеливи.

— Не знаех къде си. Не ме удостои с честта да ми съобщиш дори това. — Дръпна се назад, защото поривът, както винаги, беше силен. — Бях само на осемнайсет, а теб те нямаше.

— Но Том беше тук.

— Да, Том беше тук. — Тя стисна зъби. — Цели десет години не написа нито ред. Какво искаш сега?

— И аз това се чудя — промърмори той и я остави сама.

Мечтите ѝ винаги бяха фантастични. Като дете си представяше бели коне и стъклени пантофки. С действителността се срещаше всеки ден — в семейството, където имаше малко пари и много гордост, затова пък мечтите бяха в изобилие.

Влюби се в Джейсън, когато беше на осем години, а той — на десет, защото се сби с три момчета, които я бяха бутнали в снега. Фейт си спомняше тази случка с удоволствие. Най-вече помнеше разярения Джейсън, който идва да я спаси и разпилява нейните нападатели. Беше слаб, палтото му имаше кръпки на лактите и му беше голямо. Не можеше да забрави тъмните му кафяви очи и гневно склучените вежди. По русата му коса имаше сняг, лицето му бе зачервено от студа. Погледите им се срещнаха и тя се влюби. Той измърмори нещо, вдигна я и ѝ се скара, че се забърква в разпавии. После си тръгна, с ръце в джобовете на провисналото си палто.

В детството си и после като девойка не погледна друго момче. Разбира се, от време на време се преструваше, че я интересува друг, само и само Джейсън да я забележи.

По-късно, когато беше на шестнайсет, с ушитата от майка ѝ рокля за пролетния бал, той я забеляза. Забелязаха я и още няколко момчета, с които Фейт отчаяно флиртуваше с една-единствена цел — Джейсън Ло. Намусен и сърдит, той я гледаше как сменя кавалер след кавалер. И тя го погледна право в очите, преди да излезе на въздух. Той я последва, както и очакваше. Тя се държа префърцунено, той — нахакано. Изпрати я до вкъщи на светлината на пълната луна.

Последваха много разходки — през пролетта, през лятото, през есента и зимата. Бяха влюбени, както са влюбени само младите — невинни и без да ги е грижа за нищо. Тя му разказа, че мечтае за дом и деца, за дантелени пердета и китайски сервиз. Той — за влечението си

към пътешествията, за желанието си да види всичко и да пише за това. Тя знаеше, че той се чувства като в капан в този малък град, с баща, който нито го обича, нито го насърчава. Нейните блянове за тиха къща с цветя в кристални вази също не му бяха чужди. Любовта ги събра и мечтите им се сляха в едно.

После в една лятна нощ, когато въздухът ухаеше на треви, те се простиha с детството, а любовта им — с невинността.

— Мамо, ти пак мечтаеш.

— Какво? — с пяна по ръцете попита Фейт. Дъщеря ѝ стоеше на вратата на кухнята, облечена в топла вълнена рокля. С току-що сресана коса и измито лице приличаше на ангел. — Така е. Свърши ли с домашните?

— Да. Глупаво е да пишеш домашни, когато училището е към края си.

— Не ми ги приказвай тия.

— Много си кисела — заяви Клара и погледна към купата с курабийки. — Защо не идеш на една от твоите разходки?

— Вземи си една — каза Фейт, отгатвайки желанието на дъщеря си. — И си измий зъбите.

Изчака Клара да си избере курабийка и я попита:

— Видя ли един човек следобед? Висок, с руса коса?

— А-ха — отвърна с пълна уста Клара. — Идваше у нас. Аз го пратих в магазина.

— Каза ли ти нещо?

— Не, нищо. Отначало ме гледаше много странно, като че ли ме е виждал. Познаваш ли го?

Фейт си избърса ръцете и усети как сърцето ѝ силно заби.

— Познавам го. Живееше тук преди много години.

— Джими хареса колата му — каза малката и си помисли дали да си поиска още една курабийка.

— Наистина ще отида на разходка, Клара, но искам да си легнеш.

По тона Клара разбра, че курабийката ще трябва да почака.

— Може ли пак да преброя подаръците под елхата?

— Брои ги вече десет пъти.

— Да няма някой нов?

Фейт се разсмя и я грабна на ръце.

— Изключено! — Понесе я към всекидневната. — Е, не е излишно да ги преброиш още веднъж.

Навън въздухът беше кристален, миришеше на сняг. Вратите не се заключваха, защото хората в градчето се познаваха. Загърна се в палтото и погледна назад към прозореца на втория етаж — там спеше дъщеря ѝ. Клара озаряваше дома ѝ, изпълваше със смисъл живота ѝ.

Беше оставила елхата да свети, а лампите над вратата също излъчваха празничност. До Коледа има само четири дни, помисли тя и пак усети чудото на празника. Градът пред нея приличаше на пощенска картичка — със светещите гирлянди и елхата на градския площад. Усети свеж лъх на бор и мирис на пушек от комините. На някои такъв живот би се сторил заседнал и скучен. Но за Фейт тук беше техният дом — на нея и на дъщеря ѝ. Беше променила живота си така, че малката да се чувства добре. Не съжаляваше за нищо. Хвърли последен поглед към прозореца ѝ.

Докато вървеше, вятърът се усили. Щеше да вали сняг по Коледа. Усещаше. Щеше да го чака с нетърпение.

— Още ли обичаш да се разхождаш?

ТРЕТА ГЛАВА

Знаеше ли, че ще я намери? Сигурно. Сигурно го очакваше.

— Някои неща не се променят — рече тя просто, а Джейсън закрачи до нея.

— И аз го разбрах само за един следобед. — Той си помисли за градчето, което се беше променило толкова малко. И за чувствата си към жената до него. — Къде е дъщеря ти?

— Спи.

— Не те попитах имаш ли други деца. — Беше по-спокоен, отколкото следобед и твърдо решен да се владее.

— Нямам. — Той усети едва доловим копнеж в гласа ѝ. — Само Клара.

— Защо я кръсти така?

Тя се усмихна. Само той можеше да задава такива въпроси.

— От Лешникотрошачката. Искях и тя да може да мечтае.

Като нея самата. Бръкна по-дълбоко в джобовете и си каза, че сега са просто стари приятели, разхождащи се из стихналия град.

— В странноприемницата ли отседна?

— Да. — Джейсън доволно потърка брада. — Самият Бийнтрий ми качи багажа.

— Старите познанства са полезни. — Вдигна очи към него. Като вървяха беше по-лесно. Даде си сметка, че когато го погледна за пръв път, всъщност видя Джейсън — момчето. Сега виждаше мъжа. Косата му беше леко потъмняла, но пак изглеждаше много руса. За разлика отпреди, сега беше късо подстригана и падаше небрежно над веждата. Лицето му беше все така слабо, с хлътнали бузи, които от край време ѝ харесваха. И устните му бяха все така пълни, но се усещаше някаква твърдост, която преди липсваше.

— Успя, нали? Осъществи всичко, за което мечтаеше.

— Почти всичко. — Очите му срещнаха нейните и той усети как старите копнежи постепенно се връщат. — А ти, Фейт?

— Аз не исках толкова много като теб, Джейсън.

— Щастлива ли си?

— Ако човек не е щастлив, това си е негова грешка.

— Опростяваш нещата.

— Не съм пътувала като теб. Нито съм се справяла с какви ли не трудности. Аз съм по простите неща. Там е проблемът.

— Не. — Обърна я към себе си и плъзна ръце нагоре по лицето ѝ. Беше без ръкавици и усети с пръстите си нейната топла кожа. — Господи, въобще не си се променила! — Той нежно погали косата ѝ. — Хиляди пъти съм си представял как изглеждаш на лунна светлина. И беше точно така.

— Промених се, Джейсън. — Беше развълнувана. — Ти също.

— Някои неща не се променят — напомни ѝ той и се предаде на порива.

Когато устните им се докоснаха, той разбра, че си е у дома. Всичко, което помнеше, което мислеше, че е загубено, отново беше негово. Беше нежна, ухаеше на пролет, въпреки че наоколо имаше сняг. В целувката ѝ имаше желание както първия път, когато я докосна. Не можеше да си обясни защо другите жени, които бе прегръщал, бяха бледа сянка на спомена за нея. Сега тя беше истинска, беше в прегръдките му и му даваше всичко, което бе забравил, че може да има. Само веднъж, каза си тя, разтапяйки се в ръцете му. Само веднъж. Откъде би могла да знае, че в живота ѝ има такава празнина? Беше се опитвала да хлопне вратата след онази част, която включваше Джейсън, макар да знаеше, че е невъзможно. Опитвала се бе да си внуши, че това е младежка страст и прищявка, но не можа да приеме такава лъжа. Не съществуваха други мъже, а само споменът за един-единствен и мечти — почти забравени копнежи.

В спомените ѝ нямаше друг освен Джейсън — истински и настойчив както винаги. Всичко в него бе тъй познато — вкусът на устните му, меката му коса под пръстите ѝ, мирисът на мъж, груб и здрав, който носеше още от момче. Прошепна името ѝ и я притегли поблизо, сякаш годините се опитваха отново да ги разделят. Тя обви ръце около врата му, пламенна и влюбена като последният път, когато я прегръщаше. В краката им се гонеше вятърът, вдигаше сняг, а луната огряваше прегръдката им.

Не беше вчера, припомни си тя и се отдръпна. Не беше и утре. Беше днес и това днес трябваше да се приеме. Вече не беше дете без

задължения, с едно-единствено увлечение, което можеше да засенчи всичко друго. Беше жена, имаше да се грижи за дете и дом. Той беше като циганин — чергарин. Никога не го бе крил.

— Всичко свърши, Джейсън! — Задържа ръката му за секунда. — Отдавна е свършено.

— Не! — Той я хвана, преди да се обърне. — Не е. И аз си мислех така и дойдох да се уверя. Страдам по теб, откакто се помня, Фейт. Такова нещо не свършва.

— Ти ме изостави — заплака тя, макар че се бе зарекла да удържи сълзите си. — Съсипа ме. И още не съм дошла на себе си, Джейсън. Не го прави отново.

— Знаеш, че трябваше да замина. Ако беше почакала...

— Сега вече няма значение — поклати глава тя и се отдръпна. Никога не можа да му обясни защо беше невъзможно да чака. — Няма значение, защото след няколко дни ще си заминеш пак. Няма да ти разреша да нахлуеш в живота ми и да объркаш всичко. И двамата направихме своя избор.

— По дяволите, страшно ми липсваш!

Тя затвори очи. Когато ги отвори, бяха пресъхнали.

— Аз потиснах това чувство. Остави ме на спокойствие, Джейсън. Ако мислех, че можем да сме приятели...

— Винаги сме били.

— Вече няма винаги! — Въпреки всичко тя хвана ръцете му. — О, Джейсън, ти наистина беше най-добрият ми приятел, но не мога да ти се зарадвам, защото се боя от теб.

— Фейт — той вплете пръсти в нейните, — трябва ни време, трябва да поговорим.

Изглежда го и въздъхна.

— Знаеш къде да ме намериш, Джейсън. Винаги си знаел.

— Нека те изпратя.

— Не! — Поуспокоена, тя се усмихна. — Друг път.

От прозореца на стаята Джейсън виждаше почти цялата главна улица. Можеше, ако иска, да гледа как върви търговията в магазина на Портърфийлд, как се събират хора на градския площад, как се шляят насам-натам. Много често погледът му се насочваше към бялата къща

в края на улицата. Неспокоен, застанал до прозореца, Джейсън видя как Фейт излезе от къщи с Клара, за да я изпрати на училище с другите деца. Видя как се наведе да оправи яката на палтото ѝ. Видя я да изпраща с поглед децата, права, с гръб към него. Вятърът рошеше косата ѝ. Питаше се дали няма да се обърне и да погледне към хотела — знак, че не е забравила за присъствието му. Но тя мина край къщата и влезе в магазина, без да погледне назад.

След няколко часа той отново беше на прозореца. Ако съдеше по хората, които видя да отиват към куклената къща, търговията ѝ процъфтяваше. Тя работеше, за разлика от него — застанал небръснат на прозореца, с пишеща машина на бюрото, която дори не беше отворил.

Мислеше да поработи над романа си няколко дни — беше се зарекъл да го напише. Още едно от обещанията, които никога не изпълни, защото го поглъщаха пътуванията и репортажите. Надяваше се да попише тук, на спокойствие, в тихото градче на младостта, далеч от високите обороти и напрежението на журналистиката. Допускаше бе какво ли не. Не бе очаквал обаче да се влюби във Фейт толкова безнадеждно, както когато беше двадесетгодишен. Дръпна се от прозореца и се загледа в машината. Ръкописът му беше там — черновите се подаваха от пликовете. Можеше да седне и да работи цял ден. Така бе свикнал. Но напоследък бе започнал да осъзнава, че не може да посвети живота си само на тази наполовина написана книга.

Минаваше пладне, когато се избърсна и облече. Реши да мине през ресторанта на Минди и да провери дали още прави най-хубавата домашна супа в града. Липсваше му обаче настроение за любезни приказки. Нарочно тръгна на юг, по-надалеч от Фейт. Нямаше да се излага да я преследва.

Докато вървеше, срещна половин дузина познати. Поздравяваха го с тупане по гърба, ръкостискане и нескрито любопитство. Разходи се по левия бряг, нагоре по улица „Барнаби“ и по тесните улици на „Венеция“. След десетгодишно отсъствие му беше приятно да върви отново по Главната улица. Мина край шарената върлина на една бръснарница. Картонен Дядо Коледа канеше минавачите да влязат в магазин за дрехи.

Видя, че продават цветя и купи най-голямата саксия с коледна звезда, която можеше да носи. Продавачката беше негова съученичка

от гимназията и го забави десетина минути. Очаквал бе много въпроси, но не предполагаше, че се е превърнал в забележителност на града. Доволен, тръгна надолу по улицата, както го бе правил безброй пъти преди. Като стигна къщата на вдовицата Марчант, хич не се сети за главния вход. По навик обиколи и почука на задната врата. Чу се трополене, което го изпълни с радост.

Когато вдовицата отвори и малките ѝ птичи очички надникнаха през червените листа, той усети как се ухили като десетгодишен хлапак.

— Крайно време беше! — рече тя и го пусна да мине. — Изтрий си краката.

— Да, госпожо. — Джейсън остърга ботушите си по твърдата изтривалка и сложи коледната звезда на кухненската маса.

Висока не повече от метър и петдесет, вдовицата застана с ръце на кръста. С годините се бе попрегърбила. Лицето ѝ беше цялото в бръчки. По престилката си имаше брашно. Замириса му на печени курабийки и дочу възшебния звук на класическа музика откъм дневната. Тя кимна към цветята.

— Винаги си бил по жестовете. — Когато се обърна и го изгледа от горе до долу, Джейсън се почувства много висок. — Виждам, сложил си някое и друго кило, но и още няма да ти навредят. Хайде, целуни ме.

Наведе се почтително за целувката, но изведнъж почувства, че я прегръща. Усети колко е крехка — наглед не личеше. Миришеше все още на познатите вкусови — супа, и горена захар, и пудра.

— Май не си изненадана, че ме виждаш — промърмори той и се изправи.

— Знам, че си тук. — Зае се с фурната, защото очите ѝ се наляха. — Разбрах веднага, щом се регистрира в хотела. Седни и си свали палтото. Трябва да извадя курабийките.

Седеше безмълвно, докато тя шеташе, омагьосан от усещането, че си е у дома. Тук беше идвал винаги като дете и се беше чувствал спокойно. Докато гледаше, тя сложи да сгрее шоколад в едно канче на печката.

— Колко ще останеш?

— Не зная. След няколко седмици трябва да съм в Хонконг.

— Хонконг. — Вдовицата сви устни, докато редеше сладките в една чиния. — Беше по всички места, за които мечтаеше, Джейсън. Толкова ли е интересно, колкото си представяше?

— Понякога да. — Той изпъна крака. Беше забравил какво означава да се отпуснеш с душа, ум и тяло. — Понякога не.

— И вече се връщаш? — Пристъпи да остави сладките на масата. — Защо?

С всеки друг би могъл да увърта. И себе си можеше да излъже. Но на нея можеше да каже само истината.

— Заради Фейт.

— Така е открай време. — Върна се към печката и разбърка шоколада. — Беше неспокойно момче, а сега си неспокоен мъж. Нали чу, че се ожени за Том.

Пред нея можеше да покаже огорчението си.

— Обадох се шест месеца, след като заминах. Имах постоянна работа в „Тудейс нюз“. Не ме пращаха кой знае къде, но все пак... Потърсих Фейт, но се обади майка ѝ. Беше любезна, дори съчувстваща, когато ми каза, че Фейт е омъжена от три месеца и чака дете. Затворих и се напих. Сутринта заминах за Чикаго. — Взе си сладка и вдигна рамене. — Животът продължава, нали?

— Продължава — влачи те или направо те прегазва. И сега, като е разведена вече? — Бяхме си обещали нещо. А тя се омъжи за ДРУГ.

Тя изсвири като кипнал чайник.

— Като те гледам, вече си мъж, а не дебелоглаво момче. Фейт Къркпатрик...

— Фейт Мънроу — припомни ѝ той.

— Добре, добре. — Внимателно наля течния шоколад в две чаши. Сложи ги на масата и седна с леко хриптене. — Фейт е красива и силна жена, и по дух, и физически. Сам-сама си отглежда дъщеричката и се справя отлично. Отвори магазин и работата ѝ върви. Съвсем сама. Знам какво е да си сам.

— Ако беше почакала...

— Е, не почака. Каквито и да са били основанията ѝ, няма смисъл да ровичкаме.

— Защо се разведе с Том?

Старицата се облегна назад, с ръце върху овехтелите дръжки на стола.

— Той ги напусна, когато Клара беше на шест месеца.

Пръстите му се стегнаха около дръжката на чашата.

— Какво искаш да кажеш — напусна ги?

— Ти би трябвало да знаеш. И ти направи същото. — Тя вдигна с две ръце чашата с шоколада. — Просто си взе куфара и замина. Ликвидира банковата си сметка и отпраши на запад. На нея остави къщата и дълговете.

— Нали има дъщеря?!

— Не я е виждал, откакто беше в пелени. Фейт се справи. Трябваше да се грижи за детето си, не само за себе си. Родителите ѝ я подкрепиха. Добри хора са. Взе заем и започна с куклите. Всички се гордеем с нея.

Той се загледа през прозореца в клоните на един голям храст, целият в сняг и лед.

— Значи аз заминах, тя се омъжи за Том, после и той замина. Излиза, че Фейт все прави погрешен избор.

— Така ли смяташ?

Беше забравил, че гласът ѝ може да стане толкова сух. Почти се усмихна.

— Клара е същинска Фейт.

— Хм. Много обича майка си. — Вдовицата се усмихна над чашата. — Аз виждам и прилика с баща ѝ. Ще ти изстине шоколада, Джейсън.

Той отпи разсеяно. Връхлитаха го спомените.

— Не очаквах да се почувствам отново у дома. Странно. Когато живеех тук, не го чувствах, а сега...

— Ходи ли до вашата къща?

— Не.

— Там сега живее едно симпатично семейство. Отзад пристроиха веранда.

— Там не беше моят дом. — Остави чашата и взе ръката ѝ в своята. — Тук беше моят дом. Нямам друга майка освен теб.

Ръката ѝ — слаба и прозрачна — стисна неговата.

— Баща ти бе суров човек, може би защото толкова рано остана без майка ти.

— Когато умря, почувствах само облекчение. Дори не ми е мъчно. Може би заради това заминах тогава. Него го нямаше, къщата

също, моментът изглеждаше подходящ.

— За теб може би. Сега май е време да се върнеш. Не беше добро момче, Джейсън, не беше и лошо. Спомни си, когато толкова налиташе на бой преди десет години...

— А Фейт?

Тя пак се облегна назад.

— Доколкото си спомням, много-много не я ухажваше. Като че ли тя те гонеше с вперени очи. Човек, който е бил по цял свят, трябва да може да ухажва жени. Сигурно знаеш някой и друг лаф на чужд език.

Той си взе нова сладка и отхапа.

— Е, знам по някоя дума.

— Няма жена, дето не би се поласкала от чужда реч.

Той се наведе и целуна ръцете ѝ.

— Липсваше ми.

— Знаех си, че ще се върнеш. На моята възраст човек знае да чака. Отиди да я намериш.

— Ще отида. — Стана и облече палтото си. — Ще дойда пак да те видя.

— Само да не забравиш. — Изчака го, докато отвори вратата и рече: — Джейсън, закопчай се. — Извади кърпичката си едва когато външната врата се захлопна.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Навън го посрещна топло обедно слънце. На отсрещната страна на улицата се топеше снежен човек. Улиците, също като вчера, когато пристигна, бяха пълни с деца, излизаци от училище. Почувства се свободен като тях. Отправи се на север, когато от група деца изскочи едно момиче и се приближи. Под шапката и шала успя да познае, че е Клара.

— Извинете. Тук ли сте живели някога?

— Точно така. — Едва устоя на желанието да прибере кичура коса в шапката ѝ.

— Разбрах от мама. Днес учителката ни каза, че сте заминали и сте станали прочут.

— Е, да, заминах. — Той широко се усмихна.

— И сте спечелили награда. Като на Марси брат ѝ на боулинг.

Той си помисли за своя Пулицър и едва не се разсмя.

— Нещо такова.

За Клара той приличаше на обикновен човек, а не на пътешественик, тръгнал по света за приключения. Очите ѝ се присвиха.

— Наистина ли сте били по всички тия места, за които разправят.

— Зависи какво разправят. — Закрачиха заедно. — Ходил съм в някои страни.

— А в Токио? Това е столицата на Япония, учихме го в училище.

— И в Токио.

— Ял ли си сурова риба?

— Понякога.

— Отвратително! — Тя обаче изглеждаше доволна. Наведе се и грабна сняг, без да нарушава ритъма. — Гроздето с крака ли го мачкат във Франция?

— Не съм го виждал с очите си, но съм чувал, че е така.

— Не бих го пила след това. А яздил ли си камила?

Видя как изпрати снежна топка в дънера на едно дърво.

— Колкото и да е невероятно, яздил съм.

— И как беше?

— Неудобно.

Прие с готовност това определение, защото си го представяше.

— Учителката ни прочете един твой пътепис днес. За гробницата, дето открили в Китай. Видя ли статуите?

— Да, видях ги.

— Приличаха ли на онези от „Кивота“?

— На кои?

— От филма с Индиана Джоунс.

Развеселен, той нахлупи шапката ѝ над очите.

— Може да се каже.

— Хубаво пишеш.

— Благодаря.

Спряха на тротоара пред нейната къща. Джейсън погледна нагоре с изненада. Не разбра кога стигнаха толкова далеч и съжали, че не е забавил крачка.

— Трябва да правим съчинение за Африка — Клара сбърчи нос.

— Цели пет страници. Госпожица Дженкинс го иска веднага след коледната ваканция.

— Кога ви го възложиха? — Не беше толкова отдавна, когато самият той беше ученик.

Клара рисува кръг в снега.

— Преди две седмици.

— Предполагам, вече си го започнала.

— Ами нещо такова. — После обърна красивата си усмивка към него. — Ти си бил в Африка, нали?

— Няколко пъти.

— Сигурно знаеш всичко за климата, културата и други неща.

— Почти всичко. — Той се усмихна в отговор.

— Защо не останеш на вечеря у нас? — И без да дочака отговор, го хвана за ръка и го поведе към магазина.

Когато влязоха, Фейт опаковаше красива кукла. Косата ѝ бе вдигната на тила, беше в широка риза и джинси. Смееше се на нещо, казано от клиентката.

— Лорна, няма друг начин, нали знаеш?

— Ами, глупости. — Жената сложи ръка на огромния си корем и въздъхна. — Толкова ми се щеше бебето да се роди преди Коледа.

— Имаш още четири дни.

— Здравей, мамо!

Фейт се обърна с усмивка към дъщеря си. Като видя Джейсън, кълбото червен шнур в ръката ѝ се търколи на пода.

— Клара, избърса ли си краката? — успя да попита, без да сваля очи от Джейсън.

— Джейсън! Джейсън Ло! — жената се втурна и го сграбчи за двете ръце. — Аз съм Лорна — Лорна Макбий!

Той сведе поглед към красивото, кръгло лице на някогашната си съседка.

— Здравей, Лорна. — Погледът му се плъзна по-надолу. — Моите поздравления.

С ръка на корема, тя се засмя.

— Благодаря, третото е.

В съзнанието му изплува кльощавото, заядливо момиче, което живееше до тях.

— Трето? Много си бърза!

— И Бил също. Помниш ли го — Бил Истърдей?

— Омъжила си се за Бил? — Спомни си момчето, дето все се въртеше на площада и си търсеше белята. Няколко пъти си я бе намирал с помощта на Джейсън.

— Аз го промених. — Тя се засмя и той ѝ повярва. — Управител е на банката. — От изражението му тя се разкикоти. — Не се шегувам, мини, когато можеш. Е, аз трябва да вървя. Да скрия тази кутия, преди да се е прибрала голямата ми дъщеря. Благодаря, Фейт, чудесна е.

— Дано да ѝ хареса.

За да са ѝ заети ръцете, Фейт започна да навива червения ширит. В стаята влезе облак студен въздух и вратата се затвори зад Лорна.

— Куклата булка ли взе? — попита Клара.

— Да, точно нея.

— Имаш много работа. Могат ли да отида у Марси?

— Ами домашните?

— Имам само онова съчинение за Африка. Той ще ми помогне. — Джейсън отвърна на усмивката ѝ с недоумение. — Нали ще ми помогнеш?

Джейсън беше сигурен, че никой не би устоял на този поглед.

— Ще ти помогна.

— Клара, не можеш...

— Мога, защото го поканих на вечеря. — Тя грейна — майка ѝ бе паднала в собствения си капан за добри обноски.

— Цели десет дни няма да учим, значи мога да си го напиша след вечеря, нали?

Джейсън реши да се намеси.

— Прекарах месец и половина в Африка. Клара може да изкара шест.

— Добре, помогни ѝ — промърмори Фейт. Двамата бяха вперили поглед в нея. Бяха спечелили. — Аз се захващам с вечерята.

Клара вече тичаше през двора на съседите, когато Фейт затвори вратата на куклената къща и обърна табелката с надпис „Затворено“.

— Съжалявам, ако е била досадна, Джейсън. Има навик да затрупва хората с въпроси.

— Чудесна е! — рече той, докато Фейт се справяше с ключалката.

— Много си мил, но не се чувствай длъжен да ѝ помагаш за съчинението.

— Казах, че ще ѝ помогна. Държа на думата си, Фейт. — Докосна една фиба в косата ѝ. — Рано или късно.

— Разбира се, ти си добре дошъл за вечеря. — Тя вдигна поглед, а пръстите ѝ нервно опипаха копчетата на палтото. — Щях да правя пържено пиле.

— Ще ти помогна.

— Не, не трябва...

Прекъсна я и сложи ръка върху нейната.

— Преди не те смущавах толкова.

С малко усилие тя се овладя.

— Вярно е. — Напомни си, че отново ще замине след няколко дни. Ще напусне живота ѝ. Не трябваше ли да се възползва от времето, което ѝ се даваше. — Добре, ще помагаш.

Хвана я за ръката, докато минаваха през двора. Усети съпротива, но не ѝ обърна внимание.

— Отидох да видя вдовицата Марчант. Ядох сладки направо от фурната.

Кухнята беше двойно по-голяма от тази на старицата. Имаше детски рисунки по вратата на хладилника и чифт пухкави пантофи в ъгъла. Съвсем машинално Фейт включи газта под чайника и чак тогава свали палтото си. Закачи го до вратата и се обърна за неговото. Той хвана ръцете ѝ.

— Не ми каза, че Том те е напуснал.

Знаеше си, че няма да мине много и ще го разбере или ще попита.

— Да не би все за това да мисля?! Ще пиеш ли кафе?

Окачи палтото на една кука и се обърна — стоеше, препречил пътя ѝ.

— Какво стана тогава, Фейт?

— Сбъркахме — рече тя спокойно, дори с безразличие. Не беше чувал от нея такъв тон.

— Но нали се е родила Клара.

— Недей. — В очите ѝ проблесна гняв. — Остави това, Джейсън. Наистина. Клара си е моя работа. Моят брак и моят развод са си моя работа. Не си мисли, че като си се върнал, ще получиш всички отговори.

Стояха един срещу друг в пълна тишина. Когато чайникът свирна, тя пое отново дъх.

— Ако искаш да ми помогнеш, обели картофи. В килера са, ей там.

Работи без суетене, помисли си ядосано той, а тя наля олио в един тиган и оваля пилето в брашно. Познаваше гнева ѝ. Беше се срещал с него — понякога го отклоняваше встрани, понякога се сблъскваше фронтално. Знаеше как да го успокои. Започна да говори — отначало като че ли на себе си — за страните, които бе посещавал. Когато ѝ разказваше как една сутрин се събуди със спяща на кълбо змия до главата си в един къмпинг в Южна Америка, тя се разсмя.

— Тогава хич не беше смешно. Изхвърчах от палатката точно за пет секунди чисто гол. Фотографът ми има интересни снимки оттогава. Трябваше да му дам петдесетачка, за да си взема негативите.

— Сигурно са стрували повече. Не споменаващ за змията в репортажите от Сан Салвадор.

— Не. — Заинтригуван, остави ножа. — Чете ли ги?

Тя обръщаше пилето в горещата мазнина.

— Разбира се. Чела съм всичките ти репортажи. — Отиде да измие картофите на мивката.

— Всичките?

Тя се усмихна на изненадата в гласа му, но не се обърна.

— Не си вирвай носа, Джейсън. Винаги си бил твърде самонадеян. Предполагам, че деветдесет процента от жителите на Куайът Вали са ги чели. Може да си помислиш, че всички тук са луди по теб. — Намали газта и продължи. — В края на краищата никой друг не е бил на вечеря в Белия дом.

— Супата им беше рядка.

Тя изцъка с ирония и сложи картофите в съд с вода.

— Е, и слънцето има петна. Видях те на една снимка преди няколко години. — Нагласи фибата в косата си, а гласът ѝ стана заядлив. — Мисля, беше от Ню Йорк, от някакво бляскаво благотворително събиране. Беше подръка с полугола жена.

— Така ли?

— Е, не беше точно полугола. Мисля, че изглеждаше така, защото косата ѝ беше по-дълга от роклята. Руса, много руса, ако не ме лъже паметта. И много секси.

Той се поколеба и рече:

— Човек се среща с интересни хора в моята професия.

— Несъмнено. — Тя сръчно обърна пиленето. Мазнината се разцвърча. — Не се съмнявам, че ти се отразява добре.

— Не колкото този разговор. Стъмва се. Клара няма ли да се прибира?

— Тя е у съседите. Трябва да се върне до пет и половина.

Той отиде до прозореца и се загледа в съседната къща. Фейт го наблюдаваше отстрани. Беше станал наглед по-силен, по-як. Предполагаше, че наистина е така. Какво ли е останало от момчето, което така отчаяно обичаше? Едва ли някой от двамата би могъл да каже със сигурност.

— Много мислех за теб, Фейт. — Макар и с гръб към нея, почти усети думите да докосват кожата ѝ. — Особено по това време на годината. Налагах си да не мисля, когато имах работа и гонех срокове, но по Коледа ти винаги ме обсебваше. Помня всяка прекарана с теб Коледа, помня как ме влачеше по магазините... Тези няколко години с теб компенсираха времето на детството, когато бях лишаван от всичко.

У нея се надигна старото съчувствие.

— Баща ти не понасяше празниците, Джейсън. Не му носеха радост без майка ти.

— Сега го разбирам. След като те загубих. — Той се обърна. Тя не го гледаше — беше се навела над печката. — И ти посрещаш Коледа сама.

— Не, аз имам Клара.

Тя се стегна, като го видя, че приближава.

— Няма с кого да приготвяш подаръци, да ги слагаш в чорапите.

— Sprawяам се. Човек променя живота си според нуждата.

— Да. — Повдигна брадичката ѝ. — Започвам да ти вярвам.

Вратата се отвори. Мокра и засмяна, Клара застана на изтривалката.

— Правихме си портрети в снега.

— Вижда се. Имаш петнайсет минути да махнеш тези мокри дрехи и да сложиш масата.

— Може ли да запаля елхата? — попита, докато сваляше палтото.

— Добре.

— Хайде. — Клара протегна ръка към Джейсън. — Няма похубава в целия квартал.

Развълнувана, Фейт ги изгледа как излизат заедно от стаята.

ПЕТА ГЛАВА

Вълнението ѝ не стихна и след вечеря. Знаеше, че дъщеря ѝ е дружелюбно, понякога прекалено отворено дете, но Клара се залепи за Джейсън като за стар приятел. Бърбореше му, като че ли го познава от дълги години.

Толкова е очебийно, мислеше си Фейт, гледайки как Клара прибира чиниите. Не можеха да прочетат мислите ѝ. Какво би сторила в противен случай? Не обичаше лъжите, но с една лъжа беше принудена да се примири.

Те почти не ѝ обръщаха внимание — занимаваха се с уроците на Клара. С присъщия си лек и увлекателен стил Джейсън започна да ѝ разказва за Африка — за пустинята, за планините, за зелената непроходима джунгла с нейния странен живот и опасности.

Главите им се надвесиха над учебника на Клара и Фейт почувства, че я обхваща паника.

— Отивам до магазина — изрече тя. — Имам още много работа.

— Ммм — измърмори Джейсън в знак на съгласие. Напуши я смях. Грабна си палтото и изчезна.

За нея те не бяха само играчки. Бяха нещо повече от работа. Куклите в магазина ѝ бяха символ на младостта, на невинността, на вярата в чудеса. Искаше да отвори магазин скоро след раждането на Клара, но Том беше категорично против. Чувстваше се задължена и премълча, както беше премълчавала много други неща. По-късно, когато остана сама, с дете, за което да се грижи, не се поколеба — отвори магазина.

Работеше там по цял ден, сякаш за да компенсира празнотата, която дори обичта ѝ към детето не можеше да запълни.

В работилницата зад магазина имаше рафтове, пълни с порцеланови глави, гумени крака и тела. На другия край лежаха онези, които наричаше болни и ранени. Кукли с откъснати ръце или изтърбушени тела, дошли при нея за поправка. Макар че обичаше да продава и да прави собствени кукли, нищо не ѝ доставяше такова

удоволствие, каквото беше поправката на любимата счупена играчка. Запали лампата, пусна радиото и се захвана за работа.

Постепенно нервите ѝ се отпуснаха. С извита кука, ластик и лепило, внимателно сменяше счупените крайници. С малко боя и търпение връщаше усмивката на лицата на куклите. На някои правеше нови дрехи или коси, други имаха нужда само от игла и умели пръсти.

Когато посегна към една скъсана парцалена кукла, вече си тананикаше.

— Ще можеш ли да я оправиш?

От изненада за малко да се убоде с иглата. На вратата, с ръце в джобовете, стоеше Джейсън.

— Да, това ми е работата. Къде е Клара?

— Почти заспа над книгите. Сложих я в леглото.

— Ами тогава... — Тя се надигна.

— Тя спи, Фейт, с някаква космата топка, която нарича Бърнард.

Фейт седна отново, решена да запази спокойствие.

— Любимата ѝ кукла. Клара не е по обикновените неща.

— За разлика от майка си, нали? — Той започна да оглежда работилницата. — Винаги съм мислел, че счупените играчки се изхвърлят.

— Обикновено е така. Макар да показва липса на благодарност — все пак играчката ти е доставяла удоволствие.

Той взе една пластмасова глава — гола и усмихната.

— Сигурно си права, но не виждам какво може да се направи от тази купчина парцали в ръцете ти.

— Доста.

— Още ли вярваш в чудеса, Фейт?

Тя вдигна поглед и за пръв път усмивката ѝ беше открита, в очите ѝ имаше топлина.

— Разбира се, че вярвам! Особено около Коледа.

Не можа да се въздържи и я погали по бузата.

— Казах ти, че си ми липсвала. Не съм си давал сметка колко много си ми липсвала.

Усети как поривът се надига в душата ѝ. Потисна го и се зае с куклата.

— Благодаря ти, че помогна на Клара, Джейсън. Не искам да те задържам.

— Имаш ли нещо напротив, ако те погледам как работиш?

— Не. — Започна да сменя пълнежа. — Понякога притеснената майка остава, докато лекувам пациента.

Той се облегна на масата.

— Докато идвах, си представях най-различни неща. Но това не ми е идвало на ума.

— Кое?

— Че ще стоя и ще гледам как съживяваш една кукла. Може да не си видяла, но тя няма и лице.

— Ще ѝ направя. Какво стана със съчинението?

— Трябва да направи последната редакция.

Фейт вдигна поглед. От шегата очите ѝ грейнаха.

— Клара?!

— И тя така реагира. — Той се усмихна. Стаята имаше нейната миризма. Дали го знаеше?

— Тя е умно дете, Фейт.

— Понякога прекалено умно.

— Имаш късмет.

— Знам. — С бързо движение тя мушна пълнежа на място.

— Децата те обичат, независимо от всичко, нали?

— Не. — Тя отново го погледна. — Обичта им трябва да се заслужи. — С иглата и конеца започна да затваря шевове.

— Беше тръгнала да си ляга, но настоя да преброи подаръците под елхата. Каза ми, че имала чувството, че ще има още.

— Боя се, че ще се разочарова. Беше направила един дълъг списък. Аз трябваше да кажа „Дотук“. — Остави иглата и взе четката.

— Родителите ми вече са я разгледали.

— Още ли живеят тук?

— А-ха. — Вече бе почувствала характера на куклата, докато работеше по нея. Сега щеше да го нарисува. — От време на време мрънкат за Флорида, но едва ли ще отидат. Заради Клара. Просто я обожават. Мини да ги видиш, Джейсън. Знаеш, че мама винаги е изпитвала добри чувства към теб.

— За разлика от баща ти. — Засмя се на отговора.

— Той просто не ти вярваше много. — Отправи му многозначителна усмивка. — И кой ли баща би ти вярвал?

— Имаше основания. — Тръгна към нея и погледна куклата в ръцете ѝ. — Ама че работа! — Взе я и я разгледа под лампата. Безформената купчина парцали се беше превърнала в дебеличка кукла. Големите очи бяха подсилени с дълги мигли. Къдриците падаха над челото. Беше мека, добродушна и хубава като картинка. Дори възрастен човек можеше да разбере, че ще се хареса на децата.

Усети невероятно чувство на удовлетворение, като го видя да се усмихва.

— Одобряваш ли я?

— Взе ми акъла! За колко продаваш едно такова нещо?

— Тази не се продава. — Фейт я сложи в една кутия зад себе си. — Има десетина момиченца в града, чиито семейства не могат да си позволят много за Коледа. Има, разбира се, и момчета, но с Джейк от железарията се разбрахме още преди години. Той им оставя подаръците пред входната врата. Момчетата получават кукли, а момчетата — камион, топка или нещо друго.

Трябваше да се досети. Съвсем в неин стил.

— Има Дядо Коледа, така излиза.

— В Куайът Вали има — отвърна тя с усмивка.

— Ами ти? Ще получиш ли каквото си поискала за Коледа?

— Имам си всичко, което ми трябва.

— Наистина ли всичко? — Ръцете му обгърнаха лицето ѝ. — Нали обичаше да мечтаеш? Нали вярваше в пожеланията?

— Вече съм голяма, Джейсън. Трябва да си ходиш.

— Не вярвам. Не си спряла да мечтаеш, Фейт. И аз се размечтах, защото съм при теб.

— Джейсън! — Опря ръцете си на гърдите му, съзнавайки, че трябва да спре нещо, което няма край. — Знаеш, че човек невинаги осъществява желанията си. Ще си заминеш след няколко дни. Можеш да си тръгнеш и да отидеш на хиляда други места.

— Какво общо има това с нас? Единствено сегашният момент е от значение, Фейт! — Прокара пръсти през косите ѝ и фибите се разпиляха. Топлите черни кичури преляха от ръцете му. Обичаше да ги докосва, обичаше уханието им. — Няма друга освен теб! — прошепна. — И никога не е имало!

Тя затвори очи, преди той да я притегли към себе си.

— Ти ще си отидеш. А аз трябва да остана. Един път вече видях как замина. Мисля, че не бих го понесла отново. Не можеш ли да разбереш?

— Не зная. Зная само, че те желая по-силно от всякога. Не съм сигурен, че можеш да ме отблъснеш, Фейт. — Отстъпи крачка назад. — Поне не за дълго. Преди каза, че нямам право на всички отговори. Може би е така. Но искам един.

Тя замълча, сякаш размисляше, после въздъхна дълбоко и кимна в знак на съгласие.

— Добре. Но обещавай, че ще си тръгнеш като отговоря!

— Ще си тръгна. Обичаше ли го?

Не можеше да лъже. Не й бе присъщо. Погледна го в очите и вдигна гордо брадичка.

— Не съм обичала друг освен теб.

В очите му проблесна радост и гняв. Посегна да я прегърне, но тя се дръпна.

— Обеща да си отидеш, Джейсън. Аз ти повярвах.

Падна в капана ѝ. Накара го да страда.

— Трябваше да ми повярваш преди десет години! — Изскочи от работилницата в ледената нощ.

ШЕСТА ГЛАВА

Куайът Вали кипеше от коледно настроение. От високоговорителя над железарския магазин се носеха коледни песни. Предприемчив младеж от близката ферма разхождаше с шейна желаещите по Главната улица. Децата, въодушевени от ваканцията и предвкусвайки празника, тичаха и крещяха на всеки ъгъл. Небето се бе заоблачило, но още не валеше сняг.

Джейсън седеше на бара в ресторанта — пиеше кафе и слушаше градските клюки. Най-голямото дете на Хенесови имало шарка и щяло да остане вкъщи през ваканцията. В магазина на Карлота елхите се продавали на половин цена, а железарията имала десет пъти повече продажби. Преди десет години на Джейсън такъв разговор би му се сторил превзет. Сега седеше доволен, пийваше от кафето и слушаше. Може би точно това липсваше на романа, над който работеше от толкова време. Беше обиколил света, но все бързаше, все нещо беше спешно. Имаше случаи, когато и животът му, и репортажите му висяха на косъм. В такъв момент човек не си дава сметка, просто не може. Сега обаче, седнал на топло в ухаещия на кафе и пържен бекон ресторант, можеше да погледне назад.

Поемаше задачи, много от тях опасни, защото му беше все едно. Загуби част от себе си, онази част, която ценеше. Вярно, през годините съгради нещо ново, сантиметър по сантиметър, но то никога не достигна своята цялост. Защото частица от него бе останала тук, където бе израснал.

— Дали обслужват простосмъртни тука?

Джейсън погледна разсеяно и се засмя.

— Пол! Пол Тайдингс! — Ръката му се озова в две големи лапи.

— По дяволите, Джес, както винаги изглеждаш чудесно!

Джейсън бавно огледа стария си приятел. Къдравата гъста коса обгръщаше пълното червендалесто лице, пресечено от бухнали мустаци. Якото му телосложение винаги му осигуряваше място в нападателната линия. С годините бе наедрял още повече.

— Ти също изглеждаш чудесно.

Пол избухна в смях и го тупна по гърба.

— Не очаквах да те видя тук.

— Нито аз теб. Нали беше в Бостън.

— Бях. Спечелих пари, ожених се.

— Наистина ли? Кога?

— През пролетта стават седем години. Имам пет деца.

— Пет? — задави се Джейсън.

— Три и двойка близнаци. Доведох жена си тук на гости преди шест години и тя се влюби. Имаха бижутериен магазин в Манчестър и аз отворих подобен. На теб трябва да благодаря за цялата тази работа.

— На мен? Защо?

— Все ми пъхаше в главата разни идеи. После замина. И аз реших да опитам някъде другаде. След година вече работех в бижутерски магазин в Бостън. Една вечер влиза най-прекрасното създание, което някога съм виждал. Толкова съм бил замаян, че не записах номера на кредитната карта. Тя идва на другия ден и носи празна разписка. Така ми спаси мястото. После ми спаси и живота, като се омъжи за мен. Не бих я срещнал, ако не беше ти с твоите пътешествия. — Пол кимна, като му сервираха кафето. — Видя ли се с Фейт?

— Да, видяхме се.

— Засипвам я с поръчки, защото три от децата са момичета и са едни пакостници... — Той се усмихна и сложи две лъжички захар в кафето. — Красива е, както беше на шестнайсет, на танците в градската зала. Оставаш ли този път, Джейсън?

— Може би.

— Ела да те запозная със семейството. В южния край сме — в двуетажна каменна къща.

— Видях я като пристигах.

— Не заминавай, без да се обадиш. Човек няма много приятели, с които да има спомени още от дете. Така е, Джейсън. — Погледна си часовника. — Май по това време Фейт прави обедна почивка. Трябва да си ходя. — Плесна го пак по гърба и излезе.

Джейсън замислено си пиеше кафето. Беше отсъствал десет години — несъмнено дълъг период — и въпреки това всички в града го свързваха с Фейт. Изглежда не беше трудно да се пропусне едно

десетилетие. Не беше трудно за всеки друг, но не и за тях с Фейт. Би могъл да забрави изгубеното време, но как да пренебрегне брака ѝ и нейното дете? Желаше я както преди, но го болеше заради другия и болката не минаваше. А какво чувстваше тя? Снощи му каза, че никога не е обичала друг. Означава ли това, че още го обича? Джейсън плати сметката и стана. Имаше само един начин да разбере. Ще я попита.

Куклената къща беше пълна с деца. И все шумни. Когато Джейсън влезе, стаята ехтеше от викове и смях. Напълнени с хелий балони подпираха тавана, а подът беше целият в трохи от сладки. На прага на работилницата имаше висок картонен замък. Пред лъскава бяла завеса играеше кукла Дядо Коледа, а до него — фея в зелена дреха. С много глъч и суетене товареха шарени кутии на златна шейна. На два пъти феята пада по лице и децата избухваха в смях. След много бъркотии подаръците бяха натоварени. С едно дебело „Ха-ха-ха“ Дядо Коледа се качи в шейната. Звънчетата запяха и тя се скри зад завесата. Сред ръкоплясканията куклите излизаха на сцената и се покланяха. Джейсън видя Баба Коледа, две феи и един елен с червен нос и чак тогава се показва Дядо Коледа с пожеланието „Щастлива Коледа!“. Не си даваше сметка, че се смее, облегнат на вратата, когато забеляза Фейт да наднича иззад замъка и също да се покланя.

Тя го видя. Смути се и се поклони отново, а децата я накачулиха. С умението на опитен детски учител, тя ги отпрати към пунша и сладките.

— Чудесно беше! — прошепна ѝ Джейсън. — Съжалявам, че изпуснах доста от представлението.

— Не е кой знае какво. — Тя прокара ръка през косата си. — Правя го от години, горе-долу едно и също... — Погледна към децата и добави: — И май няма значение.

— Според мен има. — Хвана ѝ ръката и я целуна, а една група момичета се закикоти. — При това голямо значение.

— Госпожо Мънроу — малко червенокосо момче с луничаво лице я дръпна за панталона, — кога ще дойде Дядо Коледа?

Фейт се наведе и го погали по косата.

— Знаеш ли, Боби, чух, че бил много зает тази година.

Момчето изду долната си устна.

— Но винаги идва.

— Сигурна съм, че ще успее да донесе подаръците. Ще вляза за малко отзад да видя.

— Искам да говоря с него.

— Не. Можеш да ми дадеш писмо за него. Ще му го изпратя.

— Някакви проблеми? — попита Джейсън.

— Обикновено Джейк се облича като дядо Коледа след представлението. Раздава по нещо, малко, разбира се, но децата му се радват.

— И Джейк не може да дойде тази година?

— Хванал шарка от момчето на Хенесови.

— Ясно. — Не беше празнувал Рождество от години. Откакто напусна Фейт. — Аз ще го заместя — рече Джейсън, изненадвайки и себе си.

— Ти?

Нещо в изражението ѝ го изпълни се решимост.

— Да, аз. Къде е костюмът?

— В малката стаичка отзад, но...

— Дано не сте забравили възглавниците — рече той и изхвърча.

Не ѝ се вярваше, че ще се преоблече. Пет минути след като излезе, Фейт не се съмняваше, че се е отказал и си е отишъл. Нейното смайване надмина и това на децата, когато през вратата влезе Дядо Коледа с торба, метната на рамо.

Имаше време само за „Честита Коледа“ и го наобиколиха. От изненада не можа да помръдне.

— Дядо Коледа трябва да седне — рече Джейсън и хвърли дълъг, напрегнат поглед, който я накара да преглътне, преди да помръдне. Донесе бързо от задната стая стол с облегалка и го сложи наред с нея.

— Сега се подредете — започна тя да снове. — Ще има за всички. — Сложи купата със захарни пръчки на масата до стола. Децата едно след друго се качваха в скута на Джейсън. Фейт напразно се тревожеше. Беше свикнала да учи Джейк как да реагира и най-важното да не дава обещания, които може и да не се изпълнят. След третото дете тя си отдъхна. Джейсън се справяше прекрасно. Направи го, за да ѝ помогне, може би, за да ѝ направи впечатление, но се получи нещо много повече. В скута му никога не беше сядало дете, никой не

го беше гледал с толкова вяра и обич. Изслушваше желанията и оплакванията им. Всяко дете можеше да бръкне в торбата му и да си извади подарък. Прегръщаха го и го целуваха с лепнещи от захар уста. Едно по-будно момче дори го хвана за брадата, преди Джейсън да успее да го разсее с нещо. Щастливите деца започнаха да излизат навън.

— Страхотен беше! — Фейт обърна табелката на вратата след последното дете и си пое дъх.

— Искаш ли да седнеш на коленете ми?

Приближи го, смеейки се.

— Наистина, Джейсън, беше чудесен! Нямах представа колко съм ти благодарна!

— Кажи ми го тогава. — Придърпа я в скута си, където тя потъна сред възглавниците. Тя го целуна по носа.

— Винаги съм си падала по мъже в червени одежди. Да можеше и Клара да е тук!

— Защо я няма?

Фейт въздъхна леко и се отпусна в прегръдката му.

— Вече била голяма — така ми каза. Отиде на пазар с Марси.

— На девет години и вече била голяма?

Тя не отговори веднага и помръдна рамене:

— Децата растат бързо. — Обърна лице към него. — Днес ощастливи много деца.

— Искам и ти да си щастлива. — Погали я по косата. — Някога можех да те правя щастлива.

— Искало ли ти се е някога да започнем отначало? — Доволна, тя се отпусна в ръцете му. — Когато бяхме тийнейджъри, всичко изглеждаше толкова просто. Затваряш очи за минутка и вече си голям. Джейсън, аз исках да ме отведеш в някой замък, на някой планински връх. Бях пълна с мечти.

Галеше я по косата. Седяха сред кукли и ехо от детски смях.

— Аз не бях голям мечтател, нали?

— Ти стъпваше по земята, а аз се реех из облаците.

— А сега?

— Сега имам дъщеря. Понякога е ужасно да осъзнаеш, че отговаряш за живота на друг човек. Искало ли ти се е... — Тя се

поколеба — теренът бе опасен. — Искало ли ти се е някога да имаш деца?

— Не съм мислил. Налагаше ми се да ходя по места, където не е лесно да поемеш отговорност дори за собствения си живот.

Беше мислила за това, беше се притеснявала.

— Пътешествията все още те привличат.

Той си спомни видяното — жестокостта, мизерията.

— Отдавна не ме вълнуват. Но добре си върша работата.

— Винаги съм знаела, че ще е така, Джейсън. — Обърна се, за да го погледне в очите. — Радвам се, че се върна.

— Трябваше ли да чакаш да заприличам на безпомощен тюлен, за да ми го кажеш.

Тя избухна в смях и обви ръце около врата му.

— Така си по-безопасен!

— Не бъди толкова сигурна. — Той впи устни в нейните и усети как тя потръпна.

— Какво смешно има?

Потисна смеха си и се отдръпна.

— Не, нищо, няма нищо. Винаги съм мечтала да ме целува мъж с брада, с червена шапка и звънчета. Трябва да поразчистя.

След нея се надигна и той.

— Знаех си, че този миг ще настъпи рано или късно.

Тя мълчаливо събираше парчетата цветна хартия. Джейсън вдигна торбата и надникна вътре.

— Има още едно пакетче.

— То е за Люк Хенеси. С шарката.

Той погледна пакетчето, после нея. Беше се навела да вдигне един лепкав бонбон и косата закриваше лицето ѝ.

— Къде живее?

Тя се изправи с бонбона в ръка. Безспорно имаше глупав вид — пълен с възглавници, целият в червено и с лице, полузакрито от бяла, къдрава брада. Фейт си помисли, че никога не е бил по-хубав. Пристъпи към него, за да свали брадата. Прегърна го, устните ѝ се сляха с неговите. Както винаги, целувката ѝ беше гореща, пълна с надежда и доброта. Обзе го желание и приятно чувство на наслада.

— Благодаря ти! — Тя го целуна приятелски. — На ъгъла на Елм и Суитбрайър.

Изчака малко да се успокои и я попита:

— Ще има ли кафе като се върна?

— Да. — Отвърна тя и му нагласи брадата. — Ще бъда в съседната стая.

СЕДМА ГЛАВА

Трябваше да признае, че разходката из града му беше много приятна. След него се събираха деца. Възрастни му се обаждаха и му махаха с ръка. Безброй пъти го черпиха със сладки. Най-голямо удоволствие му достави изненадата на лицето на малкия Хенеси. Той надмина и майка си, която смаяно ахна, когато отвори на самия дядо Коледа.

На връщане Джейсън не бързаше и се разходи из площада. Странно, мислеше си той, колко лесно човек се слива с личността на едни дрехи. Чувстваше... благоразположение. Ако го видеше някой колега, сигурно би паднал от изненада. Джейсън Ло се славеше като нетърпелив, сурово откровен и избухлив човек. Не беше спечелил Пулицър с благоразположение. В момента обаче се чувстваше пощастлив с изкуствената брада и евтините звънчета, отколкото с всички спечелени някога награди. Вървеше сред възгласи и поздравления, когато насреща му излезе Клара. И тя, и тъмнокосата ѝ приятелка се заляха в звънлив смях.

— Но ти си...

Джейсън присви очи и това свърши работа. Клара млъкна, изкашля се и подаде ръка:

— Добър ден, Дядо Коледа!

— Добър ден, Клара!

— Това не е Джейк — отбеляза Марси. И пристъпи по-близо, за да разпознае лицето под белите къдрици.

Зарадван от срещата, Джейсън намигна.

— Здравей, Марси!

Очите на момичето се разшириха.

— Откъде ми знае името? — пошепна тя на приятелката си.

Клара скри с ръка смеха си и рече:

— Дядо Коледа знае всичко, нали, Дядо Коледа?

— Имам си начини.

— Няма никакъв Дядо Коледа! — рече Марси, но в гласа ѝ се усещаше колебание.

Джейсън се наведе и чукна пухкавия помпон на шапката ѝ.

— В Куайът Вали има! — каза той, на път сам да си повярва.

Видя как Марси спря да се вглежда под брадата, приемайки възшебството. Реши да не прекалява и продължи надолу по улицата.

Не е лесно дебел човек в червени дрехи да се вмъкне в някоя врата незабелязано, но Джейсън имаше известен опит. Щом влезе в задната стаичка на магазина на Фейт, свали коледните дрехи. Докато се обличаше разбра, че от години не беше се забавлявал така. Отчасти това се дължеше и на изпълнените с топлинота очи на Фейт. Дължеше се и на самия акт да даряваш радост. Напоследък всичко, което правеше, бе с едно на ум. Поемането на работа винаги беше свързано с пазарлъци. Дай ми това, а аз ще ти дам друго. За да достигне до истината и да я отрази, трябваше да потисне в себе си всяко съчувствие. Ако в стила му имаше известна твърдост, дължеше се на вкуса му към теми, които изискваха такава твърдост. Помагаха му да забрави. Сега, когато си беше у дома, бе невъзможно да не си спомня.

Какъв човек бе всъщност? Вече не беше сигурен, но знаеше, че има една жена, която може да направи от него всичко. Остави в шкафа костюма и отиде да я намери.

Тя го очакваше. Беше готова да признае, че го е чакала десет години. Останала сама, тя взе своето решение. Бе удовлетворена от живота си. Макар да не ѝ беше лесно, чувстваше се доволна. С годините увереността ѝ растеше и вече знаеше, че може да продължи сама. Време беше да спре да се плаши какво ще стане с живота ѝ, ако Джейсън отново си замине и да приеме онова, което ѝ предлагаше. Той беше тук, сега, и тя го обичаше.

Когато той влезе, тя се беше свила на фотьойла до елхата. Изчака го да приближи.

— Понякога седя тук нощем. Клара спи горе, в къщата е тихо. Мога да си мисля за големи и малки неща, също както когато бях малка. Светлините се сливат, а елхата мирише божествено. Седиш си така и можеш да се пренесеш, където си поискаш.

Той я вдигна, усети нейната податливост и седна, като я сложи на коленете си.

— Помня как седяхме така по Коледа във вашата къща. Баща ти все мърмореше.

Тя се притисна към него. Не го галеше, само усещаше познатото му стройно тяло.

— Мама го влачеше в кухнята, за да останем сами за малко. Тя знаеше, че у вас няма елха.

— Нито каквото и да било друго.

— Не те питах къде живееш сега, Джейсън, има ли място, където си щастлив?

— Доста съм в движение. Имам една база в Ню Йорк.

— База ли?

— Един апартамент.

— Не звучи като дом — промърмори тя. — Слагаш ли елха на прозореца за Коледа?

— Мисля, че съм слагал един-два пъти, когато съм бил там.

Сърцето ѝ се сви от мъка, но замълча.

— Мама винаги казваше, че си чергарин по душа. Някои са такива по рождение.

— Трябваше да се доказвам, Фейт.

— Пред кого?

— Пред самия себе си. — Той допря лице до косата ѝ. — По дяволите, пред теб!

Вдъхна уханието на бор, докато светлините играеха по елхата. Така седяха и преди — много, много отдавна. Спомените бяха почти толкова приятни, колкото действителността.

— Никога не съм искала да се доказваш пред мен, Джейсън.

— Точно затова трябваше да го сторя. Бе твърде добра за мен.

— Това е нелепо! — Понечи да стане, но той я задържа.

— Беше и все още си по-добра от мен. — Той също гледаше елхата. Гирляндите проблясваха на светлината като вълшебствата, с които мечтаеше да я дари. — Може би затова заминах и затова се върнах. Ти си самата доброта, Фейт. Достатъчно е да съм до теб и у мен изплува всичко добро, на което съм способен. Бог ми е свидетел, то не е много.

— Винаги си бил много критичен към себе си. Не си прав. — Този път тя се обърна, сложи ръце на раменете му и се вгледа в очите му. — Щом се влюбих в теб, значи е имало причина. Ти беше добър,

макар да се преструваше, че не си. Искаше да те смятат за жесток и за пакостник, защото така се чувстваше в безопасност.

— Аз наистина си бях пакостник.

— Може би това ми е харесвало. Ти не приемаше нещата, а задаваше въпроси.

— На два пъти едва не ме изхвърлиха от училище.

Старият гняв се надигна. Нима никой не бе го разбирал освен нея? Никой ли не виждаше какво се бори в него?

— Ти беше по-умен от всички. И можеше да го докажеш, ако трябва.

— Доста дълго ме защитаваше, нали?

— Вярвах в теб. И те обичах.

— А сега? — Посегна и я погали по лицето. Познатият жест разтопи сърцето ѝ.

— Помниш ли онази юнска нощ, след зрелостните изпити? Бяхме извън града. Имаше пълнолуние, а въздухът бе изпълнен с летни ухания... — Имаше много да му казва, но не знаеше как.

— Ти беше със синя рокля и от нея очите ти бяха като сапфири. Беше толкова красива, че се боях да те докосна.

— Затова аз те прелъстих.

Тя изглеждаше толкова самодоволна, че той се разсмя.

— Не си.

— Разбира се, че те прелъстих. Ти никога не би се решил. — Докосна с устни неговите. — Да го направя ли отново?

— Фейт!

— Клара е на вечеря у съседите при Марси. Ще остане там да спи. Ела, Джейсън.

Тихият ѝ глас пролази по кожата му. Докосването на ръката ѝ върху бузата му го опари като огън. Желанието му се преплиташе с неостаряващата му любов.

— Знаеш, че те желая, Фейт, но вече не сме деца.

— Не сме. — Обърна лице и целуна дланта му.

— И аз те желая. Без обещания и въпроси. Обичай ме както тогава, през онази красива нощ, която прекарахме заедно. — Тя стана и му подаде ръка. — Нужно ми е нещо за идните десет години.

Хванати за ръце, те се качиха по стълбите. Той потисна мисълта за другия, когото беше избрала, за живота без него. Ще забрави

загубените десет години и ще вземе онова, което му се предлага.

През зимата се мръква рано, затова тя запали свещи — златиста светлина заля стаята, сенките заиграха. Когато се обърна към него, на лицето ѝ грейна усмивката на уверена, опитна жена. Приблужи го мълчаливо и му предложи всичко.

Уверено посегна към копчетата на ризата му. Усети допира на трепетните му пръсти. Изчака ласката на ръцете му върху кожата си и въздъхна щастливо. Разсъбличаха се един друг бавно, с безмълвното разбиране, че всеки миг, всяка секунда е безценна.

Като я видя стройна, хубава и необяснимо невинна като първия път, главата му се завъртя от страст, съмнения и желания. Тя обаче пристъпи, притисна тяло към неговото и прогони всички колебания. Беше по-силна от преди. Усещаше го. Не физически, а по дух. Може би бе променена, но копнежът, който усети, беше същият като у момчето, пристъпящо границата на възмъжаването. Безгрижно, като децата, които някога бяха, те се търколиха в леглото.

Преживяването бе неповторимо. Беше ново, необуздано като първия път. Но сега те бяха мъж и жена, с повече жажда и желание. Притисна го към себе си, ръцете ѝ го прегръщаха невъздържано и шеметно. Толкова дълго го беше чакала — повече не би чакала и минута.

Той обаче взе ръката ѝ и я вдигна към устните си. После успокои забързаното ѝ дишане, целувайки я.

— Първият път просто не знаех какво да правя с теб. — Той нежно плъзна устни по врата ѝ, докато тя изстена, обезумяла от желание. Вдигна глава и се усмихна. — Сега вече знам.

После я поведе по неவிждани места. Издигаше я нагоре и нагоре и изведнъж се гмурнаха надолу в гъстия тъмен въздух. Понеслият я вихър я караше да се притиска в него. Искаше да дава, но той я оставяше безпомощна. Нежните му пръсти я галеха, докато тялото ѝ потрепери. С жадни устни отнемаше дъха ѝ, после отново я успокояваше. Изригващите у нея чувства прогонваха всяка мисъл, упрек, дори спомен.

Когато свършиха, действителността отново ги обгърна. Времето не се върна назад, а ги улови и ги прикова към момента сега и тук.

Ръцете му я обгръщаха, лежаха безмълвни. Със затворени очи тя поглъщаше единението. Тя обичаше и в този момент друго не

съществуваше. За него и екстазът, и доволството се придружаваха от въпроси. Беше толкова топла и така свободна в чувствата си. Тя го обичаше. Не му трябваша думи, за да го разбере. Верността обаче, която винаги бе смятал за неразделна част от любовта, бе потъпкана. Как да е спокоен, докато не разбере защо?

— Трябва да разбере защо загубихме десет години, Фейт. — Тя млъчеше и той обърна главата ѝ към себе си. Очите ѝ проблеснаха в мъждукащата светлина, но сълзите не се отронваха. — Сега повече от всякога трябва да знам.

— Без въпроси, Джейсън. Не тази вечер.

— Чаках доста дълго. И двамата чакахме дълго.

Тя пое дъх и седна. Сви коленете си и ги обгърна с ръце. Косата ѝ се разсипа по гърба. Той не можа да се въздържи и напълни шепата си. Някога тя бе негова, напълно. Никой друг не я бе докосвал. Знаеше, че трябва да приеме брака ѝ, детето ѝ, което не е негово, но трябваше да разбере първо защо е потърсила друг човек, толкова скоро след заминаването му.

— Дай ми някакво обяснение, Фейт. Каквото и да е.

— Ние се обичахме, Джейсън, но искахме различни неща. — Тя обърна глава и го погледна. — Ние все още искаме различни неща. — Хвана ръката му и я доближи до бузата си. — Ако ми бе дал възможност, щях да дойда с теб, където и да е. Щях да напусна дома, семейството, без колебание. Ти обаче трябваше да заминеш сам.

— Нямах какво да ти предложа — започна той.

Тя го спря с поглед.

— Не ми даде възможност за избор.

— А ако ти дам възможност сега?

Тя затвори очи и допря чело до неговото.

— Сега имам дъщеря, дом, от който не мога да я лиша. Моите желания не са на първо място. — Отдръпна се, за да го изгледа. — Нито пък твоите. Преди не си представях, че може да заминеш. Този път знам, че ще стане точно така. Нека просто се радваме на това, което имаме. Нека си подарим тази Коледа. Моля те!

С целувката си тя сложи край на всички въпроси.

ОСМА ГЛАВА

Вечерта преди Коледа е вълшебна. Открай време Фейт вярваше, че е така. Когато се събуди с Джейсън до себе си, усети, че се е случило повече от вълшебство. Известно време лежа и го гледа как спи. Много пъти си го бе представяла — като момиче, а после вече като жена, сега нямаше нужда да мечтае. Той беше до нея, топъл и тих, а навън в ранното утро валеше сняг. Фейт се измъкна от леглото, като внимаваше да не го събуди.

Когато се обърна настрана, той усети мириса ѝ — уханието на пролет, което косата ѝ беше оставила на възглавницата. Полежа няколко минути, като попиваше миризмата с цялото си същество. Доволен, легна по гръб и огледа стаята, която в тъмното не беше видял.

Стените бяха покрити с кремави тапети на дребни цветя. На прозорците бяха подредени саксии. Върху старо бюро бяха наредени цветни бутилки и кутии. Стара стилна четка и гребен със сребърна дръжка бяха сложени пред огледалото. Гледаше как вали снегът и усещаше миризмата на изсушените розови цветове на шкафа до леглото. Стаята много приличаше на нея — красива, ведра и много женствена. Човек можеше да си почине тук, дори и да знае, че на стола са захвърлени чорапи или сред ризите — някоя блуза. Отпусна се и реши, че този път няма да я изпусне.

Подуши кафето още по средата на стълбите. Беше пуснала коледна музика и пържеше бекон. Не бе очаквал, че е толкова приятно да влезеш в кухнята при жената, която ти готви нещо.

— А, значи стана. — Беше облечена от главата до петите в ярък халат. Желанието го разтърси отново. — Кафето е готово.

— Усетих. — Приблужи я. — Усетих и теб, още като се събудих.

Тя сложи глава на рамото му и отпъди мисълта, че така би могло да бъде, само ако...

— Като че ли още ти се спи. Добре е обаче, че стана. Иначе беконът щеше да изстине.

— Ако беше останала още малко в леглото можехме...

— Мамо! Мамо! Вали сняг! — През вратата се втурна Клара и затанцува из кухнята. — Ще ходим да коледуваме тази вечер чак до сеновала, а всичко е в сняг. — Спря пред Джейсън и се засмя. — Здравей!

— Здравей и ти!

— С мама ще правим снежен човек. Тя смята, че коледните човеци са най-хубавите. Можеш да помогнеш.

Не знаеше как ще реагира Клара на присъствието на Джейсън на масата за закуска. Фейт поклати глава и започна да разбива яйцата. Трябваше да се досети, че Клара ще приеме всеки, който майка ѝ хареса.

— Трябва да закусиш.

— Ядох овесени ядки у Марси.

— Благодари ли на майка ѝ за гостуването?

— Да. — Тя спря за миг. — Мисля, че благодарих. Ще направим два човека и ще ги оженим и всичко. Марси иска да ги женим — добави тя, обръщайки се към Джейсън.

— Клара би предпочела война.

— Това ще оставим за после. Сега най-напред бих пила горещ шоколад. — Тя погледна към канчето и прецени какви са изгледите. Не бяха големи.

— Сега ще го направя. След снежния човек може да хапнеш и сладки — рече Фейт, без да се обръща. — Окачи си дрехите до вратата.

Бърбореше с Джейсън, докато сваляше палтото.

— Няма да се връщаш в Африка, нали? Африка не е интересна на Коледа. Майката на Марси каза, че сигурно ще заминеш за някое друго хубаво място.

— Трябва да бъда в Хонконг след няколко седмици. — Той погледна към Фейт. Тя не се обърна.

— Но по Коледа ще съм тук.

— Имаш ли си елха в стаята?

— Не.

Тя го погледна учудено.

— Ами тогава къде слагаш подаръците? Без елха няма Коледа, нали, мамо?

Фейт си спомни за времето, когато Джейсън растеше без елха. Спомни си как упорито се преструваше, че това няма никакво значение.

— Елхата е, за да напомним на другите, че е Коледа.

Клара се намести на креслото и рече:

— Може би.

— И на мен това казваше — каза ѝ Джейсън. — Във всеки случай господин Бийнтрий няма да е доволен, ако поръся всичко с иглички.

— Ние имаме елха, значи ще вечеряш при нас — заяви Клара. — Мама пече голяма пуйка, идват баба и дядо. Баба носи торта и се налапваме до спукване.

— Страхотно. — Доволен, Джейсън погледна към Фейт, която сипваше яйцата. — Вечерял съм с тях на Коледа няколко пъти.

— Така ли? — Клара го изглежда с любопитство.

— Чух, че си бил гаджето на мама. И защо не сте се оженили?

— Ето ти топлия шоколад, Клара. — Фейт го остави на масата. — Побързай, Марси те чака!

— Ти ще дойдеш ли?

— Да, след малко. — Доволна, че дъщеря ѝ лесно може да бъде разсеяна, Фейт сложи закуската на масата и седна.

— Ще ни трябват моркови и шалове.

— Ще имам грижата.

Клара усмихната си пиеше шоколада.

— А шапки?

— И шапки.

В стъклото се разби снежна топка. Клара скочи.

— Тя е. Трябва да вървя. Не се бави, мамо. Ти ги правиш най-хубави.

— Веднага щом се облека. И се закопчай.

Клара се поколеба на вратата и рече:

— В стаята си имам една изкуствена елхичка. Ако искаш, я вземи.

Гледаше я безмълвно, трогнат от жеста. Също като майка си, рече си наум и се влюби за втори път.

— Благодаря ти.

— Няма защо. Чао.

— Чудесна е! — рече Джейсън, когато вратата се затвори.

— Аз си я обичам.

— Ще ѝ помогна със снежния човек.

— Няма нужда, Джейсън.

— Аз пък искам. После ще свърша едно друго. — Погледна си часовника. След толкова време пак беше Коледа. Когато на човек му се дава възможност за втори път, не трябва да губи време.

— Ще ме поканиш ли довечера?

Фейт се усмихна и побутна храната в чинията.

— Никога не ти е трябвала специална покана.

— Не готви, аз ще взема нещо.

— Добре, аз...

— Не готви — повтори той и се надигна. Наведе се и я целуна.

— Няма да се бавя.

Взе си палтото от закачалката, където бе висяло до Клариното. Като излезе, Фейт погледна смачканата филия в ръката си. Хонконг. Този път поне знаеше къде отива.

Снежните човеци на двора му се усмихнаха, когато мина покрай тях. Крепеше кутиите и почука на задната врата с крак. Снегът продължаваше да вали.

— Джейсън! — Фейт се отдръпна, за да мине.

— Къде е Клара?

— Клара? Горе е, приготвя се за коледуването.

— Добре. Вземи горната кутия.

— Какво има там, Джейсън?

— Вземи я, ако не искаш по пода да се затъркалят пици.

— Добре, но... — Огромната кутия в ръцете му се наклони и тя прихна. — Джейсън, какво е това?

— Чакай малко.

С пицата в ръка го гледаше как помъкна кутията към хола.

— Джейсън, какво е това чудо?

— Подарък. — Той се опита да го намести под елхата, но разбра, че няма място. Успя да облегне кутията на стената до елхата. Усмихна се доволно. Не си спомняше някога да се е чувствал по-добре в целия си живот.

— Честита Коледа!

— И на теб, Джейсън! Какво има в кутията?

— По дяволите, какъв студ е навън! — Потърка ръце, макар че въобще не усещаше ледения вятър.

— Има ли кафе?

— Джейсън!

— За Клара е. — Почувства се малко глупаво, но от това топлината не намаля.

— Не трябваше да й купуваш подарък — започна Фейт, но любопитството ѝ надделя. — Какво е?

— Това ли? — Джейсън потупа огромната кутия. — Ооо, нищо.

— Ако не кажеш, няма да има кафе. — Тя се усмихна. — А пицата остава за мен.

— Не разваляй всичко. Тобоган. — Хвана Фейт подръка и излязоха от стаята. — Като правехме снежния човек, Клара спомена, че някакво дете имало тобоган, който хвърчал по хълма като стрела.

— Стрела — промърмори Фейт.

— Този сняг плаче за тобоган, който да хвърчи по хълма като стрела, затова...

— Глупчо — заклеми го Фейт и го целуна напористо.

— Сложи долу пицата и повтори.

Тя се засмя, като държеше кутията помежду им.

— Ау!

Фейт се изненада от звука, който дойде от всекидневната.

— Мисля, че е видяла кутията.

Клара се втурна в кухнята.

— Видя ли? Знаех си, че ще има още един подарък. Голям е почти колкото теб — обърна се тя към Джейсън. — Видя ли? — Хвана го за ръка и го задърпа натам. — Надписан е за мен.

— Я виж ти! — Джейсън я вдигна и я целуна по двете бузи.

— Честита Коледа!

— Нямам търпение! — Тя обви с ръце врата му и го стисна. — Просто нямам търпение!

Фейт ги гледаше и от обърканите чувства изпита физическа болка. Какво ще прави сега? Какво може да направи? Когато Джейсън се обърна с Клара на ръце, светлинките от елхата заиграха на лицата им.

— Фейт, какво има? — И без думи можеше да разпознае терзанието и болката. — Какво има?

Ръцете ѝ се впиха в картона.

— Нищо. Ще извадя пицата, докато не е изстинала.

— Пица? — Клара подскочи доволна. — Може ли за мен две парчета? Нали е Коледа?!

— Маймунче — скара ѝ се нежно Фейт и разроши косата ѝ. — Слагай масата!

— Какво има, Фейт? — хвана я за ръката Джейсън, преди да е успяла да последва дъщеря си в кухнята. — Нещо не е наред.

— Няма нищо. — Трябваше да се владее. Беше се справяла толкова дълго. — Ти ме смая. — Усмихна се и го погали по лицето. — И друг път се е случвало. Да вървим да ядем.

Разбра, че ѝ трябва време да остане насаме с мислите си и замълча. В кухнята Клара вече надничаше в картонената кутия. За първи път виждаше дете да поглъща храна с такава неудържима радост. Не беше си давал сметка, че Коледа е празник, просто защото до теб е някой човек.

Клара преглътна последния залък от второто парче.

— Ако отворя един подарък сега, утре работата ни ще е по-малко.

Фейт като че ли се колебаеше.

— Тази работа е приятна — реши тя и Джейсън разбра, че разговорът е нещо традиционно.

— Ако отворя един подарък тази вечер, мога да си легна веднага. А пък вие няма да седите до късно и чак тогава да пълните чорапите.

— Хъм. — Фейт побутна празната чиния и пийна от виното, което Джейсън донесе. — Обичам да седя до среднощ.

— Ако отворя...

— Няма да стане!

— Ако...

— Няма!

— Коледа е още толкова далеч!

— Ужасно, нали? — Фейт ѝ се усмихна. — А ти тръгваш за песните след десет минути, затова по-добре си намери палтото.

Клара започна да си обува ботушите.

— Не може ли като се върна да намеря само един подарък, който не е толкова важен и може да не чака до утре сутринта?

— Всички подаръци под елхата са много важни. — Фейт стана, за да ѝ помогне да си облече палтото. — Важно е също да не се отделяш от групата. Не си сваляй ръкавиците, да не ти замръзнат ръцете. Не си губи шапката. И помни, че за вас отговарят госпожа и господин Истърдей.

— Мамо — Клара пристъпи и въздъхна, — държиш се с мен като че ли съм бебе.

— Ти си моето бебе. — Фейт я целуна звучно. — Хайде.

— През февруари ставам на десет. Това значи — утре.

— И пак ще си моето бебе. Приятно прекарване.

Клара въздъхна, задето не я разбират.

— Добре.

— Добре — изимитира я Фейт. — Кажи „довиждане“.

Клара надникна иззад гърба на майка си.

— Ще останеш ли, докато се върна?

— Да.

Доволна, тя се засмя и отвори вратата.

— Довиждане.

— Чудовище! — рече Фейт и започна да събира чиниите.

— Страхотна е! — Прав до масата, Джейсън също разчистваше. — Дребна е за възрастта си. Не предполагах, че е почти десетгодишна. Като си помислиш... — спря, защото Фейт изтропа с чиниите в мивката. — През февруари ще е на десет.

— А-ха. И аз не мога да повярвам. Понякога ми се струва, като че беше вчера. Друг път... — замлъкна изведнъж. Старателно започна да пълни мивката със сапунена вода. — Имам още малко работа. Ако искаш, взemi си виното във всекидневната.

— През февруари. — Джейсън я хвана за ръката. Когато се обърна, лицето ѝ беше бяло като стена. — Десет години през февруари. Ние се любихме през юни. Господи, не помня вече колко пъти. Повече не съм те докосвал — не ни се удаде случай да останем сами, преди да замина няколко седмици по-късно. Ти сигурно си се омъжила за Том през септември.

Гърлото ѝ пресъхна. Не можеше и да преглътне, само го гледаше.

— Тя е моя — прошепна той. — Клара е моя дъщеря.

Фейт отвори уста, но не можа да каже нищо. Устните ѝ се разтрепериха, очите ѝ се наляха — само поклати глава.

— Господи! — грабна я за ръцете и почти я вдигна във въздуха. Гневът в очите му я накара да се свие, но тя беше готова да го приеме. — Как си могла?! По дяволите, тя е наше дете, а ти да не ми кажеш! Омъжила си се за друг и си родила нашето бебе! И него ли лъга така? Накара го да мисли, че детето е негово, за да можеш да имаш уютната си къща с дантелени завеси, така ли?

— Джейсън, моля те...

— Аз имам права! — Блъсна я встрани, преди да го е обсебил напирания гняв. — Имам права над нея. Десет години! Лишила си ме от тях!

— Не, не е така. Моля те, Джейсън, трябва да ме изслушаш!

— Върви по дяволите! — Изрече го спокойно, толкова спокойно, че тя се дръпна като след шамар. С гнева можеше да спори. Тихата ярост я обезоръжаваше.

— Моля те, нека ти обясня.

— Каквото и да кажеш, стореното си е сторено. — Той си грабна палтото и се втурна навън.

— Ти си голям глупак, Джейсън Ло. — Вдовицата Марчант седеше намръщена в люлеещия стол.

— Тя ме излъга! Лъгала ме е десет години!

— Глупости! — Тя оправи гирляндата на малката елха на перваза пред прозореца. — Направила е каквото трябва, ни повече, ни по-малко.

Той крачеше из стаята. Не знаеше защо дойде тук, вместо да отиде в бара на Кленси. Вървя през снега час, може би повече, после се озова пред вратата на вдовицата.

— Ти си знаела, нали? Знаела си, че аз съм бащата на Клара.

— Имах предположения. — Столът леко проскърцваше от движенията ѝ. — Прилича на теб.

Усети особено вълнение.

— Тя е одрала кожата на Фейт.

— На пръв поглед — да. Има твоите вежди и уста. Бог ми е свидетел — и твоя характер. Джейсън, ако преди десет години знаеше, че ще ставаш баща, какво щеше да сториш?

— Щях да дойда и да я отведа. — Той се обърна и прокара ръце през косата си. — Щях да се паникьосам, но щях да дойда и да я взема.

— И аз така мислех. Но все пак думата има Фейт. Най-добре иди да говориш с нея.

— Няма смисъл.

— Не понасям мъченици — измърмори вдовицата.

Понечи да ѝ отвърне, но само въздъхна.

— Болно ми е. Много ми е болно.

— Защото те са твоят живот — рече тя не без съчувствие. — Да не би да искаш пак да ги загубиш?

— Не, за бога! Но не знам способен ли съм да простя.

Старицата повдигна вежди.

— Бъди справедлив. Дай и на нея шанс.

Преди да отговори, кухненската врата рязко се отвори. На прага застана Фейт, цялата в сняг, с разплакано лице. Втурна се към Джейсън.

— Клара! — успя да промълви. Той я хвана за ръцете и усети риданията, които я разтърсваха. Ужасът се предаде и на него.

— Какво се е случило?

— Няма я!

ДЕВЕТА ГЛАВА

— Ще я намерят. — Хванал я за ръка, Джейсън я поведе през снега към колата. — Сигурно вече са я намерили.

— Едно от децата каза, че с Марси отишли зад фермата да видят конете в конюшната. Но като се върнали, тях ги нямало. Вече е тъмно. — Фейт не можеше да пъхне ключа.

— Дай аз да карам.

Без обяснения му отстъпи шофьорското място.

— Лорна и Бил се обадили на шерифа от фермата. Половината град ги търси. Такъв сняг е навалял, а те са малки. Джейсън...

Той обгърна лицето ѝ с ръце.

— Ще ги намерим!

— Да. — Тя изтри с ръце сълзите си. — Да побързаме.

Не биваше да кара с повече от 50 километра в час. Пъплеката по заснежения път и се оглеждаха наоколо за някаква следа. Полето лежеше бяло и недокоснато. На Фейт ѝ се струваше безмилостно. Страхът не я напускаше, но сълзите бяха спрели.

На десет километра от градчето полето бе ярко осветено. Край пътя бяха спрели коли. Мъже и жени вървяха в снега и викаха. Колата едва бе спряла и Фейт изскочи и затича към шерифа.

— Още не сме ги намерили, Фейт, но ще ги открием. Не са далеч.

— Претърсихте ли хамбарите и постройките?

Шерифът кимна към Джейсън.

— Всеки сантиметър.

— А в обратната посока?

— Ще пратя няколко души и натам.

— Ние ще идем.

Снегът го заслепяваше, докато минаваше край колите. Намали темпото и започна да се моли. Бе участвал в едно издирване в Скалистите планини. Още помнеше как се беше чувствал след няколко часа през сняг и вятър.

— Трябваше да я накарам да облече друг пуловер. — Фейт стискаше ръце в скута си и напрегнато гледаше през стъклото. В бързината си беше забравила ръкавиците, но така и не усещаше премръзналите си пръсти. — Хич не обича да ѝ нареждам. Не исках да ѝ развалям вечерта. Коледа за нея е свещен ден. Толкова се радваше. — Гласът ѝ секна от страх. — Трябваше да ѝ дам друг пуловер. Ще изсти... Спри!

Колата занесе от спирането. Напрегна всяка клетка и овладя положението. Фейт отвори вратата и се спусна навън.

— Ей там, не е ли...

— Това е куче. — Хвана я за раменете, преди да побегне през пустото поле. — Фейт, това е куче.

— О, Господи! — Останала без сили, тя се отпусна в ръцете му.

— Тя е съвсем дете. Къде би могла да бъде? О, Джейсън, къде е отишла. Трябваше и аз да съм там. Ако бях с нея...

— Стига!

— Сигурно ѝ е студено и е изплашена.

— Сигурно има нужда от теб! — Разтърси я. — Има нужда от теб!

Тя се опита да се овладее.

— Да, добре. Да вървим. Да отидем по-нататък.

— Ти чакай в колата. Аз ще огледам наоколо.

— Идвам с теб.

— Като съм сам ще стане по-бързо. След малко идвам. — Задърпа я към колата, когато му се мерна нещо червено. — Виж там!

Хвана я за ръката и се вгледа в снежното поле. В далечината го видя пак.

— Клара е! — Фейт се затича натам. — Тя е с червено палто!

Снегът закипя от двете ѝ страни. Смесваше се със сълзите по лицето ѝ, заслепяваше я. Извика с всичка сила. С разперени ръце притисна двете момичета към себе си.

— Господи, Клара, толкова се изплаших! Сега, сега, и двете сте измръзнали. Да отидем в колата. Всичко е наред. Вече всичко е наред.

— Мама бясна ли е от яд? — захленчи Марси на рамото ѝ.

— Не, просто се тревожи. Като всички останали.

— Хайде, хоп! — Джейсън вдигна Клара на ръце. За миг си позволи да прегърне дъщеря си. Като погледна назад видя как Фейт

вдига Марси.

— Ще се справиш ли?

Тя се разсмя, притискайки все още разплаканото момиче.

— Няма проблеми.

— Тогава да се прибираме.

— Не искахме да се загубим. — Сълзите на Клара се стичаха по ризата му.

— То се знае!

— Искахме само да видим конете и се объркахме. Не можахме да намерим никой. Аз не се изплаших! — Дъхът ѝ пресекна, като се притисна към него. — Само Марси.

Неговото дете! Усети, че очите му се премрежиха, когато я притисна към себе си.

— Вече сте в безопасност и двете!

— Мама плачеше!

— Вече е добре. — Спря до колата. — Ще ги вземеш ли и двете отпред с теб? Хем ще се стоплят.

— Разбира се. — Фейт се настани с Марси, после Джейсън ѝ подаде Клара. Размениха си един дълъг поглед над главата ѝ.

— Не видяхме светлините на къщата от този силен сняг — промърмори Клара, като се притисна до майка си. — После много дълго не можахме да намерим пътя. Беше много студено. Но не си загубих шапката.

— Знам, миличка! Хайде, свали мокрите ръкавици. И ти, Марси. Джейсън е пуснал парното докрай. Ще ви изпечем, преди да се усетите. — Покри с целувки двете студени лица и едва не се заплака.

— Какви коледни песни пяхте?

— За звънчетата — рече Марси и подсмръкна.

— О, любимата ми.

— И „Свята нощ“ — добави Клара. Парното бълваше топъл въздух в лицето и ръцете ѝ. — Тя ти харесва повече.

— Така е, но не си спомням как почваше. А, Марси? — усмихна се на Клара и я притисна по-силно.

С тънко, пресекващо от сълзите гласче Марси започна да пее. Привършваше първия куплет, когато наближиха останалите издирвачи.

— Татко ми! — подскочи Марси и започна да маха. — Не е много ядосан.

Фейт се засмя и я целуна по главата.

— Честита Коледа, Марси!

— Честита Коледа, госпожо Мънроу! До утре, Клара. — Марси едва отвори вратата и баща ѝ я грабна нагоре.

— Ама че нощ! — С викове и поздрави колата се промъкна през тълпата.

— Нали е Коледа — напомни на майка си Клара. Светът пак беше спокоен и топъл. — Дали няма да може да отвори големия подарък още тази вечер?

— Няма начин — рече Джейсън и я дръпна за косата.

Фейт притисна Клара по-силно.

— Не плачи, мамо.

— Ще ми мине.

И удържа на думата си — очите ѝ бяха сухи, като се върнаха у дома. Изтощена, Клара дремеше на рамото на Джейсън, докато влизаха.

— Аз ще я кача горе, Джейсън.

— Ще я качим двамата.

Отпусна ръце и кимна.

Свалиха ботушите, чорапите, фланелите. Облякоха ѝ топла нощница. Клара промърмори, опита се да остане будна, но вечерните приключения си казаха своето.

— Вече е Коледа — измърмори тя. — Утре ще стана много рано.

— Стани, когато искаш — рече ѝ Фейт и я целуна по бузата.

— Ще ми дадеш ли сладки за закуска?

— Половин дузина! — съгласи се Фейт без колебание. Клара се усмихна и заспа, още докато майка ѝ я завиваше.

— Боях се... — Фейт погали лицето ѝ. — Боях се, че вече няма да я видя. Жива и здрава. Не знам как да ти благодаря, Джейсън, че беше с мен. Ако бях сама... — Тя захлипа и поклати глава.

— Мисля, че трябва да слезем долу, Фейт.

Тонът му я накара да стисне устни. Обеща си да се справи с всякакви обвинения, горчивина и обида.

— Бих пийнала нещо — рече тя, докато слизаха надолу. — Малко вино. Огънят май е угаснал.

— Аз ще се погрижа за него. Ти дай виното. Имам да ти казвам някои неща.

— Добре. — Тя го остави в нишата на трапезарията. Когато се върна, огънят се разгаряше. Той се изправи и отпи една глътка.

— Не искаш ли да седнеш?

— Не, не искам. — И тя отпи, но за да се успокоят нервите й трябваше нещо по-силно. — Каквото имаш за казване, казвай го, Джейсън.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Стиснала чашата в ръце, тя го гледаше с пламнали от вълнение очи. Почувства раздвоение — да отиде при нея, да я прегърне и да не мисли за нищо. За една нощ откри детето си и за малко да го загуби отново. Какво друго имаше значение?! Но усещаше някаква празнота. Въпроси, обвинения, които чакаха своите отговори. Нещата трябваше да се обяснят, преди да се разберат. А след разбирането щеше да дойде и опрощаването. Но откъде да започне?

Пристъпи към елхата. На върха грееше сребърна звезда.

— Не знам какво да ти кажа. Не се случва често да се обърнеш и да видиш, че имаш почти пораснала дъщеря. Не съм видял първите й стъпки, не съм чул първите й думи. Каквото и да кажеш, Фейт, нищо не може да ми върне това, нали?

— Така е.

Обърна се и я видя как държи чашата в отпуснатите си ръце. Лицето й бе спокойно и бледо. Тази Фейт беше друга в сравнение с онази, която изостави. Момичето не би могло да прояви такова самообладание.

— Имаш ли някакво оправдание, Фейт?

— Мислех си, че имам, но тази вечер, като си представих, че мога да я загубя... — Гласът й пресекна и тя поклати глава. — Нямам с какво да се оправдая, Джейсън.

— Тя мисли, че Том й е баща, така ли?

— Не! — Изведнъж очите й заблестяха. — Бих ли допуснала да си мисли, че баща й я е напуснал, че не го е грижа дори да пише?! Всъщност тя знае истината. Никога не съм я лъгала.

— И каква е истината?

Пое си дълбоко дъх и го погледна — лицето й бе бледо, но гласът й беше спокоен.

— Че съм обичала баща й, че и той ме е обичал, но че е трябвало да замине, преди да разбере за нея и че не е могъл да се върне.

— Щеше да се върне.

Тя извърна глава.

— И това й казах.

— Защо? — Гневът му се надигна. — Искам да знам защо си постъпила така? Загубих толкова години!

— Ти?! — Дълго потисканият й гняв се надигна и избухна. — Значи ти си загубил, а?! — повтори и се обърна. — Замина си и ме остави на осемнайсет години, бременна и съвсем сама!

Жегна го чувство на вина. Не беше очаквал.

— Нямаше да замина, ако ми беше казала.

— И аз не знаех. — Остави чашата и отметна назад коси. — Само седмица след заминаването ти разбрах, че нося нашето дете. Толкова бях щастлива! — Засмя се и стисна ръце пред гърдите. За момент изглеждаше сърцераздирателно млада и невинна. — Чаках те да се обадиш ден и нощ, за да ти кажа. — Очите й охладняха, усмивката изчезна. — Но ти не се обади.

— Трябваше ми време, докато уредя всичко — работа, квартира.

— Не можа да разбереш, че за мен беше важно само да съм с теб. Къде ще живея — няма значение. Мина седмица, две, цял месец. Започнах смущенията, сутрешното повръщане и започнах да си давам сметка, че няма да се обадиш. Известно време се ядосвах, мислех, че просто не си ме обичал достатъчно. Нали бях провинциално момиче.

— Не е вярно! Не беше така!

Огледа го за миг почти хладнокръвно. Светлинките от елхата блестяха по тъмнорусата му коса и в дълбоките му очи, които, както винаги, криеха свои тайни.

— Така ли? — прошепна тя. — Вярно е обаче, че искаше да се махнеш. Аз бях част от градчето, а ти искаше да си далеч.

— Искях да дойдеш с мен.

— Но не и да тръгна с теб. — Поклати глава и не му даде да я прекъсне. — Не ти стигна кураж да ме вземеш, защото трябваше да се доказваш. Невинаги го разбирах, Джейсън, но започнах да го разбирам, като се върна.

— Нямаше да ми кажеш за Клара, нали?

Усети отново горчивината и притвори очи:

— Не знам, честна дума, не знам!

Отпи с надежда да се стопи леда във вените му.

— Разкажи ми за останалото.

— Исках да родя бебето, но бях толкова изплашена, че не посмях да кажа дори на мама.

Тя взе чашата, но само за да си стопли ръцете.

— Разбира се, трябваше да ѝ кажа, но бях объркана.

— Защо се омъжи за Том? — Още докато питаше, усети, че ревността му изчезва. Просто искаше да разбере.

— Том идваше почти всяка вечер. Говорехме и той нямаше нищо против да слуша за теб, а аз наистина имах нужда от това. После веднъж, както си седяхме на терасата, аз просто се разплаках. Бях в третия месец, вече не можех да си закопчавам джинсите. — Изсмя се и прокара ръка по лицето си. — Звучи глупаво, но беше ужасно — не можех да се закопча. Разбрах, че връщане назад няма. И всичко се изля, както си седяхме. Той каза, че ще се оженим. Аз, разбира се, отказах, но той почна да ме убеждава. Ти не се връщаш, аз съм бременна. Той ме обича и ме иска за жена. Бебето ще има име, дом, семейство. Звучеше много разумно. А аз държах на бебето да му е добре. И на мен също. — Отпи, защото гърлото ѝ пресъхна. — Сбърках от самото начало. Той знаеше, че не го обичам, но просто ме желаше или поне така си мислеше. През първите няколко месеца той се стараше и двамата наистина се стараехме. Но след раждането на Клара, той просто не издържа. Всеки път, когато я поглеждаше, се сещаше за теб. Нищо не можех да направя — тя беше твоя дъщеря! — Замълча и разбра, че е по-лесно да каже всичко наведнъж. — И не бих направила! Имах ли нея, имах и част от теб. И Том го знаеше, макар че аз се опитвах да му угодя. Започна да пие, да закъснява, стана избухлив. Сякаш ме предизвикваше да поискам развод.

— Но ти не поиска.

— Не поисках, защото... чувствах, че съм му длъжница. И тогава, един ден се връщам с Клара от разходка и той заминал. Изпрати по пощата документите за развод.

— Защо не опита да се свържеш с мен, Фейт, чрез някое списание или вестник?

— И какво да ти кажа? Джейсън, помниш ли ме още? Между другото имаш дъщеря в Куайът Вали. Отбий се някой път.

— Една дума, само една дума и аз щях да нарежа всичко и да се върна. Не съм преставал да те обичам.

Тя притвори очи.

— Гледах те как си отиваш. Как се качваш на рейса, без да оставиш дори и следа. Стоях часове наред с надеждата, че на следващата спирка ще слезеш и ще се върнеш. Аз трябваше да остана, Джейсън.

— Звънях ти. По дяволите, Фейт, трябваша ми само шест месеца, за да започна.

Тя се усмихна.

— И когато се обади, аз бях вече в седмия месец. Мама дълго време нищо не ми казваше, чак докато Том не замина. Накарал си я да ти обещае.

— Държах на гордостта си.

— Зная.

Усмивката ѝ го увери, че наистина разбира.

— Сигурно ти е било ужасно трудно.

— Случваше се.

— И сигурно си ме мразила.

— Не, никога. Защо? Ти замина, но ми остави най-прекрасното нещо в моя живот. Може да си бил прав, а може би не. Може би и двамата сбъркахме, но важното бе Клара. Всеки път, като я погледнех, си спомнях колко те обичам.

— А сега какво чувстваш?

— Чувствам колебание. — Тя кръстоса решително ръце. — Трябва да кажем на Клара. Предпочитам аз да ѝ съобщя.

Идеята го накара да посегне пак към виното.

— Как мислиш, че ще го приеме?

— Свикнала е без баща. Това не значи, че не ѝ е липсвал. — Изправи се решително и вирна брадичка. — Разбира се, имаш право да я виждаш, когато искаш, но няма да допусна да бъде подмятана насамнатам. Разбирам, че не можеш да си при нея непрекъснато, защото трябва да работиш, но не мисли, че ще можеш да идваш и да си отиваш, когато ти скимне. Ще трябва да положиш усилия, Джейсън, и да поддържаш контакт с нея.

Значи това я е плашило, каза си той. И сигурно не без основание.

— Не ми вярваш, така ли?

— Клара е най-важното нещо. — Тя въздъхна леко. — Ти също.

— Ако ти кажа, че я обикнах от пръв поглед, нещо ще се промени ли?

Тя си спомни за тобогана, за щастливото му изражение, когато Клара се хвърли на врата му.

— Тя има нужда от много обич, като всички нас. Толкова прилича на теб, че аз... — Замлъкна, защото очите ѝ се наляха. — По дяволите, не искам да правя това! — Бързо избърса сълзите. — Ще ѝ кажа утре, Джейсън. На Коледа. Двамата с теб ще уредим формалностите. Знам, че скоро заминаваш, но ако поостанеш още няколко дни, отдели ѝ повече време. Това ще улесни нещата.

— Никога не си ми искала нищо, нали?

— Аз ти поисках всичко. Но бяхме много млади, за да си дадем ясна сметка.

— Винаги си вярвала в чудеса, Фейт. — Той извади една кутийка. — Наближава полунощ. Отвори я сега!

— Джейсън! — Тя прокара пръсти през косата си. Как може да мисли за подаръци в такъв момент?! — Според мен моментът не е подходящ.

— Моментът е закъснял с цели десет години!

Когато ѝ подаде кутийката, тя я пое в шепите си.

— Но аз нямам подарък за теб!

Докосна лицето ѝ с известно колебание.

— Ти току-що ме дари с дъщеря!

Изведнъж почувства облекчение. Вместо упреци, получаваше благодарност. Нескрита любов заискри в очите ѝ.

— Джейсън...

— Отвори я, моля те!

Свали лъскавата червена опаковка — отдолу имаше черна кадифена кутийка. С треперещи пръсти отвори капака. Пръстенът беше с камък като застинала сълза, в която се отразяваха светлините на елхата.

— Пол ми каза, че това е най-доброто, което имат.

— Купил си го, преди да знаеш, че...

— Да, преди да знам, че ще поискам ръката на майката на моята дъщеря. Искam ние тримата да сме законно свързани. — Взе ръката ѝ и зачака. — Няма ли да ми дадеш още една възможност? Няма да те подведа, Фейт.

— Ти не си ме подвеждал. — Очите ѝ се наляха отново. — Нито ти, нито аз, животът ни раздели. О, Джейсън, искам да се оженим.

Разбираш ли? Толкова исках да се оженим, да имаме семейство!

— Тогава нека ти сложа пръстена!

— Джейсън, нещата не зависят само от мен. Ако беше така, бих заминала с теб веднага. За Хонконг, за Сибир, за Пекин! Накрай света! Не става дума само за мен. Трябва да остана.

— Не зависи само от теб! — повтори той. Взе пръстена и хвърли кутията настрани. — Аз също трябва да остана. Да не мислиш, че пак ще те изоставя? Че мога да изоставя онова същество горе и възможността да имам още и да ги гледам как растат? Няма да ходя никъде!

— Но нали каза — Хонконг?!

— Напускам!

Той се засмя и тежестта на годините изчезна.

— Днес следобед се погрижих за това. Ще пиша книга. — Хвана я за раменете. — Както виждаш, не работя, живея в едно хотелче и те моля да се омъжиш за мен!

Дъхът ѝ секна. Сърцето ѝ биеше до пръсване. Наистина, винаги бе вярвала във вълшебства и ето, то беше пред нея.

— Преди десет години си мислех, че те обичам, колкото въобще е възможно да се обича. Ти беше още момче. Сега разбирам, че да се обича мъж, е съвсем друго. — Замълча и видя пръстена в ръката му — искреше със светлините на елхата. — Ако беше ме попитал преди десет години, щях да кажа „да“.

— Фейт!

Засмя се и го прегърна.

— Сега ще получиш същия отговор. О, Джейсън, обичам те, обичам те повече от всякога!

— Трябва да навакваме за много години.

— Да! — целуна го тя с жар и надежда. — Тримата заедно!

— Тримата заедно! — Опря челото си в нейното. — Но искам да има и още!

— Времето е пред нас — за следващата Коледа може да подарим на Клара братче или сестричка. — Целуна го отново. — Имаме време за всичко.

Чуха камбаните на кметството. Беше полунощ.

— Честита Коледа, Фейт!

Усети как пръстенът се плъзна на пръста ѝ. Всички желания се
бяха сбъднали.

— Добре дошъл у дома, Джейсън!

НЕКА СИПЕ СНЯГ

*Палавницата съдба среща Шели Грифин
със Слейд Гарнър в една снежна буря. Слейд,
както и Шели, трябва да стигне до Сиатъл след
принудителното кацане на самолета...*

ПЪРВА ГЛАВА

— Дами и господа, говори капитанът на самолета.

Пръстите на Шели Грифин се впиха толкова силно в облегалката на стола, че грижливо поддържаните ѝ нокти за малко не пробиха тапицерията на самолетната седалка. Не обичаше да лети и когато това бе възможно, отбягваше да лети със самолет. Почти цял месец опитваше да си внуши, че пътуването ще бъде съвсем безопасно. Повтаряше си наум, че боингът ще излети без никакви проблеми от Сан Франциско и след час и половина ще кацне невредим в Сиатъл. В края на краищата всички твърдяха, че пътуването със самолет не крие почти никакви рискове. Но ако не предстоеше Коледа, ако не ѝ беше домъчняло толкова много за вкъщи и ако бе имала повече от четири почивни дни, щеше да се прибере у дома, по какъвто и да е друг начин, само не и със самолет.

— От аерогарата в Сиатъл ни съобщиха, че там вали силен сняг и видимостта е намалена — продължи капитанът. — Пренасочиха ни към международното летище на Портланд, където ще изчакаме почистването на пистите в Сиатъл.

Из самолета се разнесе тих стон на негодувание. Шели се отпусна. Сняг! Можеше да понесе снега. Не ѝ бе приятно това, че се налага да кацат два пъти, но след като вече беше толкова близо до дома, бе готова на всичко, за да види по-скоро усмихнатото лице на баща си. Опита се да отклони мислите си от надвисналата опасност, като започна да разглежда пътниците. В креслото до нея невъзмутимо спеше една бабичка. Мъжът, който седеше от другата страна на пътеката, имаше толкова класически бизнесменски вид, че я заинтригува. Почти веднага след излитането от Сан Франциско той извади дипломатическото си куфарче и започна да работи над някакви документи. През целия полет не се усмихна нито веднъж. Само за миг съобщението на капитана предизвика леко раздразнение върху сериозното му лице.

В работата си като репортер във Федералния съд тя бе срещала доста мъже като него и затова лесно можеше да го класифицира. Лъскав. Професионалист. Безупречен. А също и красив, отбеляза Шели, в случай че това я интересуваше, ала случаят не беше такъв. Предпочиташе малко по-освободени мъже. Едва не се изсмя. Мъже! Какви мъже? За десетте месеца, през които бе живяла в големия град на Залива, не можеше да се каже, че бе имала някакъв „роман“. Няколко интересни възможности, но нищо сериозно.

Докато боингът бавно се спускаше, пръстите ѝ се вкопчиха в облегалката още по-силно. Ококорените ѝ очи бързо обходиха аварийните изходи и Шели отново прехвърли наум всичко, което знаеше за безопасността на полетите. Започна да си го мърмори едва чуто в момента, в който самолетът рязко се наклони надясно, за да насочи огромното си туловище към гладката писта.

С поглед, вперен в предната седалка, тя затаи дъх, докато не усети лекото докосване на колелата върху пистата. Намалването на скоростта бе съпроводено от внезапен силен шум.

Шели въздъхна облекчено. Кацанията бяха някак си много по-неприятни от излитанията. Докато напрежението напускаше скованото ѝ тяло, тя се огледа наоколо и видя как бизнесменът отпрати разсеяния си поглед към нея. В тъмните му очи се четеше изненада. Изглеждаше поразен от факта, че някой би могъл да се страхува да пътува със самолет и бе напълно безразличен към нейната уплаха. Кръвта бързо нахлу в бледото ѝ лице. Помисли, че определено не харесва този мрачен тип. Възрастната жена, която седеше до нея, я хвана за ръката:

— Добре ли сте, скъпа?

— Разбира се — прозвуча облекчено гласът ѝ. След като вече бяха кацнали, можеше спокойно да се преструва на хладнокръвна — нещо, което другите пътници постигаха без никакво усилие.

— Дано да не закъснеем много. Дъщеря ми е излязла по-рано от работа, за да ме посрещне.

— Баща ми живее на четиридесет минути от аерогарата — промърмори Шели с надеждата, че е проверил дали полетът ѝ няма да закъснее. Беше ѝ ужасно неприятно да си го представя как нетърпеливо чака.

Жената погледна през малкото странично прозорче.

— Тук като че ли снеговалежът не е толкова силен. Само няколко снежинки, които падат лениво като гъши пера.

Шели се усмихна на това живописно сравнение и остана на мястото си, докато няколко от пътниците станаха и слязоха от самолета. Бизнесменът беше измежду онези, които побързаха да освободят местата си. Съдейки по думите на капитана, нямаше да останат дълго в Портланд, а тя не искаше да поема риска да изпусне самолета.

Изминаха четиридесет минути, през които на всеки десет тя поглеждаше часовника си, вече твърдо убедена, че ще си останат в Орегон. Снежната виелица беше връхлетяла и върху този район и сега снегът шибаше притихналия самолет с все по-голямо ожесточение. Тревогата ѝ растеше заедно с усиляването на бурята.

— Говори капитанът на самолета. За съжаление, от Сиатъл ни съобщиха, че видимостта не се подобрява. Молят ни да останем в Портланд още половин час, а може би и повече.

Шум на недоволство и разочарование се разнесе сред пътниците и всички заговориха едновременно.

— Отново говори капитанът. Бих искал да напомня на онези от вас, които са обезпокоени от положението, че е много по-добре да бъдеш на земята и да желаеш да си във въздуха, отколкото да си във въздуха и да се молиш да си на земята.

Шели добави към това изречение едно тихо „амин“. Вече започваше да изпитва клаустрофобия. Разкопча предпазния колан, изправи се, взе чантичката си и тръгна по тясната пътека към предната част на самолета.

— Имам ли време за един телефонен разговор?

— Разбира се — отвърна стюардът със сърдечна усмивка. — И все пак не се бавете много. Атмосферните условия в Сиатъл може да се променят много бързо.

— Няма — обеща тя и се отправи към сградата на летището.

Още преди да бръкне в чантичката си за монета, Шели забеляза, че намусеният бизнесмен от самолета бе в съседната телефонна кабина.

— Обажда се отново Слейд Гарнър — каза той и в гласа му се прокрадна едва доловима нотка на нетърпение. — Самолетът е все още в Портланд.

Последва пауза, в която тя изсипа в ръката си съдържанието на портмонето и се намръщи. Нямаше монета за телефон.

— Да, да, знам, че и при вас вали силен сняг — продължи той с равен глас. — Съмнявам се, че ще успея да дойда днес следобед. Може би е по-добре да насрочим срещата за утре сутрин...

Докато търсеше монета, Шели успя да изрови един жетон за въжената железница, изсъхнала костилка от праскова и загубено копче. Сви устни и си помисли колко ли коравосърдечен трябва да е този бизнесмен, за да настоява за среща точно преди Коледа. И веднага се почувства виновна за осъдителните си мисли. Разбира се, че ще иска да спази уговорката си. Явно не се беше качил на самолета за собствено удоволствие. Освен това съжали, че съзнателно подслуша разговора му само, за да оправдае неприязънта си към него.

Като се усмихна очарователно, Шели се приближи тъкмо когато Слейд Гарнър остави слушалката и рязко се обърна.

— Извинете... — започна тя.

Той я изгледа с невиждащи очи и за момент Шели помисли, че не я е чул.

— Да?

— Можете ли да ми развалите един долар?

Слейд безучастно бръкна в джоба си и се взря в монетите, които извади.

— Съжалявам. — Той ги пхна разсеяно в джоба си и се обърна.

Шели вече беше решила да попита някой друг, когато Слейд се обърна отново към нея и смръщи черните си вежди, сякаш се бе сетил за нещо важно.

— Вие не бяхте ли в самолета за Сиатъл?

— Да.

— Заповядайте — подаде ѝ четвърт долар.

От изненада ъгълчетата на устата на Шели се извиха нагоре.

— Благодаря. — Беше убедена, че не я бе чул — отдалечаваше се с решителни крачки. Тя не можа да разбере какво значение имаше фактът, че пътуват с един самолет. Без да размишлява повече над щедростта му, тя пусна монетата в процепа на апарата.

— Татко!

— Дребосъче!

Баща ѝ я бе удостоил с този нежен прякор, когато бе в ранния пубертет и всичките ѝ приятелки рязко израснаха. За неин ужас до седемнадесетгодишна възраст бе висока едва сто и петдесет сантиметра. А след това само за шест месеца порасна с петнайсет сантиметра.

— Аз съм в Портланд.

— Знам. Обадох се на Сий Тек и момичето от информацията ми каза, че сте кацнали принудително. Как си?

— Много добре! — излъга, като си спести обясненията за ужаса от пътуването със самолет. — Много съжалявам за закъснението.

— Вината не е в теб.

— Но ми е адски неприятно, че губя ценно време тук при положение, че можех да бъда при теб.

— Не се притеснявай! Ще бъдем заедно много време.

— Украси ли вече елхата? — След смъртта на майка ѝ преди три години, Шели и баща ѝ имаха ритуал по украсяването на елхата с направени от тях украшения.

— Дори още не съм я купил. Бях решил да го направим заедно утре сутрин.

Тя затвори очи, стоплена от обичта и сигурността, която винаги усещаше в гласа на баща си.

— Имам за теб една невероятна изненада, татко.

— Каква?

— Ако ти кажа, няма да е изненада, нали?

Баща ѝ се изкиска и Шели си представи как потърква с пръст горната си устна, както правеше винаги, когато нещо го забавляваше.

— Липсваше ми, татко.

— Знам. И ти на мен.

— И умната!

— Добре... — понечи да затвори телефона той.

— Татко! — Внезапно погледът ѝ се спря на огромна реклама за коли под наем. — Слушай, не отивай на летището, преди да ти се обадя.

— Но...

— Докато пристигнеш, ще съм си взела багажа и ще те чакам навън. Така няма да търсиш място за паркиране.

— Това не ме притеснява, Дребосъче.

— Знам, но все пак...

— Щом настояваш.

— Настоявам! — Братята й твърдяха, че баща им има особена слабост към единствената си дъщеря. Често се шегуваха, че само тя може да го накара да променя решенията си. — Наистина настоявам!

Казаха си довиждане и Шели затвори телефона, но монетата падна в дупката за рестото. Взе я. Развеселена и успокоена, я подхвърли с палец във въздуха и я улови толкова умело, че сама се изненада. Вместо да тръгне по коридора към самолета, се отправи точно в обратната посока и слезе с ескалатора на долния етаж, където се намираха Бюрото за даване на автомобили под наем.

За нейна изненада, не беше единствената, решила да смени транспорта. Бизнесменът, който й бе дал монетата, говореше с млад мъж на първото бюро. Шели мина покрай него и се насочи към второто.

— Колко ще ми струва да наема кола оттук и да я оставя в Сياتъл? — попита тя любезно.

Високото и съвсем младо момиче едва откъсна поглед от екрана на компютъра.

— Съжалявам, но нямаме свободни коли.

— Нито една?

— Много хора са решили да постъпят като вас — обясни служителката. — От няколко часа нито един самолет не е кацнал в Сياتъл. Никой не иска да виси тук. Особено по празниците.

Шели се втурна към третото бюро и повтори въпроса си.

— Да, имаме — отвърна с широка усмивка служителката. — В момента имаме само една свободна кола. — Спомена сума, която принуди Шели да преглътне с усилие. Но идеята бе обсебила вече съзнанието й. Всяка минута от престоя на самолета ограбваше от скъпоценното време, което щеше да прекара с баща си. А можеха да минат часове, преди самолетът да излети. Освен това още едно кацане на друго летище в най-голямата снежна буря за годината не се покриваше с представата й за приятно прекарване. Явно много бързо щеше да похарчи коледната си премия. Но имаше защо. Със сигурност имаше някакво неписано правило, според което всяка любима дъщеря трябва да прекара Коледа с баща си.

— Ако тя се откаже, аз ще взема колата — чу гласа на Слейд Гарнър зад себе си. Широка, самоуверена усмивка се разля на красивото му лице.

— Вземам я! — извика тя. Самочувствието, което той излъчваше, граничеше с нахалство.

— Трябва на всяка цена да стигна до Сиатъл!

— Аз също! — уведоми го Шели превзето. И за да му отнеме възможността да изтъкне, че ѝ бе дал четвърт долар за телефон, извади монетата от джоба си и му я подаде.

— Имам важна среща...

— Между другото, и аз. — Тя се обърна към гишето, взе писалка и се нареди да попълни формуляра.

— Колко? — попита Слейд с неумолима решимост.

— Извинете, не ви разбрах?

— Колко искате за колата? — Той пхна ръка във вътрешния джоб на палтото си, очевидно готов да плати колкото му поиска.

— Намерете си друга кола! — гневно подхвърли Шели.

— Има само една свободна кола...

— И аз вече я наех! — каза тя с измамно спокойна усмивка. Колкото повече общуваше с този човек, толкова повече я дразнеше.

— Изглежда не разбирате — стисна той зъби. — Срещата ми е много важна.

— И моята. Аз съм...

— Бихте могли да наемете колата заедно — предложи неочаквано служителката. И двамата я изгледаха изумени.

Шели се поколеба. Слейд смръщи вежди.

— Аз ще поема таксата изцяло — предложи той.

— Ако още веднъж заговорите за пари, няма да стане — изстреля Шели остро.

— Не бъдете неразумна.

— Не аз съм неразумна, а вие.

Слейд потърка с длан тила си и силно въздъхна.

— Е? Става ли?

— Аз не отивам до Сиатъл.

— Току-що ви чух да казвате Сиатъл.

— Отивам в Мейпъл Вали. Това е в южната част на провинция Кинг.

— Чудесно! Ще ви закарам дотам, а после ще оставя колата в Сياتъл.

Това щеше да ѝ спести една разправия. Въпреки това се колебаеше. Бяха заедно само от две минути, а вече се бяха спречкали. Чудеше се как щяха да прекарат цели три часа, затворени в клетката на автомобилно купе.

— Вижте — започна той, — ако стигна до Сياتъл днес следобед, може би ще проведе срещата си по-рано. А това значи, че ще успея да се върна в Сан Франциско за Коледа.

Бързо бе напипал най-слабото ѝ място. Коледата и домът бяха много важни за нея.

— Добре — измърмори тя. — Но при условие, че си платя моя дял.

— Както искате, госпожице.

За първи път, откакто го бе видяла, Слейд Гарнър се усмихна.

ВТОРА ГЛАВА

— А багажът ви? — попита Слейд, докато вървяха по коридора към самолета.

— Имам само една чанта. Ръчен багаж. — Светлокафявата ѝ коса се бе разпиляла и Шели разсеяно прибра един кичур зад ухото си. Гардеробът на едно провинциално момиче не бе подходящ за Сан Франциско, затова бе оставила по-голямата част от своите дрехи при баща си. И в този момент осъзна, че малкото багаж беше голямо предимство. Поне нямаше да се наложи да вдига скандали, за да си получи куфара.

Настроението ѝ се подобри — отиваше си вкъщи, и то не със самолет!

— Добре. И аз съм с една чанта.

Шели се замисли.

— Имам и още една чанта с подаръци.

— Няма значение.

Когато види колко е голяма, може да му дойде друг акъл, без злоба си помисли тя. Освен различните подаръци със странни размери, Шели носеше на баща си няколко от любимите му дълги франзели. Огромният пакет щеше да ѝ пречи и тя бе помолила стюарда да ѝ помогне да го напъха в багажното отделение над мястото ѝ. Щеше да го остави на багаж, но заради дългите хлябове, които стърчаха като тестени антени, това бе невъзможно.

Когато се качиха в самолета, той беше почти празен. Това само потвърди подозренията ѝ, че закъснението щеше да бъде много по-голямо, отколкото се очакваше. Шели погледна часовника си — вече бе почти дванайсет часа. Останалите пътници сигурно бяха отишли да хапнат нещо.

Тя стъпи върху седалката и отвори отделението за ръчен багаж.

— Имате ли нужда от помощ? — попита Слейд. През едната му ръка бе праметнат тъмносив калъф за костюм.

— Вземете. — Шели му подаде малкия си сак и го чу как измърмори под носа, че се възхищава на жени, които носят малко багаж. Тя се усмихна на себе си.

Докато се протягаше да подхване по-добре големия си пакет, чу недоволния глас на Слейд.

— Вижте какво е сложил тук някакъв идиот...

— Моля?

— Тази чанта! По дяволите! Човек трябва да е съвсем без мозък, за да набута тук калъф за туба.

— Тя е моя и освен това не е калъф за туба! — Шели издърпа чантата с франзелите и му я подаде.

Слейд я изглежда така, сякаш отвътре можеше да изскочи нещо и да го ухапе.

— Мили Боже, какво е това?

„Какво е това!“. Хлябът според нея бе най-познатото нещо на света. А формата му на дълги тънки пръчки не бе чак толкова необикновена!

— Калъф за змия — отвърна саркастично тя.

Едва забележима усмивка се появи на иначе безчувственото му лице.

— Дайте да сваля това чудо, преди да паднете.

Шели слезе от седалката.

— Калъф за змия, а? — Той неочаквано се усмихна.

Това ѝ подежда зашеметяващо. Само преди няколко минути му бе лепнала етикета „мрачен и напрегнат“. Но когато се усмихна, съзнателно поддържаната фасада се пропука и тя успя да зърне загадъчния мъж, който се криеше зад нея. Той я очарова.

Докато оправят формалностите по самолетните билети, служебната кола на агенцията вече ги чакаше, за да ги закара до автомобила, който бяха наели.

— Колата е на мое име — каза сериозно Слейд. Снегът продължаваше да вали и гледката бе живописна. — Което означава, че ще карам само аз.

Шели бе забелязала снежната виелица и думите му я зарадваха.

— Е? — Изглежда, той очакваше нов спор.

— Имате ли шофьорска книжка?

— Да — усмихна се отново Слейд.

— Значи всичко е наред.

Той замълча за миг и я изглежда.

— Винаги ли сте толкова остроумна?

Шели се засмя. Приятно ѝ беше, че успя да го накара да се усмихне.

— Само когато искам. Хайде, Гарнър, отпуснете се. Идва Коледа.

— Трябва да присъствам на една среща. И това, че по една случайност тя е насрочена точно преди някакъв празник, няма абсолютно никакво значение.

— Да, но помислете си, че след това ще можете да се приберете у дома и да прекарате празниците със семейството си.

— Така е. — Малко резкият му отговор прозвуча издайнически и Шели се зачуди дали е женен.

Докато слагаха чантите си в багажника на наетото камаро, Шели имаше възможността да разгледа по-внимателно Слейд. Гордият и резервиран поглед не разкриваше много мислите му. Целият му вид излъчваше независимост. Дори след съвсем краткото общуване с него тя разбра, че бе с буден и бърз ум. Беше човек на контрастите — замислен и в същото време решителен, възпитан и създаващ впечатление за голяма организираност.

Момчето от агенцията, което бе нагазило в натрупалия сняг, подаде на Слейд карта на града и го насочи към най-близкия изход към магистралата. След като внимателно разгледа картата, той я подаде на Шели.

— Готова ли сте?

— Пълен напред, Джеймс! — подигра го тя, качи се в автомобила и разтри длани, за да се стопли.

С едно завъртане на ключа Слейд запали двигателя и пусна парното.

— След минута ще се стоплите.

Шели кимна и пхна ръце в джобовете на сако си.

— Знаете ли, ако стане още по-студено, до Сиатъл може да се превърнем на ледени висулки.

— Много смешно — измърмори той сухо и закопча предпазния си колан. Хвана волана с две ръце и се замисли за миг. — Искате ли да потърсим телефон, за да се обадите на съпруга си?

— Отивам при баща си — поправи го тя. — Не съм омъжена. И освен това не искам да се обаждам. Ако му кажа какво правим, само ще се притеснява.

Слейд включи на скорост и те потеглиха.

— А вие не искате ли да се обадите на жена си?

— Не съм женен.

— О! — Шели много се надяваше, че възклицанието не бе издало нейното задоволство. Не ѝ се случваше често да бъде толкова очарована от мъж. Най-безумното в цялата история беше, че не можеше да каже със сигурност дали всъщност го харесваше. Така или иначе, я привличаше.

— Сгоден съм — добави той.

— О! — Тя конвулсивно преглътна. Точка по въпроса. — Кога е сватбата?

Чистачките бръмчаха зловещо.

— След около две години.

Шели едва не се задави от учудване.

— И двамата с Маргарет си имаме своите професионални и финансови цели, които се надяваме да постигнем, преди да се оженим.

— Той караше напрегнат, с мрачно изражение. — Маргарет смята, че преди да мислим за женитба, трябва да съберем петдесет хиляди долара и аз съм съгласен с нея. И двамата сме убедени, че първо трябва да осигурим здрава финансова основа на нашия брак.

— Не мога да си представя, че мога да чакам две години, за да се омъжа за мъжа, когото обичам.

— Това означава, че сте съвсем различна от Маргарет.

— И все пак сме единоподушни по един въпрос. Мисля, че бракът е за цял живот.

А според Шели любовта бе нещо спонтанно и изключваше всякакви сметки.

— Родителите ми имаха прекрасен брак — наруши тишината тя.

— Просто се надявам, когато се омъжа, и аз да бъда щастлива като тях.

— После му разказа как родителите ѝ се запознали на Коледа и се оженили след два месеца на Свети Валентин — Деня на влюбените. — Бракът им — продължи самодоволно Шели — е бил изпълнен с любов и щастие в продължение на почти двадесет и седем години до внезапната смърт на майка ми. — С мъка се сдържа да не спомене, че

когато се заклели във взаимна вярност пред Бога, едва ли са имали и двадесет долара. По онова време баща ѝ бил едва трета година студент по ветеринарна медицина. Справили се и без голяма банкова сметка.

По бръчиците около устата и носа му разбра, че Слейд намира цялата история за доста банална.

— Трябва ли да трепне сърцето ми от тази трогателна любовна идилия?

Вбесена, тя се облегна назад и погледна през страничното стъкло към отрупаните със сняг дървета покрай магистралата.

— Не. Просто се чудя дали изобщо имате сърце.

— Нов словесен саблен удар — измърмори той.

— Словесен саблен удар ли? — Бе прекалено шокирана от неочакваната му демонстрация на остроумие, за да каже нещо повече.

— Не познавам човек с по-бърза реакция от вашата — отвърна Слейд.

Тя изгаряше от любопитство да научи нещо повече за Маргарет и затова се опита да отклони разговора от собствената си личност.

— Предполагам, че много искате да се върнете при Маргарет, за да прекарате Коледа заедно. — Шели искрено съжали за първоначалното си осъдително отношение към Слейд. Той действително имаше сериозна причина да бърза за тази среща.

— Маргарет ще прекара празниците при една своя леля в Аризона. Замина преди няколко дни.

— Значи няма да бъдете заедно? — възкликна тя, още по-заинтригувана от жената, която се беше съгласила да чака две години сватбата си. — Даде ли ви подаръка, преди да замине?

Той се замисли.

— Двамата с Маргарет се разбрахме да не си правим подаръци тази година.

Шели едвам бе успяла да се овладее, когато Слейд се изпусна за дългия годеж, но това вече беше прекалено!

— Да не си правите подаръци? Какъв ужас!

— Имаме финансови цели — изръмжа той с раздразнение. — Хвърлянето на пари за незначителни неща просто проваля двугодишния ни план. Коледните подаръци няма да ни приближат към нашите цели и желания.

В този момент Шели искрено се съмняваше, че добрата Маргарет и Слейд изобщо имат „желания“.

— Сигурна съм, че Маргарет само казва, че не иска подарък — предположи тя. — Вероятно тайно се надява, че няма да издържите и ще ѝ купите нещо. Всяка жена обича рози.

Нейният спътник многозначително сви рамене.

— Аз също мислех, че цветята са нещо хубаво, но Маргарет твърди, че киха от тях. Освен това по Коледа цветята са ужасно скъпи. Истинско прахосничество.

— Естествено — измърмори едва чуто Шели. В съзнанието ѝ започваше да се оформя все по-ясна представа за този сериозен господин и неговата толкова практична годеница.

— Казахте ли нещо? — В студения му тон прозвуча леко предизвикателство.

— Нищо. — Тя посегна към копчето на радиото и се опита да намери някаква музика. — А между другото, какво работи Маргарет?

— Тя е анализатор на системи.

Шели безмълвно повдигна вежди. Това бе точно онзи тип професия, който тя очакваше от такава ненормална личност като Маргарет.

— А деца?

— Какви деца?

Тя осъзна, че си пъха носа в чужди работи, но не можеше да се сдържа.

— Предвидили ли сте да имате деца?

— Разбира се. Надяваме се, че Маргарет ще може да си позволи по-дълъг отпуск след осем години.

— Вие ще бъдете почти на четиридесет! — неволно възкликна тя.

— И по-точно на четиридесет и една. И това ли не одобрявате?

— Извинявам се, не исках да прозвучи така осъдително. Просто... — преглътна с неудобство Шели.

— Просто вие никога не сте си поставяли никакви цели.

— Поставяла съм си — възрази тя. — Винаги съм искала да стана съдебна репортерка. Това е много интересна работа.

— Предполагам, че можете да вършите добре всичко, което поискате.

Неочакваният комплимент я завари съвсем неподготвена.

— Колко мило!

— Ако решите, например вероятно веднага ще разберете защо не можете да хванете станция.

Погледът ѝ автоматично се прехвърли от Слейд върху скалата на радиото. Преди да успее да каже и дума, той се протегна и завъртя едно копче.

— Малко е трудно да уловите каквото и да е предаване по радиото, ако не сте го включили.

— Прав сте. — Шели бе прекалено погълната от въпросите си за Маргарет, за да го забележи. Бузите ѝ пламнаха. Слейд я беше развълнувал, а това не ѝ се бе случвало от доста време. Имаше чувството, че в една словесна битка той щеше да парира ударите ѝ като професионален фехтовач.

В колата се разнесе лека, успокояваща музика. Беше топло и уютно. Тя се отпусна в меката седалка, облегна глава и тихо запя, загледана в падащите снежинки.

— Този сняг наистина създава коледно настроение — промърмори Шели. Опасяваше се, че нови въпроси биха нарушили спокойната атмосфера.

— Само създава проблеми.

— Може би, но е толкова красиво!

— Разбира се, че е красиво. Седите си в топла кола с шофьор и радиото ви свири.

— О, какъв сте мърморко!

— О, мърморко... — повтори той и за нейна изненада се засмя. Смехът му бе красив и плътен и я накара също да се засмее. Когато по радиото пуснаха една нейна любима коледна песен на Бинг Кросби, Шели запя с него. Не след дълго баритонът на Слейд се присъедини към чистия ѝ сопран и се получи чудесна хармония. В текста на песента се говореше за мечти и в съзнанието ѝ изплуваха собствените ѝ копнежи. Чувстваше се чудесно в компанията на Слейд, а беше очаквала да намери един куп причини да не го хареса. Вместо това я бе привлякъл мъж, който бе сгоден за друга. Изключително лоялен мъж. Той я привличаше, но сама не знаеше до какво щеше да доведе това чувство. Не беше съвсем сигурна дали интуицията ѝ не я лъже.

Неумолимата истина беше, че тези чувства се бяха появили, защото той бе прекалено добър за жена като Маргарет.

Отвратена от себе си, тя затвори очи и облегна глава на стъклото. Единствените звуци, които стигаха до ушите ѝ, бяха нежните мелодии от радиото и досадното свистене на чистачките. От време на време поривите на вятъра леко отклоняваха колата.

Една нежна ръка разклати рамото ѝ.

— Шели...

Тя рязко изправи гръб.

— Какво има?

Слейд бе спрял в резервното платно на магистралата. Снегът сипеше толкова силно, че не се виждаше и на метър напред.

— Мисля, че не можем да продължим — уведоми я Слейд.

ТРЕТА ГЛАВА

— Не можем да останем тук — извика Шели, като огледа мястото, на което бяха спрели. Снегът хвърчеше във всички посоки. Ожесточението на бурята, която виеше и шибаше колата, я порази. Според нея беше изумително, че Слейд бе успял изобщо да кара колата. Докато бе спала, бурята се бе засилила значително.

— Имаш ли някакво друго предложение? — въздъхна той. Беше ядосан, но раздразнението му не бе насочено към нея. Тя уморено повдигна косата от гладкото си чело.

— Не, мисля, че нямам.

Слейд изгаси двигателя и ги обгърна тишина. Изчезнаха успокояващите звуци на коледната музика, тихото ръмжене на двигателя и ритмичното свистене на чистачките. Двамата седяха и чакаха бурята да поутихне, за да могат да продължат. Докато наблюдаваше околността в промеждутъците между поривите на вятъра, на Шели ѝ се стори, че са близо до Кесъл Рок и Маунт Сейнт Хелънс. След десет минути неловко мълчание тя реши да наруши мрачното настроение.

— Гладен ли си?

— Не.

— Аз съм гладна.

— Хапни малко от онзи хляб.

— Не мога да ям от хляба на татко. Никога няма да ми го прости.

— Ако умреш от глад, също няма никога да ти го прости.

Шели сведе поглед към пълничките си бедра и тъжно поклати глава.

— Няма почти никаква вероятност.

— Защо мислиш така? Не си дебела. Всъщност бих казал, че си почти идеална.

— Аз? Идеална? — Сподавен смях се изплъзна от гърлото ѝ. Тя взе чантата си и извади портфейла.

— Какво правиш?

— Смятам да ти платя за това изказване.

— Защо мислиш, че си дебела?

— Искаш да кажеш, като оставим настрана тлъстините, с които съм покрита?

— Говоря сериозно.

— Не знам — сви рамене Шели. — Просто се чувствам като дунда. Откакто напуснах родния дом, не спортувам достатъчно. Нямах възможност да взема Семпсън със себе си.

— Семпсън ли?

— Моят кон. Яздех го всеки ден.

— Ако изобщо си напълняла, то е точно колкото трябва.

Погледът му спря на устните ѝ и тя цялата потръпна. Той се вгледа в тъмните ѝ очи и премигна, като че ли не повярва на това, което видя. Тя също го изучаваше с явно любопитство. Очите му бяха тъмни и замъглени, а лицето му открито и чувствено. На челото му се бяха появили бръчици, които създаваха впечатлението, че отдаваше сериозно значение на този момент.

Внезапно Слейд отклони поглед и се наведе да включи двигателя. Само с едно движение чистачките премахнаха натрупалият на предното стъкло сняг.

— Онова там не е ли реклама за „Макдоналдс“?

Шели присви очи да разпознае емблемата на световноизвестната верига от заведения за бързи закуски.

— Ей, мисля, че да!

— Отклонението сигурно е съвсем близо.

— Мислиш ли, че ще успеем?

— Смятам, че трябва — промърмори той.

Тя схвана мисълта му. Колата се бе превърнала за тях в нещо като пашкул, неочаквано интимен и много чувствен. При нормални условия нямаше да си разменят повече от някой случаен поглед. Това, което ставаше, не бе магия, а нещо далеч по-опияняващо.

Докато чистачките ожесточено се бореха със снега, Слейд едва-едва придвижи колата до отклонението, което се оказа на по-малко от половин километър. Бавно запъплиха по страничния път, успоредно на магистралата. Най-после Слейд успя да намери място на паркинга пред ресторанта и Шели въздъхна облекчено. Това бе най-ужасната

буря, която бе виждала през живота си. Загърна се добре в палтото и взе чантичката си.

— Готов ли си? — изстреля тя и отвори вратата.

— Само чакам сигнал.

Той я настигна с бързи крачки, хвана я здраво за лакътя и двамата се отправиха към входа на ресторанта. Щом влязоха, спряха за момент, за да изтърсят снега от обувките си, и забелязаха, че вътре имаше още няколко пътници. Купиха си хамбургери и кафе и седнаха на една маса до прозореца.

— Според теб колко време ще прекараме тук? — запита Шели, без да очаква отговор. Сега се нуждаеше най-вече от успокоение. Тази коледна ваканция бе започнала наопаки. Но в едно беше уверена — самолетът не бе излетял от Портланд.

— Колкото знаеш ти, толкова и аз.

— В такъв случай два часа — промърмори тя и отхапа от своя хамбургер.

— Защо два часа?

— Не знам. Звучи ми разумно. Ако е повече, може да изпадна в паника. Ала дори и в най-лошия случай мисля, че все пак има доста по-неприятни места за прекарване на Коледа. Поне няма да умрем от глад.

Слейд измърмори нещо под носа си и продължи да яде. Когато приключи с яденето, се извини и отиде до колата.

Шели взе още две кафета и вдигна краката си на отсрещния стол. Извади от чантата си последния брой на клюкарското списание „Мед Мегазийн“ и когато той се върна, беше изцяло погълната от статията, която четеше. Пристрастието ѝ към „Мед Мегазийн“ бе породило една стара закачка между Шели и баща ѝ, който четеше всеки брой, за да може след това да я подиграва. Откакто се премести да живее в Сан Франциско, беше изостанала с няколко месеца, а искаше да бъде подготвена за срещата с баща си. Не очакваше, че Слейд можеше да прояви разбиране към вкусовете ѝ.

Той се приближи към нея и ѝ хвърли един поглед, в който имаше нещо повече от примирение. След това седна на мястото си и отвивисто отвори „Уолстрийт Джърнъл“.

Шели осъзна, че четивата им бяха достатъчно красноречиви. Рядко бе виждала двама души, които да са толкова различни. Буца

заседна в гърлото ѝ. Слейд ѝ харесваше. Беше от онзи тип мъже, заради които с удоволствие би зарязала „Мед Мегазийн“.

След час Шели остави настрана декемврийския брой и извади от чантата си един любовен роман. Рядко ѝ се случваше да е толкова отпусната в присъствието на мъж. Не чувстваше непреодолимата необходимост да поддържа разговор с празни приказки. И на двамата им беше приятно да са заедно.

По едно време тя отиде до касата, взе голяма порция пържени картофи и я остави по средата на масата. От време на време посягаше към тях, без да откъсва поглед от книгата. Веднъж блуждаещата ѝ ръка се бутна в друга и стреснатият ѝ поглед се срещна с този на Слейд.

— Извинявай — промърмори той.

— Няма защо. И за двама ни са.

— Започнеш ли веднъж, не можеш да се спреш, нали?

— Нещо като четенето на „Уолстрийт Джърнъл“ ли?

— Чудех се дали ще го изкоментираш.

— Всеки миг очаквах да подхвърлиш нещо за моето четиво — засмя се Шели.

— От теб спокойно може да се очаква „Мед Мегазийн“. — Каза го по такъв начин, че просто ѝ бе невъзможно да се обиди.

— Поне за едно нещо вкусовете ни съвпадат — повдигна вежди той.

— Пържените картофи ли?

— Да. — Слейд взе едно картофче и ѝ го подаде.

Шели се наведе към него и пое резенчето с уста. Жестът бе странно интимен и усмивката ѝ изчезна в мига, в който погледите им се срещнаха. Пак се случи същото. Сърцето ѝ заби силно и всичко наоколо потъна в мъгла. Очевидно това чувство имаше нещо общо с... времето. Вероятно за това бе виновен сезонът, предразполагащ към любов и доброжелателство. За съжаление тази Коледа Шели бе прекалено изпълнена с доброта. Като се имаше предвид какво изпитваше в момента, Бог знае какво можеше да се случи, ако случайно зърнеше и коледна украса.

Слейд бързо извърна очи и се загледа през прозореца.

— Има изгледи да поутихне.

— Да, има — съгласи се тя, без дори да погледне навън. Изглежда пържените картофи бяха ангажирали цялото ѝ внимание.

— Май трябва да се подготвяме за тръгване.

— Май трябва. — Един поглед към ръчния часовник потвърди подозренията й, че вече бе късен следобед. — Съжалявам, че срещата ти се провали.

За миг той я погледна неразбиращо.

— А, да. Още когато тръгах знаех, че е малко вероятно да успея да стигна днес. Затова я отложих за утре сутрин.

— Почивката беше приятна.

— Много — съгласи се Слейд.

— Мислиш ли, че ще имаме някакви други затруднения?

— Възможно е, по пътя има достатъчно местенца, за чийто бизнес няма защо да се тревожим.

— С други думи можем да се пъхнем във всяко ресторантче оттук до Сиатъл.

— Точно така — разсмя се той.

— Е, в такъв случай подай пържените картофи.

Докато стигнаха до магистралата, Шели отбеляза, че бурята стихва. Ала по радиото съобщиха, че се очакват нови снеговалежи. Слейд изстена.

— Спокойно можеш да прекараш Коледа с мен и татко — внимателно подхвърли тя. — Ще ни бъде много приятно. Честна дума.

— Сериозно ли говориш? — Погледна я недоверчиво.

— Разбира се, че говоря сериозно.

— Но аз съм чужд човек.

— Яли сме заедно пържени картофи. Отдавна не съм била толкова близка с някой мъж. Всъщност по-добре не го споменавай пред баща ми. Може да посегне към пушката си.

На Слейд му трябваше малко време, за да схване намека.

— За сватбени салюти ли?

— Годишките ми се трупат. Татко иска да се омъжа и да му раждам внуци. В това отношение братята ми не се представят добре.

— За момент Шели бе забравила за Маргарет. Щом се сети, настроението й се развали. — Не се притеснявай — бързо добави тя.

— Достатъчно е да споменеш на баща ми за годеницата си и ще те остави да се измъкнеш.

— Добре, че не ядох от хамбургера ти.

— Шегуваш ли се? Това направо щеше да ми отреди място в завещанието ти.

— Точно от това се страхувах — засмя се той добродушно.

Тя отново имаше възможност да си припомни колко красив и плътен бе смехът му. Въздействаше ѝ поразително и повече нищо не бе в състояние да развали настроението ѝ.

Носеният от вятъра сняг затрудняваше движението и накрая скоростта им стана малко по-голяма от тази при пълзене. Шели нямаше нищо против. Приказваха си, шегуваха се и пееха. Скоро откри, че остроумието на Слейд ѝ допада. Зад сдържания му, сериозен външен вид се криеше интересна личност с остро и тънко чувство за хумор. И при съвсем други обстоятелства пак щеше да ѝ се иска да опознае по-добре Слейд Гарнър.

— Какво си купила на баща си за Коледа? — попита той неочаквано.

— Да не би да се интересуваш далинося и супа с хляба?

— А, за фразелите ли намекваш? Не, просто любопитствам.

— Първо му купих една кутия от неговите любими бонбони „Пияни вишни“.

— Трябваше да се сетя, че е нещо за ядене.

— Това не е всичко — прекъсна го Шели. — Разменяме си и обичайните подаръци между баща и дъщеря — стремена, юзди и конски покривала. Това ми подари татко миналата Коледа.

Слейд се закашля.

— Наистина, съвсем обикновени подаръци, каквито всеки баща купува на дъщеря си. А тази година?

— Тъй като Семпсън не е при мен, предполагам, че ще прибегне до резервния вариант — хавлии и чаршафи за новото ми жилище. — Тайно се надяваше, че при споменаването на апартамента в Сан Франциско Слейд ще насочи разговора в тази посока. Но той не го направи и тя бе принудена да скрие разочарованието си.

— А ти?

— Аз ли? — учуди се той.

— Какво си купил на родителите си?

— Ами всъщност нищо. Реших, че е по-просто тази година да им изпратя пари.

— Ясно... — Тя знаеше, че в някои случаи това бе съвсем приемливо, но ѝ се струваше толкова безчувствено и нехайно от страна на един син да изпраща пари вместо подарък... Нямаше съмнение, че след като се оженеше за Маргарет, щяха заедно да купуват подходящи подаръци.

— Сега съжалявам, че го направих. Мисля, че родителите ми щяха да се зарадват на франзели и „Пияни вишни“. Но за стремената и конските покривала не съм толкова сигурен.

Когато наближиха Такома, Шели бе изненадана от натовареното движение. Колкото повече се приближаваха към Мейпъл Вали, толкова повече растеше възбудата ѝ.

— Моето отклонение не е далеч — каза тя с растящо нетърпение. — Боже Господи, човек би предположил, че в такова време хората не излизат много по пътищата.

— Точно така — съгласи се той.

И чак когато дочу лекия му кикот, разбра, че я будалка.

— Знаеш какво имам предвид.

Слейд не отговори, зает с шофирането. Навън бе вече тъмно като в рог. Снегът продължаваше да вали с удивително постоянство. Шели се питаше кога ли ще спре. Притесняваше се за Слейд — как ли щеше стигне сам от Мейпъл Вали до Сиатъл?

— Може би е най-добре да спрем някъде и да се обадим на баща ми.

— Защо?

— За да дойде да ме вземе, а ти да...

— Разбрахме се да те закарам до Мейпъл Крик и имам намерение да направя точно това.

— Мейпъл Вали — поправи го тя.

— Все едно. Разбрали сме се. Нали?

Уязвимото ѝ сърце внезапно бе обзето от удоволствие. Желанието му да сложи край на тяхното приключение не бе по-голямо от нейното.

— Следващото отклонение — уведоми го Шели и му обясни как да стигне до мястото. След това извади лист и химикалка и му нарисова подробна карта на обратния път към магистралата, за да не се загуби. В нощния мрак можеше лесно да обърка пътя. Шели седеше напрегната и изведнъж развълнувано посочи наляво.

— Завий насам! — Баща й явно се бе приготвил да тръгва към летището, защото дългата алея бе почистена от снега.

Светлините на фаровете се врязваха в тъмната нощ и осветиха родния й дом — дълга къща, построена на голяма площ. На прозореца се появи висока фигура и почти моментално външната врата рязко се отвори.

Слейд едва бе паркирал, когато Шели отвори своята врата.

— Дребосъче!

— Татко! — Забравила снега и вятъра, тя се спусна в прегръдките му.

— Ах ти, малка... Защо не ми каза, че пристигате с кола?

— Взехме я под наем! — Шели се сети за Слейд и застана до баща си, като обви ръка около кръста му. — Татко, искам да ти представя Слейд Гарнър.

Дон Грифин направи крачка напред и подаде ръка.

— Значи вие сте изненадата на Шели. Добре дошли в нашия дом! Време беше дъщеря ми да доведе в къщи някой млад мъж, за да го запознае с баща си!

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Слейд подаде ръка на бащата на Шели и се усмихна.

— Мисля, че ме бъркате с някого.

— Татко, ние със Слейд се запознахме тази сутрин в самолета. —
Тя се изчерви от смущение.

— Когато разбрахме, че самолетът сигурно няма да стигне до
Сиатъл, наехме тази кола — обясни Слейд.

В тъмносините очи на Дон Грифин блесна искра на
любопитство. Той бързо прехвърли поглед от дъщеря си към нейния
приятел.

— Добре сте направили. Последният път, когато се обадох на
летището, ми казаха, че вашият самолет още не е излетял от Портланд.

— Утре сутрин Слейд има важна среща. — По погледа й Слейд
можеше да разбере, че бе готова за раздялата. Щеше да се сбогува с
него и да му пожелае щастие. Бяха прекарвали заедно твърде малко
време, за да съжаляват за нещо.

— Не виждам защо трябва да обсъждаме пътуването ви навън на
студа — намеси се Дон и ги подкани с жест към топлата светлина на
къщата.

Слейд се поколеба.

— Трябва да тръгвам за Сиатъл.

— Влезте да пийнем по нещо преди това — покани го Дон.

— Шели? — Слейд очакваше нейното одобрение. Премълчаният
въпрос, който се четеше в очите му, я хипнотизира.

— Ще ми бъде много приятно! — Глупачка, извика си тя наум.
Щеше да е много по-добре да пресече тази връзка без отлагане, преди
да е успял да трогне нежното й сърце. Съзнанието й крещеше, че
постъпва глупаво, но сърцето й не искаше и да чуе.

— В такъв случай — продължи Дон, като че ли без да забелязва
недомлъвките между Слейд и дъщеря си, — останете за вечеря.

— Не мога. Наистина... — Той демонстративно погледна
часовника си.

— Настояваме! — добави Шели. — След като довякохме франзелите почти от оня свят, най-малкото, което мога да ти предложа, е да хапнеш от тях.

За нейна изненада Слейд се усмихна и край ъгълчетата на тъмните му очи се появиха бръчици. Усмивката му беше и спонтанна, и лична — напомни ѝ за тяхната малка закачка.

— Добре — съгласи се той.

— Значи се разбрахме — усмихна се Дон и се приближи до колата, докато Слейд вадеше сака на Шели и огромния пакет.

— Какво е това?

— Подаръци.

— За мен ли?

— Ами за кой друг бих могла да нося подаръци?

— За някой мъж. Време ти е да се замислиш за съпруг.

— Татко! — Ако преди малко бузите ѝ бяха порозовели, то сега цветът им стана огненочервен. Баща ѝ пое пълния с подаръци пакет, а Слейд понесе малката си пътна чанта.

Къщата бе изпълнена с топлотата и гостоприемството на истински дом. Шели се спря за момент пред отворената врата. Погледът ѝ премина през прасящите дърва в камината и дългата редица семейни снимки, наредени върху плота над нея. Старият Дан, техният седемнадесетгодишен лабрадор, спеше на обшито с ширит чердже и когато влязоха Дон и Слейд, едва вдигна глава. Но щом видя Шели, старото куче се изправи на крака, бавно се присламчи до нея и замаха с опашка. Шели остави хляба встрани и коленичи.

— Как е моето вярно старче? — запита тя, като го прегръщаше и мачкаше ушите му с обич. — Правиш ли компания на татко?

— Да, но не се справя добре — оплака се баща ѝ. — Старият Дан още не може да играе прилично шах.

— Вие играете ли? — попита Слейд и огледа стаята, очаквайки да зърне някъде шахматна дъска.

— От четиридесет години, а може и повече. А вие?

— От време на време.

— Имате ли желание да изиграем една партия?

Слейд вече разкопчаваше палтото си.

— С удоволствие.

— Наричай ме Дон, както всички тук.

— Добре, Дон.

След минута шахматната дъска бе извадена и поставена върху масичка, а двамата мъже седяха един срещу друг на две еднакви диванчета.

Щом видя, че тази спортна битка може да продължи дълго, Шели погледна говеждото филе, което се печеше във фурната и добави към него големи картофи, увити в алуминиево фолио. В хладилника имаше прясна зелена салата и нейния любим вишнев пай от местната фурна. В отделението за зеленчуци имаше и моркови. Шели взе няколко и ги пяхна в джоба си. После грабна джинсовото си яке с дебела вълнена подплата от закачалката на задната веранда, обу каубойските си ботуши и се запъти към обора. Посрещна я мирис на сено и коне. Шели спря за миг и вдиша дълбоко силния, земен аромат.

— Здравсти, Семпсън — заговори тя първо на любимия си кон.

Красивото черно животно изцвили за поздрав и веднага прие подадения му морков.

— Липсвах ли ти, момчето ми?

Кобилата Поуки подаде глава от своя бокс в очакване на онова, което ѝ се полагаше. Шели се засмя и извади още един морков от джоба си. Миднайт, конят на баща ѝ и баща на Семпсън, тропна с копито и тя се отправи към неговия бокс. След като погали загладения му врат, Шели извади конските четки и се върна при Семпсън.

— Предполагам, че откакто не съм тук да те тренирам, татко те е оставил да мързелуваш и дебелееш. — С опитен жест тя плъзна четката по мускулестия му хълбок. — Добре де, признавам си, откакто живея в Сан Франциско и аз станах мързелива и дебела. На тегло съм си същата, ала се чувствам отпусната. Май ще трябва да започна да правя кросове, но пък там е мъгливо, често вали и...

— Шели? — Слейд стоеше на вратата на обора и изглеждаше малко притеснен. — Винаги ли си говориш с твоя кон?

— Разбира се. Много пъти съм се разтоварвала, като говоря със Семпсън. Нали така, момчето ми?

Слейд премигна от уплаха, когато конят изпръхтя силно и тръсна глава в знак на съгласие.

— Ела да се запознаеш с любимия ми мъжкар — покани го Шели и отвори вратата на бокса.

— Не, благодаря — поклати глава той.

— Не обичаш ли конете?

— Не особено.

Трудно ѝ бе да приеме неговите резерви, тъй като бе израснала сред животни.

— Защо?

— Последният път, когато бях близо до кон, бях на десет години, на летен лагер.

— Семпсън няма да те ухапе.

— Не ме притеснява устата му.

— Той е съвсем безопасен.

— Както и пътуването със самолет.

От изненада Шели несъзнателно свали ръка от задния хълбок на Семпсън. Слейд се приближи към бокса и на устните му се появи лека усмивка.

— Когато кацахме, ти изглеждаше така, сякаш самолетът е бил спасен само благодарение на твоята воля.

— Така беше!

Слейд се изсмя и нерешително протегна ръка, за да погали абаносовочерното чело на Семпсън.

— Приключихте ли партията?

— Трябваше да предупредя баща ти, че бях в университетския отбор по шах.

Сега бе ред на Шели да се позабавлява. Ръката ѝ спря по средата на движението.

— Нарани ли достойнството на татко?

— Можеше и това да се случи, но в момента се възстановява. Дойдох, за да се запозная с коня, за който ти говореше с толкова обич. Искан да го зърна, преди да отпътувам за Сиатъл.

— Семпсън имаше честта да се запознае с теб!

Слейд отстъпи крачка назад.

— Май е по-добре да се върна в къщата. Сигурен съм, че баща ти вече е подредил фигурите за реванш.

— Бъди внимателен с него! — извика Шели, като опитваше да скрие дръзката си усмивка. Колкото до играта, баща ѝ не беше аматьор. В продължение на няколко години беше членувал в местния шахматен клуб и за момент тя се замисли над стратегията му. Доналд Грифин рядко губеше на шах.

След един час Шели изтупа снега от ботушите си, влезе през задния вход в кухнята и отиде да погледне говеждото и картофите. И двете се бяха опекли идеално.

Баща ѝ и Слейд бяха изцяло погълнати от играта. Тя застана зад баща си, обви ръце около врата му и облегна брадичката си върху главата му.

— Вечерята е готова — измърка Шели.

— След малко — промърмори Дон.

Слейд премести офицера и го поддържа няколко секунди. Явно доволен от хода си, той отдръпна ръка и се отпусна. После усети погледа ѝ и тъмните му очи се срещнаха с нейните. Шели искаше да спре този миг, той да забрави за Сан Франциско, за Маргарет, за снежната буря. Най-важното в момента бе да се вкопчи в магията и да я задържи завинаги.

— Ти си на ред. — Думите на Дон я върнаха към реалността.

— Моля? — Слейд рязко свали погледа си и се вгледа в шахматната дъска.

— Ти си на ред — повтори баща ѝ.

— Разбира се... — Слейд внимателно огледа фигурите и премести една пешка.

— Не бях предвидил този ход — намръщи се Дон.

— Ей, вие двамата, не ме ли чухте? Вечерята е готова!

Слейд стана.

— В такъв случай да го смятаме ли за реми?

— Май сме принудени, но настоявам за реванш някой друг път.

Нещо стегна гърлото на Шели. За нея и Слейд нямаше да има „някой друг път“. Те бяха двама непознати, чиито пътища се бяха пресекли за кратко. Като два кораба, разминаващи се в нощта, и всички останали банални фрази, за които човек можеше да се сети, и за които тя никога не бе предполагала, че могат някой ден да се отнасят и за нея. По някакъв начин обаче Шели усещаше, че отсега нататък всичко щеше да бъде различно. Естествено, нямаше да прибързва в оценките си за хората. Бе го научила от Слейд и щеше да му бъде благодарна за това до края на живота си.

По време на вечерята разговорът вървеше леко и тя научи за Слейд неща, за които не се беше сетила да попита. Както подозираше, той се оказа търговски пътник. Занимаваше се със сложни компютърни

програми и трябваше да се срещне с една компания в Сиатъл, за да преговаря за сключването на договор за разпространение. Не беше никак странно, че отдаваше на тази среща толкова голямо значение. И въпреки че не го спомена, тя осъзна съвсем ясно, че ако всичко минеше добре, Слейд щеше да бъде много по-близо до постигането на своята финансова цел и до женитбата си за скучната, предана Маргарет.

Шели разтребваше масата, когато Слейд остави салфетката си и стана.

— Не си спомням да съм ял нещо по-вкусно. Особено фразелите бяха фантастични.

— Всеки мъж, рано или късно, се научава да готви — засмя се Дон. — Трябваше ми една година, за да се науча как се включва фурната.

— Това е самата истина — добави Шели и погледна нежно баща си.

— Справихме се някак — измърмори Дон и прехвърли ръка през рамото на дъщеря си. Първите осемнадесет месеца след смъртта на майка ѝ бяха най-тежките за семейството, ала животът продължаваше и те успяха да преодолеят голямата загуба.

Слейд се спря пред широкия прозорец в хола.

— Не си спомням такъв сняг в тази част на страната.

— Рядко се случва — съгласи се Дон. — Сняг валя за последен път преди четири години. Честно казано, за мен това е приятна изненада.

— След колко време ще пристигнат снегорините?

— Искаш да кажеш снегоринът? Провинцията Кинг има късмет, че се намира поне един. Не са особено необходими тук. — Той се приближи до панорамния прозорец и повдигна пердето с една ръка. — Знаеш ли, може би няма да е зле да пренощуваш тук и да тръгнеш утре рано сутринта.

Слейд се замисли.

— Не знам. Ако пропусна тази среща, ще се наложи да чакам до след празниците.

— Ако пътуваш утре сутрин, шансовете ти да стигнеш здрав и читав в Сиатъл ще бъдат доста по-големи. Пътищата тази нощ сигурно ще бъдат много опасни.

— Имам чувството, че си прав — въздъхна Слейд. — А както няма и улично осветление, един господ знае, къде може да се забутам.

— Сигурен съм, че ще проявиш благоразумие и ще отложиш пътуването. Освен това ще имаме време за още една партия шах.

Слейд извърна поглед към Шели и омекна.

— Добре — съгласи се той.

Двамата мъже останаха будни до късно след полунощ, увлечени в поредица от игри. След като видя няколко партии, Шели реши да каже лека нощ и да си легне.

Тя лежеше в леглото си на тъмно, ужасена от приближаващото утро. От една страна, щеше да ѝ бъде по-леко, ако Слейд си беше тръгнал веднага, след като я докара. Но от друга страна, бе много по-добре, че остана.

Докато коварните стрелки на часовника отброяваха минутите и се приближаваха към шест — часа на заминаването на Слейд — Шели задряма. Не можеше да върне времето.

Без да осъзнава, че е спала, тя се сепна и се ококори, щом чу противния звън на будилника. Отметна завивката си и грабна дебелия си халат. Набързо се среса, изми и се втурна в хола.

Слейд бе вече облечен и държеше чаша кафе.

— Май е време да се сбогуваме.

ПЕТА ГЛАВА

Шели потърка с ръка уморените си очи.

— Прав си — каза тя едва чуто и направи усилие да се усмихне.

— Дойде и този момент.

— Шели...

— Виж какво...

Изведнъж и двамата млъкнаха.

— Първо ти — каза Слейд и направи жест към нея.

Тя сведе поглед и вдигна едното си рамо.

— Нищо особено. Просто исках да пожелая и на двама ви с Маргарет много щастие.

В погледа му се появи някаква мекота и Шели се зачуди дали той разбираше какво ѝ бе струвало произнасянето на тези думи. Искрено желаше Слейд Гарнър да бъде щастлив, но беше убедена, че той няма да намери щастието със студенокръвната Маргарет. С усилие на волята тя отклони погледа си към далечния ъгъл на стаята. Въпреки добрите си намерения, тя правеше същата грешка — даваше преценки за други хора. А дори не познаваше Маргарет.

Очите му се гмурнаха в нейните.

— Благодаря ти.

— Искаше да кажеш нещо — подсказа му тихо.

— Бъди щастлива, Шели!

В гърлото ѝ заседна буца и тя само кимна. Той ѝ казваше сбогом, наистина ѝ казваше сбогом! Нямахше да го види отново, защото щеше да бъде твърде опасно и за двамата. Съдбите им бяха предопределени, пътищата им — предначертани. Каквото и да бяха изживели заедно за това кратко време, то не можеше да бъде нищо повече от едно мимолетно увлечение.

Външната врата се отвори и влезе Дон, като изтърсваше снега от панталоните си. Заедно с него в стаята нахлу леден въздух и Шели потрепери.

— Според мен не би трябвало да имаш никакви проблеми. Снежната покривка е около двадесет-тридесет сантиметра.

Шели не можеше да слуша повече. Отиде в кухнята и си наля кафе. Като стискаше чашата, тя се облегна на масата и затвори очи. Каквото и да си говореха Слейд и баща ѝ, то нямаше никакво значение. В кухнята се чувстваше по-добре, защото нямаше да ѝ се наложи да гледа как Слейд тръгва. Единственият звук, който достигна до ушите ѝ, бе от щракването на външната врата — веднъж при отварянето и веднъж при затварянето.

Слейд си беше тръгнал. Беше си отишъл от живота ѝ. Завинаги. Тя отказа да изпадне в униние. Бе я развълнувал и трябваше да бъде щастлива. От известно време беше започнала да се чуди дали няма никакви физиологически увреждания, защото нито един мъж не я привличаше. Слейд дори не я беше целунал, а тя бе изживяла такава близост, каквато не бе почувствала с нито един от мъжете, с които бе излизала. Без дори да осъзнава, Слейд ѝ бе дарил най-безценното — надежда. Щом той бе в състояние да развълнува неспокойното ѝ сърце, значи и друг щеше да успее.

С тананикане Шели постави на газовия котлон една малка тенджерка и сложи на дъното ѝ дебели парчета бекон. Беше денят преди коледната нощ и се очертаваха доста ангажименти. Не можеше да бъде тъжна или изпълнена със съжаление точно, когато около нея бе всичко, което обичаше.

Вратата се отвори и Дон радостно извика:

— Е, замина!

— Хубаво.

— Интересен човек. Не бих имал нищо против зет ми да е като него. — Баща ѝ влезе в кухнята и взе кафеварката.

— Той е сгоден.

Дон се изкикоти и когато проговори, в гласа му се появи нотка на неодобрение.

— Това е положението. Добрите мъже винаги падат рано в капана.

— Толкова сме различни, че едва ли е възможно повече.

— Знаеш ли, това невинаги е лошо. Често партньорите се допълват взаимно. Майка ти беше срамежлива, докато аз бях много общителен. Животът ни щеше да бъде ужасен, ако си приличахме.

— Сигурно — отговори му тихо и обърна съскащите парчета бекон.

Тя сърчно вадеше яйцата от горещата мазнина и ги слагаше в чинии, когато някой силно задумка по външната врата. Погледът ѝ се среща с този на баща ѝ.

— Слейд — казаха те едновременно.

Баща ѝ се втурна да отвори. Слейд влезе, като силно залиташе. Бе толкова задъхан, че едва дишаше. Шели изключи печката и бързо отиде при него.

— Добре ли си? — Сърцето ѝ биеше силно, докато го оглеждаше, за да провери дали не е наранен.

— Нищо ми няма. Просто останах без въздух. Голямо ходене му дръпнах.

— Докъде успя да стигнеш? — поинтересува се Дон.

— Не повече от километър. Докато набирах скорост, за да изкача един склон, колелата забуксуваха на някакво заледено петно. За нещастие колата сега е в канавката.

— Ами срещата? — След като се увери, че наистина му няма нищо, Шели веднага се разтревожи за срещата, която бе толкова важна за Слейд и за неговата фирма.

— Не знам.

— Двамата с татко можем да те закараме до града — предложи Шели.

— Не. След като аз не успях, няма да успеете и вие.

— Но тази среща е жизненоважна за теб!

— Не е чак толкова важна, че да рискувам да пострадате.

— Напоследък камионът ми правеше номера и затова го закарах на ремонт — промърмори загрижено Дон, — но тракторът е на линия.

— Татко! Ще имаш голям късмет, ако двигателят му само се закашля. Тази антика не е използвана от години. — Доколкото ѝ беше известно, тракторът събираше прах в задната част на обора.

— Струва си да опитаме — възрази баща ѝ. — Поне ще можем да изтеглим колата от канавката.

— Ще се обадя на пътна помощ, за да разбере кога ще дойдат снегорините — намеси се Шели. Тя не разчиташе много на трактора, ала ако успееше да убеди окръжните власти в това колко бе важно да

почистят пътищата в техния район, имаше вероятност Слейд да успее за срещата.

Два часа по-късно Шели, облечена в черни кадифени панталони и дебел бежов пуловер, се разхождаше нервно напред-назад из хола и час по час поглеждаше през големия прозорец, като очакваше да види баща си или Слейд. Като по чудо те бяха успели да подкарат трактора, но докъде щяха да стигнат с него, никой не можеше да каже. Ако успееха да измъкнат колата на Слейд от канавката, може би щяха и да я издърпат нагоре по склона.

Вниманието ѝ бе привлечено от шум на кола, която се задаваше по алеята. Шели се втурна към външната врата. Слейд спря камарото и слезе от него.

— Обадих се на окръжните власти. Казаха ми, че ще се опитат да стигнат дотук, преди да се стъмни — каза Шели. — Съжалявам, Слейд, правят всичко възможно.

— Не се притеснявай. — Погледът му като че ли я галеше. — Ти не си виновна.

— Не мога да се отърва от чувството, че съм — каза тя и го последва през вратата. — Аз настоях да ме докараш дотук.

— Шели! — Той постави ръка на рамото ѝ. — Престани да се самообвиняваш. Възможно е човекът, с когото трябваше да се срещна, също да не е успял да стигне до офиса си.

Тя го остави сам, за да може той да говори спокойно по телефона. Затова навлече палтото си, излезе навън и тръгна по алеята. Само след няколко крачки забеляза баща си. Той гордо караше трактора. С изправен гръб и царствено вдигната си глава приличаше на благосклонен крал, оглеждащ владенията си.

Шели се разсмя и му махна. Дон спря трактора до нея.

— Какво смешно има?

— Не мога да повярвам на очите си. Седиш на този харвестър от 1948 година и имаш вид на човек, който е покорил света!

— Не говори глупости, робе мой — пошегува се Дон.

— Знаеш ли, имаме един малък проблем.

— Ако говориш за Слейд, вече обсъдихме непредвиденото му закъснение. Може да се окаже, че не е чак толкова лошо, колкото изглежда. Той мисли, че в неговия бизнес е най-добре човек да не

създава впечатлението, че има прекалено голямо желание. Едно отлагане може да накара хората от онази компания да се замислят.

— Може би.

— Във всеки случай няма никакъв смисъл да се тръшка. Така или иначе, до идването на снегорините ще е принуден да остане при нас. Никой не може да стигне до магистралата, освен ако автомобилът му не е с двойно предаване. Направо е невъзможно.

— Татко, но аз се чувствам ужасно!

— Недей. След като самият Слейд не изглежда чак толкова загрижен, значи няма защо да се тревожиш и ти. Освен това имам една работа за вас двамата.

— Каква?

— Няма да можем да отидем да купим елха.

— Ще го преживеем някак си. — Но Коледният празник нямаше да бъде същият.

— Няма да се наложи. Особено при положение, че имаме десет акра борова гора. Искам да отидете със Слейд и да отсечете едно дръвче, както правехме в добрите стари времена.

Не беше трудно да се отгатне какво искаше баща ѝ. Искаше да я остави насаме със Слейд.

— Това да не би да е допълнителен коледен подарък? — пошегува се тя. От всичко, което Дон бе казал за Слейд, Шели бе разбрала, че баща ѝ го одобряваше.

— Глупости. Като стоя по-дълго навън, започва да ме мъчи ревматизма.

— Какъв ревматизъм?

— На старите ми кости.

— А какво каза Слейд по този въпрос? — замисли се тя.

— Няма нищо против.

Чак след като се прибраха вкъщи и Слейд облече вълнените дрехи на баща ѝ и obu тежките му ботуши, Шели се убеди, че той се бе хванал много лесно на простия план на баща ѝ.

— Не е необходимо да правиш това — каза му тя, докато вървяха към обора.

— Мислиш ли, че щях да те пусна да скиташ сама из горите?

— Можех да го направя.

— Сигурно, но не е необходимо, след като съм тук.

Тя изкара шейната от едно помещение в задната част на обора, което служеше за склад и избърса тънкия слой прах с ръкавиците си. Слейд забеляза една коса.

— Сега пък какво има? — внимателно го изглежда тя.

— Косата.

— Какво ѝ има на косата?

Той провери дали е остра, като внимателно прокара палеца си по назъбеното острие.

— Нищо. С това ръждясало чудо едва ли ще е трудно да докараме някой по-големичък рододендрон, обаче нямам намерение да сека калифорнийска секвоя.

— Но аз искам дръвчето да е поне малко по-голямо от храст!

Слейд замълча и излезе след нея.

— Винаги ли е толкова трудно да се разбере човек с тебе?

Като теглеше шейната, Шели извика:

— Причината не е в мен, а в теб!

— Така е — изръмжа той.

Тя съзнаваше, че се държи опърничаво, ала нейното поведение бе защитен механизъм срещу привличането на Слейд. Ако успееше да го раздразни, щеше да ѝ бъде по-лесно да скрие чувствата си.

— Ако присъствието ми ти е толкова досадно, мога да се върна в града.

— Не ставай глупав!

— Първо ми крещиш, а после аз съм ставал глупав!

Като че ли говореше на вятъра. Шели пореше снега и отказваше да се обърне. Изпълнена с решимост, тя се заизкачва по един малък склон към гората.

— Просто искам да знаеш, че мога да се справя и сама.

Той сложи ръка на рамото ѝ и я задържа. Тя се парализира.

— Шели, чуй ме, ако обичаш.

Тя се поколеба, вперила поглед в дългата редица дървета пред нея.

— Сега пък какво?

— Радвам се, че ще търсим заедно елха, но ако компанията ми ти е толкова неприятна, ще се върна.

— Не ми е неприятна — каза тихо тя. — Забавно ми е с теб.

— Тогава защо се караме?

— Не знам — призна си тя.

— Мир? — Слейд подаде ръката си, облечена в ръкавица.

Шели я стисна и кимна безмълвно.

— И след като решихме този проблем, кажи ми точно колко голямо дърво си представяш?

— Голямо.

— Явно. Но не забравяй, че трябва да влезе в къщата. Значи онзи двадесетметров бор отпада.

— Двата метра на върха не отпадат — пошегува се тя.

— Отпадат — засмя се Слейд и прехвърли ръка през рамото ѝ.

От мястото, до което бяха стигнали, все още се виждаше къщата.

— Не искам да сека на видно място — каза тя.

— Какво искаш да кажеш?

— Не искам, щом погледна през задния прозорец, да виждам дупка в пейзажа.

— Не ставай смешна. Имаш на разположение цяла гора.

— Искам да навляза малко по-навътре.

— Виж какво, Дребосъче, аз не съм Луис и Кларк.

Шели спря. Той бе използвал нежното обръщение на баща ѝ.

— Как ме нарече?

— Дребосъче. Подхожда ти.

— Как така?

Погледът му загали лицето ѝ, а когато попадна на сочните ѝ устни, той присви очи. Стомахът ѝ се сви на топка и тя сведе очи. Това мълчание бе не по-дълго от един удар на сърцето. Една въздишка излезе със свистене през зъбите му, преди да попита:

— Какво ще кажеш за това дръвче? — И той хвана с пръсти върха на едно борче, което му стигаше до кръста.

Шели не може да сдържи смеха си.

— Сигурно е незаконно да се секат толкова малки.

— Имаш ли някакво по-добро предложение?

— Да.

— Какво?

— Онова дърво, ей там. — Тя закрачи напред, като сочеше една двуметрова ела.

— Не ставай смешна! Няма да можем да го внесем през входната врата.

— Естествено, ще се наложи да го поокастрим.
— Като го разрежем на две например — пошегува се той.
— Не ми разваляй удоволствието!
— Откажи се. Ето това дърво е един добър компромисен вариант.
— Той посочи към друго дръвче, съвсем малко по-голямо от първото, което бе избрал.

Без да се колебае Шели се наведе и направи една снежна топка.

— Нямам желание да правя компромиси с убежденията си!

Той се обърна към нея, а на изопнатото му лице се беше изписало раздразнение. Шели запрати топката по него и сама се изненада от точността си. Тя извика от радост, когато топката го удари в гърдите и снегът се пръсна в лицето му. Реакцията му бе толкова бърза, че тя не можа да помръдне.

— Слейд, извинявай! — каза тя и направи голяма крачка назад.
— Не знам какво ме прихвана. Не исках да те ударя. Всъщност се целех в онзи храст зад тебе. Честна дума!

При всяка нейна крачка назад той се приближаваше и бавно оформяше една снежна топка в ръцете си.

— Слейд, няма да го направиш! — умоляваше го тя с разперени ръце.

— Напротив, ще го направя.

— Не! — извика тя, обърна се и хукна с всичка сила. Той я настигна почти веднага и я сграбчи за рамото. Шели се препъна и двамата се строполиха в снега. Тежкото тяло на Слейд я притисна и тя потъна по-дълбоко.

— Добре ли си? — попита веднага той, а в гласа му прозвуча уплаха, докато нежно отместваше падналите коси от лицето ѝ.

— Да — каза тихо тя. Близостта на Слейд и топлия му дъх, който усещаше върху лицето си, накараха сърцето ѝ да подскочи. Чувстваше настойчивия натиск на тялото му и дори през дебелия дрехи усещаше как сърцето му заби по-бързо, също като нейното.

— Шели... — Той произнесе името ѝ като човек, доведен до ръба на лудостта. После бавно наведе глава и докосна устни до нейните с целувка, която разтърси цялото ѝ същество. Устните им се галеха, а езиците им се притискаха, докато и двамата започнаха да дишат тежко и останаха почти без дъх. Тя обви ръце около врата му и отчаяно се притисна към него в желанието си да му даде още и още...

— Шели! — Той я хвана за китките и с рязко движение се освободи от прегръдката ѝ. Седна с гръб към нея и единственото, което тя можеше да види, бе неравномерното повдигане и отпускане на раменете му.

— Не се притеснявай — прошепна тя толкова премаляла, че гласът ѝ трепереше, — няма да кажа на Маргарет!

ШЕСТА ГЛАВА

— Това не биваше да се случва — най-после проговори Слейд.

— Предполагам, че искаш да ти се извиня — отвърна Шели, която вече се бе изправила и изтупваше снега от панталоните си. Въпреки усилията ѝ да изглежда безразлична, ръцете ѝ трепереха, а пулсът ѝ продължаваше да бие лудо. От самото начало беше сигурна, че целувката на Слейд ще има такова въздействие и проклинаше податливото си сърце.

Той се извърна, изненадан от думите ѝ.

— Аз съм този, който трябва да се извини.

— Защо? Защото ме целуна ли?

— Аз съм сгоден.

— Знам. — Гласът ѝ придоби увереност: — Какво чак толкова има в една целувка? Не беше нищо особено. Нали? — Лъжкиня, обвини се тя. Това бе най-нежната и най-прекрасната целувка в живота ѝ. Целувка, която никога нямаше да забрави.

— Няма да се повтори — каза Слейд, без да я поглежда. Сковано стоеше на разстояние от нея. На лицето му отново се появи грижливо изработената фасада и изражението му се промени. Това беше човекът, когото бе видяла в самолета — лъскав, безупречен бизнесмен, който гледаше на света с неприкрито безразличие.

— Както казах, не беше кой знае какво.

— Права си — отвърна той. Начинът, по който Шели се отнесе към целувката му, изглежда не го зарадва. Той се изправи, гордо закрачи към дърветата и спря пред онова, което бе предложил като компромисен вариант. Без да иска мнението ѝ, той започна да го сече.

След една-две минути дървото падна върху непокътнатия сняг. Шели се приближи до Слейд, готова да му помогне да натовари борчето на шейната, но той не ѝ позволи.

— Аз ще го направя сам — измърмори грубо.

Тя кръстоса ръце и отстъпи обидена назад. Чувстваше се скована. Щеше да е по-добре, ако можеха да обсъдят целувката

открито и искрено.

— Бях сигурна, че ще се случи. — През целия ден бе искала той да я целуне.

— Кое? — излая той и тръгна обратно към къщата, като теглеше след себе си шейната с коледното дърво.

— Целувката! — извика тя след него. — И ако трябва да бъде откровена с теб, съм длъжна да призная, че исках да се случи!

— Ако нямаш нищо против, предпочитам да не говоря за това.

С всяка следваща реплика Слейд я ядосваше все повече.

— Казах „ако“ трябва да бъде откровена, но тъй като не сме откровени, очевидно си прав, като предлагаш да не говорим повече за това.

Слейд не ѝ обърна внимание. Вървеше с огромни крачки и тя бе принудена да подтичва трмаво след него. Северният вятър я шибна с шала ѝ през устата и Шели го стегна по-здраво около врата си. Обърна се и направи няколко крачки заднишком, така че острият вятър вместо в лицето да блъска в гърба ѝ. Неочаквано ботушът ѝ се удари в малка скална издатина и за момент Шели изгуби равновесие. Тя разпери ръце в отчаян опит да се задържи на крака, ала залитна и се запряма през глава надолу по хълма. Спря чак в подножието му, просната на земята.

Слейд се затича с всичка сила надолу, сипейки всевъзможни ругатни по адрес на вятъра. Коленичи до нея със замъглени от вълнение очи.

— Необходимо ли е непрекъснато да правиш номера?

Тя едва не се беше убила, а той я обвиняваше, че прави акробатични номера в снега! Положи усилие да му отвърне остро, но от удара бе останала без въздух и не можеше да говори.

— Добре ли си? — Слейд за първи път изглеждаше истински разтревожен.

— Не знам — прошепна сковано тя. Имаше чувството, че трябва да употреби цялата си енергия, за да поеме малко въздух.

— Не мърдай!

— И да искам, не мога.

— Къде те боли?

— По-добре ме попитай къде не ме боли. — Опровергавайки предишното си твърдение, тя се надигна малко, като се подпря на един

лакът и раздвижи крака. — От време на време правя това, за да оценя колко е приятно да се диша — измърмори тя саркастично.

— Казах ти да не мърдаш — прекъсна я той. — Може да имаш някакво сериозно нараняване.

— Имам! — извика тя. — На достойнството ми! — Бавно се изправи, поклони му се подигравателно и каза: — Бъди нащрек за следващия ми номер. Ще прескачам високи сгради на куц крак и ще променя посоката на величествената река Колумбия.

— Не си смешна.

— Правя отчаяни опити.

— Хайде. — Подхвана единия ѝ лакът. — Нека ти помогна да се прибереш.

— Сигурно ще те изненадам, като ти кажа, че мога да вървя сама.

— Вече с нищо не можеш да ме изненадаш.

— Това адски много ми прилича на предизвикателство.

Безразличието на Слейд почти изчезна в момента, в който се вгледа в нея. Очите му излъчваха топлина и уязвимост.

— Повярвай ми, не е. — Той взе ръката ѝ и вплете пръсти в нейните. — Да вървим, баща ти сигурно вече е започнал да се тревожи.

Тя искрено се съмняваше. Онова, което Слейд всъщност искаше да каже, бе, че в къщата нямаше да има толкова опасности. Много по-лесно можеха да устоят на изкушението в присъствието на трети човек.

Той преметна ръка през раменете ѝ и продължиха кратката си разходка сред снежния пейзаж. Когато наближиха, къщата им се стори учудващо тиха и тъмна. Само тънкият пушек от комина се извиваше към ясното небе, като че ли огънят бе оставен да угасне. Шели бе очаквала да чуе напевите на Енди Уилямс, носещи се от стереоуредбата, и може би да усети ухание на топли пуканки. Вместо това те бяха посрещнати от празна, почти зловеща тишина.

Докато Слейд облягаше дръвчето отстрани на къщата, Шели се осмели да влезе. Вниманието ѝ бе привлечено от бележката, облежната на захарницата по средата на кухненската маса. Тя се приближи и я зачете:

„Един от конете на семейство Адлер е болен. Ако имаш нужда от мен, обади ми се.

С любов, татко.“

Тя стискаше хартиятката в ръка и преглътна с усилие в момента, в който задната врата се затвори.

— Татко е излязъл по спешност — уведоми го тя, без да се обръща. — Искаш ли кафе? Той сигурно е направил, преди да излезе. Знаел е, че когато се върнем, ще сме доста измръзнали. — Тя осъзна, че бърбори много и моментално млъкна. Без да изчака неговия отговор, взе две големи порцеланови чаши.

— Кафе ли? Чудесно. — В гласа на Слейд прозвуча страх. Същият онзи страх, от който се свиваше сърцето на Шели. Баща ѝ трябваше да е като буфер между тях, а го нямаше.

Тя чу как Слейд дръпна кухненски стол и сложи една от чашите пред него. Дългите ѝ мигли се спуснаха надолу, за да избегне погледа му. Неохотно седна на срещуположния стол.

— Предполагам, че трябва да украсим дървото — предложи тя.

— Може.

Ако съдеше по ентусиазма му, човек можеше да помисли, че обсъждат данъчното устройство. Шели страдаше. Беше смутена от това, че тя бе наложила този тон. Тя стисна порцелановата чаша, която пареше нежните ѝ длани.

— Е? — рече той.

— Мисля, че ще изчакам, докато се върне татко. Откакто мама почина, винаги украсяваме елхата заедно. Много е забавно...

Стените на кухнята като че ли я притискаха. С всяка изминала секунда присъствието на мъжа срещу нея ставаше все по-осезаемо. Бяха опитали да се преструват, че нищо не се беше случило, но целувката бе променила всичко. Шели още усещаше вкуса ѝ върху устните си и несъзнателно прокара език по тях. Искаше да си припомни онова усещане, преди то да изчезне завинаги.

Слейд проследи с поглед това движение и рязко се изправи. Прекоси кухнята и остави полупълната си чаша в мивката.

— Ще се погрижа за огъня — каза той и бързо излезе от стаята.

— Благодаря ти.

След като изля кафето си в мивката, Шели отиде при него и застана на портала между кухнята и дневната. Слейд сложи малък дънер в жаравата и от сухото дърво веднага лумнаха пламъци.

— Интересно какво ли става с хората от пътната служба — каза Слейд.

— Може да дойдат всеки момент.

Те едновременно се отправиха към телефона, всеки с намерението да получи необходимата информация и в устрема си се сблъскаха. Шели почувства силното въздействие, което имаше върху нея неочакваното докосване със Слейд. Дъхът ѝ спря.

— Шели! — Ръцете му я обгърнаха със светкавична бързина. — Ударих ли те?

Едната ѝ ръка бе между тялото ѝ и широките му гърди, а другата бе свободно отпусната.

— Нищо ми няма — успя да изрече тя, а гласът ѝ бе също толкова неуверен, колкото и неговият. Въпреки това той не я пусна.

Наслаждавайки се на близостта и топлината на тялото му, Шели затвори очи, облегна глава на гърдите и се заслуша в ударите на сърцето му. Слейд замря, а след това ръцете му я притиснаха по-силно и той изрече през стон името ѝ.

Беше невъзможно това прекрасно и хубаво чувство да бъде грях. Шели го чувстваше със сърцето си, ала в главата ѝ зазвуча предупреждение. Пред затворените ѝ очи изплува споменът за целувката им — Слейд я бе прегърнал и целунал само веднъж и моментално беше съжалил, че го е направил. Бе отказал дори да говори за това и се беше затворил в себе си.

Устните му се доближиха до косата ѝ и той вдиша дълбоко, като че ли искаше да улови уханието ѝ.

— Шели — каза умоляващо той, а гласът му бе дрезгав от възмущение, — кажи ми да спра!

Тя не бе в състояние да изрече нито дума. Знаеше, че трябва да се откъсне от него и да спести и на двама им чувството за вина. Но не можеше.

— Искам да ме държиш в прегръдките си — прошепна тя. — Просто ме прегръщай!

Ръцете му автоматично я привлякоха, устните му докоснаха ухото ѝ и по гърба ѝ полазиха тръпки на удоволствие. После намери

бузата ѝ, косата ѝ и като че ли за цяла вечност застина.

Телефонът звънна и те се отделиха един от друг толкова рязко, че Шели се олюля. Слейд сложи ръка на рамото ѝ, за да я задържи. Тя отметна косата, паднала над лицето ѝ, и пое дълбоко въздух.

— Ало... — Гласът ѝ бе малко по-силен от шепот.

— Шели? Добре ли си? Гласът ти е много променен.

— О, здравей, татко. — Тя погледна виновно към Слейд. В очите му се четеше ужас. Той прекара ръка през косата си и отиде до панорамния прозорец. — Донесохме елхата.

— Много добре. — Дон Грифин направи пауза. — Сигурна ли си, че всичко е наред?

— Разбира се — отвърна тя така, като че ли се оправдаваше. — Какво е положението при семейство Адлер?

— Лошо. Може би ще се позабавя. Съжалявам, че не съм с теб, но Слейд ще ти прави компания.

— Колко ще се забавиш?

— Един-два часа, най-много три. Със Слейд ще се справите, нали?

— О, разбира се.

Две минути по-късно Шели затвори телефона. Въздухът като че ли трептеше от присъствието на Слейд. Той се обърна към нея и прикова погледа ѝ.

— Трябва да стигна до Сиатъл.

Това, което всъщност искаше да каже, бе, че трябваше да избяга от нея.

— Зная — прошепна измъчено тя. — Но как?

— Как е отишъл баща ти при този болен кон?

— Съседът на Адлер, Тед Уилкинс, има автомобил с двойно предаване. Предполагам, че той е дошъл да вземе татко.

— Дали ще може да ме закара до Сиатъл?

Шели не се бе сетила за това.

— Не съм сигурна. Не мисля, че би имал нещо против. Ще му се обадя.

— Бъдни вечер е... — Гласът му звучеше неуверено.

— Те са добри хора — каза тя и посегна към телефона. Слейд крачеше напред-назад, докато тя говореше с Кони Уилкинс.

— Е? — Слейд я гледаше с очакване, когато тя затвори телефона.

— Тед е излязъл да помогне на друг човек, но Кони мисли, че ще се върне, преди да се стъмни. Предложи да тръгнем към тях, защото докато стигнем, Тед сигурно вече ще се е прибрал.

— Сигурна ли си, че няма да има нищо против?

— Абсолютно. Тед и Кони винаги са готови да помогнат.

— Добри хора. Също като теб и баща ти.

— Да. Ние сме приятели и съседи, въпреки че къщата им е на шест километра оттук. — Тя бързо приклекна до стария Дан и започна да го гали. — Казах на Кони, че ще тръгнем след малко.

Слейд смръщи чело, докато думите ѝ отзвучаваха.

— Но как? С трактора ли?

— Не бих могла да подкарам това чудо, дори и животът ми да зависеше от това.

— Аз също. Шели, не можем да изминем това разстояние пеша.

— Не съм и помисляла да ходим.

— А има ли друг начин?

На нежното ѝ лице бавно започна да се появява усмивка, която озари дяволито заблестелите ѝ очи.

— Можем да вземем конете.

СЕДМА ГЛАВА

— Ти се шегуваш! — погледна я той невярващо.

— Не — настоя Шели, като едва сподави смеха си. — Според мен това е единственият начин да стигнем дотам. Можем да минем през гората, където снегът не е толкова дълбок.

Като триеше с ръка очите си, той отиде до другия край на стаята, обърна се рязко кръгом и се върна обратно.

— Не знам. Изглежда, че за теб животът е поредица от приключения. Аз не съм свикнал да...

— Поуки е кротка като агънце — промълви успокоително тя.

— Поуки ли?

— В случай че не предпочетеш Миднайт.

— Боже Господи, не. Струва ми се, че Поуки е по-подходяща за мен.

Шели тръгна към кухнята.

— Сега пък какво ще правиш?

— Един термос горещо какао.

— Защо?

— Помислих си, че по пътя можем да спрем и да си направим пикник.

— Пак започваш — измърмори той, ала тя забеляза, че в тъмните му очи проблесна скрита, снизходителна усмивка.

Слейд имаше нужда от малко забавления и Шели бе твърдо решена да му ги осигури. След като ѝ бе отредено да бъде с него само за кратко, искаше да го дари със смях и светлина. Маргарет щеше да го притежава цял живот. Но тези няколко часа бяха нейни и тя бе твърдо решена да се възползва от тях.

— Ще бъде забавно — обяви ентусиазирано тя.

— Без съмнение генерал Къстър е казвал същото на кавалерията си преди поредното сражение със сиуксите — измърмори Слейд, докато вървеше след нея към обора.

— Циник — закачи го Шели, отвори вратата и влезе.

Той я последва с нежелание.

— Какво ще кажеш за една мързелива разходка по снега, Поуки? — попита тя, приближи се към бокса на кобилата и я потупа по муцуната. — Знам, че Семпсън е винаги готов.

— Не се хващай на номерата й, Поуки — добави Слейд, който стоеше зад Шели. — Боже Господи, и това ме накара да направя!

— Какво да направиш?

— Да говоря с животните. А как ли ще се чувства Поуки, след като се кача на гърба й?

— Ти ще се чувстваш чудесно!

— Разбира се, но Поуки?

— И двамата. Престани да се тормозиш!

Докато Шели вадеше конските такъми, Слейд се разхождаше из малкия обор с ръце, пъхнати дълбоко в джобовете. Направи каквото можа, за да помогне на Шели да оседлае двата коня. Ала през по-голямата част от времето се мотаеше несръчно около нея и изглеждаше подозрителен и раздвоен.

Щом приключи, тя изведе конете от обора и като държеше поводите, му направи знак да възседне кобилата.

— Ще имаш ли нужда от помощ? — попита го тя.

Той изглеждаше толкова различен от уравновесения бизнесмен, когото бе срещнала в Портланд! Сега мъжът срещу нея явно не беше в стихията си и нямаше нищо общо с невъзмутимия мъж в самолета.

— Мисля, че не — каза той, хвана седлото и се опита да изпълни указанията на Шели. Без особени затруднения той метна едрото си тяло на гърба на Поуки. Кобилата почти не помръдна. Явно доволен от себе си, Слейд се усмихна на Шели.

— Предполагам, че си й казала да бъде внимателна с мен.

— Казах й — пошегува се Шели. След като повторно провери колана на седлото, тя го попита: — Искаш ли да ти наглася стремената или нещо друго?

— Не. — Той леко се намести и пое юздите. — Аз съм готов. Само кажи и тръгваме.

Шели яхна коня си с лекота, която говореше за многото години, прекарани на седлото.

— Ще ни бъде доста трудно, докато стигнем до гората. Следвай ме.

— Където кажеш!

Шели бе убедена, че не го е разбрала правилно.

— Какво каза? — попита тя, като се обърна.

— Нищо. — Но той се усмихваше и Шели трябваше да употреби цялата си воля, за да се обърне напред и да продължи.

Тя тръгна по пътеката, която минаваше през гората. Поривите на вятъра отвяваха снега от клоните на дърветата. Бръснещият вятър пращаше снежинките право в лицата им и ги заслепяваше.

— Шели — каза Слейд, като спря кобилата до Семпсън, — това май не беше най-доброто решение. Може би трябва да се връщаме.

— Глупости.

— Не искам да настинеш заради мен.

— Много ми е добре.

— Лъжеш — измърка тихо той.

— Искам да ме запомниш с нещо. — Тя съзнаваше, че сигурно прилича на влюбена романтичка. Скоро той щеше да си заmine и тя трябваше да свикне с мисълта, че никога нямаше да го види.

— С какво? С измръзване ли?

Шели се засмя. Вятърът понесе мелодичния ѝ смях, който сякаш отекна в дърветата, които ги заобикаляха.

— Как не те е срам да се оплакваш? Това е прекрасно. Толкова ми е хубаво, че яздя тук, че ми се иска да запея.

Слейд измърмори под носа си нещо неразбираемо.

— Сега пък от какво се оплакваш?

— Кой казва, че се оплаквам?

— Започвам да те опознавам.

— Добре, щом си толкова сигурна, че знаеш всичко. Просто си тананикам. Не съм ентусиазиран чак толкова от това приключение, че да запея с пълно гърло. Но правя каквото мога.

Шели се наслаждаваше на приятното чувство, което я бе обзело и се опитваше да не мисли какво щеше да се случи, когато пристигнеха у Уилкинс. Бе готова да се усмихне и да се сбогува с него. Щеше спокойно да го изхвърли от живота си. Но ако не беше усетила прегръдката му и нежната убедителност на целувката му, щеше да го направи много по-лесно. Много.

Заедно, един до друг, те бавно се придвижваха и вместо да разговарят, пееха коледни песни. Една след друга. Гласовете им се

сляха и неведнъж двамата се вглеждаха един в друг. Но щом наближиха слога, който бе точно на средата на краткото им пътешествие, Шели усети как настроението ѝ се изпарява.

— Задните ми части са вече готови за почивка — неочаквано обяви Слейд.

— Вече нямаш чак толкова голямо желание да се подиграваш на идеята ми за пикник, нали? — отвърна Шели.

— Нямам, защото вече разбирам по кои части от тялото на каубоите се появяват мазоли — засмя се той.

Те спряха на едно малко сечище и завързаха поводите на конете за ствола на една ела.

Докато Шели вадеше термоса с какато и кифличките от дисагите на коня си, Слейд раздвижваше вдървените си крака, като ходеше така, като че ли бе на кокили.

— Ще трябва да пием от една чаша — уведоми го тя и му подаде пластмасовата чаша от термоса.

Шели стоеше между двата коня и дъвчеше голяма кифла от овесено брашно. Слейд поднесе чашата към устата си и спря в мига, в който очите им се срещнаха. Той бавно надигна чашата, без да отмества погледа си от нейния.

Шели се задъха.

— Случило ли се е нещо? — със затруднение изрече тя.

— Очарователна си.

— Естествено. — Тя пресилено се изсмя. — Носът ми прилича на пияна вишна, а...

— Не се шегувай, Шели. Говоря сериозно. — Гласът му бе дрезгав, почти груб.

— В такъв случай, благодаря.

Той свали едната си ръкавица и сложи топлата си ръка на студената ѝ буза. Това бе миг на спокойствие и нежност и Шели преглътна буцата, заседнала в гърлото. За нея най-естественото нещо на света бе да се хвърли в прегръдките му, да забрави всичко освен допира на устните им и да му дари любовта, която той заслужаваше.

Семпсън като че прочете мислите ѝ, размърда се, блъсна Шели в гърба и тя се оказа в прегръдките на Слейд. Той изпусна чашата с какао и я привлече към себе си.

— Обещах си, че това няма да се повтори — прошепна той в косата ѝ. — Обаче всеки път, когато те вземам в прегръдките си, ми е все по-трудно да те пусна.

При тези думи сърцето на Шели трепна от удоволствие. Той не искаше да я пуска. Никога. Всичко между тях бе толкова хубаво! Прекалено хубаво...

Шели не разбра колко трая тази прегръдка, но явно много по-дълго, отколкото бе необходимо, и все пак не достатъчно. Всяка секунда ѝ се струваше по-дълга от обикновено и даваше сили на нежното ѝ сърце, за да преживее по-лесно момента, в който трябваше да се сбогуват.

Чак когато се отделиха един от друг, Шели забеляза, че отново вали. Огромни, подобни на кристали снежинки се сипеха от небето, изпълвайки въздуха с ледената си чистота.

— Какво ще правим сега? — попита Слейд несигурно.

Първата мисъл, която ѝ дойде наум, бе да се върнат в къщата, ала се въздържа да я изрече на глас. С всяка изминала минута отлагането на неизбежното ставаше все по-трудно.

— Връщаме се — каза той, като отговори на собствения си въпрос.

— Защо?

— Няма да оставя двамата с баща ти да се оправят с конете. Достатъчно неприятности ти създадох, като те домъкнах чак дотук. — Той качи единия си крак на стремето, хвана се за седлото и се качи на кобилата. — Да тръгваме, преди да е заваляло още по-силно.

— Но ние можем да стигнем до къщата на Уилкинс!

— Не и сега. — Той вдигна очи към небето и се намръщи. — Вече се смрачава.

Като мърмореше, тя отвърза поводите на Семпсън и грациозно се метна върху него.

Къщата вече се виждаше, когато Слейд проговори отново.

— След като се обадиш на семейство Уилкинс, ще трябва да се свържеш с Маргарет. Чака да ѝ позвъня. Казах ѝ, че ще се чуем на Бъдни вечер.

Сърцето на Шели се сви при споменаването на името на другата жена. До този момент Слейд не бе споменавал нищо за Маргарет, без Шели да попита за нея. А сега спокойно я бе насадил помежду им.

— Ще си платя.

Изглежда му се струваше, че липсата на реакция от нейна страна бе заради парите. Шели предпочиташе да го остави да мисли така.

— Естествено — подчерта той.

— Тя е добра жена. — Шели не знаеше кого точно се опитваше да убеди. — Мисля, че не би могъл да обичаш жена, която не е добра.

— Познавам Маргарет от много години.

— Разбира се. — А се бе запознал с Шели само преди два дни. Тя разбра какво искаше да ѝ каже. Имаше чувството, че ѝ се извинява за това, че Маргарет има по-големи права над сърцето и верността му. Не беше необходимо, защото Шели бе приела тази мисъл от самото начало.

Щом излязоха от прикритието на гората, тя заговори, като успяваше да задържи гласа си спокоен и равен:

— Ти ще се обадиш по телефона — каза тя и се изненада от това, че гласът ѝ дори не трепна, — а аз ще се погрижа за конете, за да можеш да говориш на спокойствие.

— Няма да говоря дълго.

Шели не искаше да ѝ го казва.

— Не съкращавай разговора си заради мен.

Той избърса чело с опакото на ръката си. Това движение привлече вниманието ѝ и тя забеляза объркания му поглед.

— Няма.

Когато стигнаха до обора, Шели бавно слезе от коня, отвори портата и поведе конете, като съзнателно избягваше да го погледне в очите. Вятърът я последва в слабо осветеното помещение и тя усети как студът пробужда гърба ѝ. Обзета от тежки предчувствия, тя свали седлото от гърба на Поуки и в следващия миг забеляза тъмния силует на Слейд в очертанията на портата. Ръцете ѝ импулсивно стиснаха гладката кожа на седлото.

— Случило ли се е нещо?

— Не.

След като отведе Поуки до бокса ѝ, Шели се обърна към Слейд, но той вече не бе там.

Тя съзнателно отдели на конете повече време от необходимото. Влезе през задния вход на къщата, като сваляше ръкавиците си, дърпайки пръст по пръст, и намери Слейд, седнал в дневната, вперил

невиждащ поглед в буйния огън. Тя бързо отиде до телефона и се обади на семейство Уилкинс. Кони много се зарадва. След като цял ден бе превозвал закъсали в снега съседни, Тед бе изтощен. Шели увери приятелката си, че Слейд и без това е променил решението си.

— Не знам ти как си, Слейд — каза тя, след като затвори, — но аз умирам от глад. — Изгаряше от желание да му зададе един куп въпроси, ала гордостта ѝ я възпираше. Беше обзета от женско любопитство към Маргарет и към това, което той ѝ бе съобщил.

— Какво ще кажеш за пуканки?

Слейд отиде при нея и на устните му се появи лека усмивка. Очите му се смееха и разкриваха мислите му. Наистина имаше много красиви очи и за известно време Шели не можа да откъсне поглед от тях.

— Представях си нещо по-близо до троен сандвич — каза той.

— Знаеш ли какво ти е лошото, Гарнър? Нямах въображение.

— Защото предпочитам нещо с повечко месо от пуканките ли?

Шели се престори, че не го чува. Беше напъхала главата си в отворения хладилник. Без да продума, тя извади няколко вида продукти и ги постави на масата. Отрязва тънко парче шунка, разкъса го на две и даде половината на Слейд.

— Какво ще кажеш за един компромисен вариант?

Той я погледна подозрително, защото бе сигурен, че ще му предложи сандвич с пуканки.

— Не знам...

— Защо не внесеш дръвчето, докато приготвя нещо за ядене?

— Не мога да откажа.

Като си тананикаше тихичко, Шели приготви нещо, което и двамата щяха да запомнят за цял живот: сандвичи, отрупани с три различни вида салам, туршия с копър и сочни зелени маслини. А за десерт — коледни кифлички и кекс.

Слейд закрепил елхата върху поставката, внесе я през предната врата и я изправи в ъгъла.

— Снегът е спрял — каза той, докато тя сервираше яденето.

— Това е окуражаващо. Бях започнала да мисля, че ще бъдем принудени да останем тук до пролетта. — Шели нямаше да има нищо против и усмивката ѝ бе смесица от разочарование и печал.

Те седнаха по индиански пред огнището, облегнаха гърбовете си на дивана, и лакомо се заеха със сандвичите. Но Шели установи, че няма апетит. Бяха толкова близо един до друг, че когато оставяше сандвича си в чинията, ръцете им се допряха. Но и двамата не помръднаха. Докосването, макар и непреднамерено, бе успокояващо. Тя замръзна, обзета от желанието да задържи този момент на спокойствие.

— Хубав ден — каза тихо Слейд. Погледът му проследи нейния и двамата се загледаха през прозореца.

— Със сигурност много идиотски.

Слейд хвана ръката ѝ и пръстите му се вплетоха в нейните.

— Не знам дали съм прекарвал по-хубаво. — Погледът му се плъзна по лицето ѝ и спря на устните ѝ. После рязко се извърна и се загледа в пианото в другия край на стаята. — Можеш ли да свириш?

Въздишката на Шели бе много изразителна.

— Малко. Татко твърдеше, че в къщата няма мишки само заради моето свирене.

Той повдигна закачливо едната си вежда.

— Толкова лошо?

— Сега ще видиш. — Тя стана, отиде до пианото, вдигна капака и засвири някаква коледна мелодия.

Щом пръстите ѝ започнаха да натискат клавишите, из стаята се разнесоха фалшиви звуци, които я накараха да трепне, а старият Дан надигна глава, проточи любопитно врат и излая.

— Казах ти, че хич не ме бива — каза тя с драматична въздишка.

Слейд се приближи, застана точно зад нея, сложи ръце на раменете ѝ и се наведе, за да разгледа нотите.

— Може би това е проблемът — каза сериозно тя. На бузите ѝ се появиха трапчинки от усилието да не се усмихне. После обърна нотния лист така, че да може да се чете, наведе се напред, за да види по-добре нотите, и опита отново. Този път зазвуча нежна коледна мелодия.

Слейд се засмя, стисна леко раменете ѝ и спонтанно наведе устни към нейните.

— Казвал ли съм ти колко си забавна?

— Не, но ще го приема като комплимент.

— Това беше целта ми.

Шели продължаваше да свири, като от време на време удряше погрешка някой клавиш и повтаряше такта, докато го изсвиреше правилно. Скоро красивият глас на Слейд се включи в мелодията и елегантно се сля със сопрана на Шели, въпреки че понякога тя бъркаше нотите.

Нито тя, нито той чу отварянето на външната врата.

— Щастлива Бъдни вечер — каза тържествено Дон. Изглеждаше много уморен. Панталоните му бяха оплескани с кал и пясък.

Ръцете на Шели замряха над клавишите.

— Добре дошъл у дома. Как е конят на Адлер?

Дон прокара уморено ръка по лицето си.

— Ще се оправи.

— А ти?

— Дай ми половин час и ще ти кажа.

— Ако си гладен, в кухнята има един сандвич.

— В момента имам нужда само от една гореща баня. — Той се спря, за да почеше Дан по ушите.

— Продължавай да свириш. Звучите доста добре заедно.

— Мислех, че гоним мишките в обора — пошегува се Слейд.

Дон потърка с показалец слепоочието си.

— Какво каза?

— Говори за моето свирене — напомни му Шели.

— А, да. Да, струва ми се, че самата Шели няма никакъв талант. Предполагам, че не можеш да свириш, нали? — Въпросът му беше насочен към Слейд.

— Всъщност мога.

— Можеш ли? — Шели бе смаяна. — Защо не ми каза по-рано? Заповядай. — Тя стана от стола. — Смяна на местата.

Слейд зае мястото ѝ и големите му мъжки ръце се понесоха над клавишите с лекота. Пръстите му галеха клавишите с огромно благоговение и любов, докато най-накрая кресчендото изпълни стаята. Музиката, изтръгната с дълбоко вълнение, така завладя и смая Шели, че тя усети напиралите си сълзи. Слейд не свиреше на пианото — той се любеше с него.

Когато свърши, постави ръце в скута си и бавно издиша въздуха от дробовете си. Шели седна на мекото кресло.

— Защо не ми каза, че свириш толкова хубаво?

— Не ме попита.

Дори Дон бе изпълнен със страхопочитание и за първи път от години бе съвсем онемял.

— Би могъл да бъдеш професионален пианист. Страхотен си! — Мекият глас на Шели бе станал дрезгав от вълнение.

— Имаше един кратък период, през който и това ми се въртеше в главата.

— Но...

— Сега свиря само за удоволствие. — Погледът му се замъгли и начинът, по който произнасяше думите, подсказваше, че не му е било лесно да вземе това решение. И очевидно не желаше да говори за това, дори и с нея.

— Би ли изсвирил още нещо? — помоли го Дон, без да помръдва.

Съдейки по изражението му, изглежда Слейд съжаляваше, че бе признал тази си способност. Музиката бе голямата му любов, а той я бе изоставил. И това връщане към нея бе истинско мъчение.

— Може би друг път.

За тях нямаше да има друг път.

— Моля те — прошепна Шели. Изправи се, застана зад него и постави ръка на рамото му в безмълвна молба.

— Добре, Шели. Заради теб.

В продължение на половин час той свири с такава жар, че когато свърши, раменете му се свиха от изтощение.

— Господ те е дарил с рядък и безценен талант — каза Дон, а в гласа му се долавяше нескрито възхищение. Той погледна оплесканите си с кал дрехи.

— А сега моля да ме извините, но ще взема един душ, преди да съм започнал да привличам мухите.

Шели мълчеше — нямаше думи, за да изрази обзелите я чувства. След като Дон излезе от стаята, тя седна до Слейд и с любов прокара пръсти по изваяните черти на лицето му. Сълзи замъглиха очите ѝ.

Слейд поднесе пръстите ѝ към своите устни и нежно целуна дланта ѝ. Шели прехапа долната си устна, за да сдържи натрупалите се в сърцето ѝ емоции.

Една самотна сълза се откъсна и се търкулна по бледата ѝ буза и Слейд нежно я избърса. Пръстът му бе хладен в сравнение с кожата ѝ.

Наведе се и я целуна. Шели разбра, че той ѝ беше благодарен. Тя му бе позволила да свали маската си и той бе отворил сърцето си, за да ѝ покаже дълбоко скрития чувствителен човек. Сега той бе свободен, защото нямаше какво да крие.

Тя обви ръцете си около него и също го целуна, за да му каже по единствения възможен за нея начин колко бе щастлива от този подарък.

— Честита Коледа, Дребосъче — поздрави я Дон в края на една прозявка.

Шели стоеше пред панорамния прозорец и гледаше втренчено изгрева, който бавно хвърляше светлата пелена на новия ден. Тя опита да се усмихне на баща си, но не успя. Чувстваше се студена, самотна и празна.

— Къде е Слейд?

— През нощта пристигнаха снегорините — прошепна тя, едва превъзможвайки болката си. — Слейд си отиде...

ОСМА ГЛАВА

— Отиде си? Без да се сбогува? — Дон я погледна с недоверие и гладкото му чело се смръщи.

— Оставил е бележка. — Шели извади листчето от джоба и го подаде на баща си. Само няколко реда, в които Слейд благодареше за гостоприемството и се сбогуваше с тях. Без съжаление. Без задни мисли. Без да се обръща назад.

Дон вдигна очи от бележката и леко ги присви, докато гледаше дъщеря си.

— Добре ли си?

Тя мълчаливо кимна.

— Никога не съм те виждал да гледаш мъж така, както гледаше Слейд. Ти всъщност го харесваше, нали?

„Обичам го!“ — изстена сърцето ѝ.

— Той е прекрасен човек. Само дано Маргарет и тази компютърна компания да го направят щастлив.

— Няма, знаеш това — прошепна Дон и застана до нея. Той сложи ръка на рамото ѝ и силно я прегърна, а в отговор на това тя му се усмихна едва-едва.

— Може да се върне — опита се да я ободри баща ѝ.

— Няма. — Шели знаеше, че това нямаше да стане. Той бе направил своя избор. Бъдещето му беше предначертано, ясно и точно планирано. Слейд Гарнър бе човек със силен характер. Нямаше да изостави Маргарет и всичко, което имаше значение за него, заради едно двудневно запознанство и няколко откраднати целувки. Той бе споделил с нея най-съкровениите си желания и тайни, беше открил сърцето си пред нея, беше ѝ се доверил и Шели не можеше да иска повече. Но тя го искаше. Искеше Слейд.

Коледата мина като в мъгла. На следващия ден тя отлетя за Сан Франциско. Все още бе като вцепенена, все още страдеше, макар и с

гордо вдигната глава.

Дори колоритното обзавеждане на малкия ѝ апартамент в Гардън Дистрикт не успя да я измъкне от унинието.

Тя остави куфара си на излъскания паркет, изрита ботушите си и взе телефона.

— Здравей, татко. — Със слушалка в ръка тя се отпусна в дълбокото меко кресло.

— Как мина полетът?

— Много добре.

— Точно по вкуса ти — изсмя се Дон, а след това отново стана сериозен. — Не мисля, че...

— Не, татко. — Шели знаеше какво искаше да ѝ каже той. Баща ѝ имаше предчувствието, че Слейд ще я чака на летището в Сан Франциско. Шели бе по-наясно с нещата. Слейд нямаше да иска да мисли за нея. Той сигурно вече бе отпратил всички тези спомени в най-отдалеченото кътче на съзнанието си. Може би изпитваше неудобство, щом се сетеше за преживяванията им.

Шели поговори още няколко минути с баща си, но и двамата нямаха да си кажат кой знае какво. След като приключиха разговора, тя продължи да седи с телефона в скута си, вперила немиждащ поглед в тапетите.

Шели полагаше големи усилия, за да внесе отново спокойствие и ред в живота си. Ходеше всеки ден на работа и правеше всичко възможно да забрави мъжа, който я бе развълнувал толкова силно.

Единственото решение, което бе взела за новогодишната нощ, беше просто: да си намери приятел. За първи път, откакто живееше в Сан Франциско, Шели се чувстваше самотна. Приятели, разбира се, имаше, както и много покани за новогодишната нощ, ала нищо не беше в състояние да успокои болката ѝ.

Два дни преди Нова година Шели слезе от автобуса и, без да знае защо, купи букет цветя от първия ъгъл. Една от обувките ѝ бе направила мазол на петата и още по стълбите я събу.

Възрастната жена от отсрещния апартамент отвори входната си врата.

— Добър ден, госпожо Лестър — поздрави Шели, извади един червен карамфил от букета си и ѝ го поднесе.

— Какво съвпадение! — Госпожа Лестър се изсмя. — И аз имам цветя за вас.

Сърцето на Шели се сви.

— Момчето, което ги донесе, ме помоли да ви ги предам. — Тя влезе вътре и след малко се върна с тясна бяла кутия. — Сигурно са рози — каза тя, като ѝ подаваше кутията.

— Рози ли? — Шели усети как пребледнява. Стори ѝ се, че мина цяла вечност, докато влезе в апартамента си. Затвори с крак вратата, прекоси стаята и сложи кутията върху една масичка. Отвори я и ахна. В нея грижливо бяха подредени най-красивите рози, които бе виждала през живота си. Всички пъпки бяха абсолютно еднакви и съвсем свежи. Сигурно бяха страшно скъпи.

Въпреки че прерови кутията два пъти, не откри никаква картичка. Можеше само да гадае дали я беше изпратил Слейд. Наистина, това бе малко вероятно. Той не бе способен на такава жестокост — да ѝ изпрати още едно прощално приветствие, само за да я разстрои още повече. Освен това беше казал, че розите са много скъпи. По този въпрос две мнения нямаше. Наистина бяха скъпи.

Докато премисляше всичко това, на вратата се позвъни и някакво момче ѝ предаде още една дълга, тясна, бяла кутия, точно като първата.

— Подпишете тук.

Шели надраска името си на квитанцията и занесе втората кутия в кухнята. Отново бе получила дванайсет червени рози и отново нямаше визитна картичка. Едва бе подредила цветята в единствената си висока ваза, когато звънецът дрънна за трети път. Оказа се момче от друг магазин за цветя, което носеше още дванайсет рози.

— Сигурен ли сте, че не сте объркали адреса? — попита го тя.

— Шели Грифин? — Момчето прочете адреса ѝ и я погледна въпросително.

— Аз съм — съгласи се тя.

— Подпишете тук.

Шели отново се подписа. За трети път в кутията нямаше картичка. И тъй като нямаше друга ваза, Шели изсипа в чиния туршията от един буркан, изплакна го и сложи цветята в него. След това го занесе в стаята. Онзи, който изпращаше цветята, бе или много богат, или много глупав. С ръце на кръста Шели огледа стаята и не можа да определи на какво ѝ прилича — на магазин за цветя или на

погребално бюро. Тя многозначително въздъхна, когато на вратата се позвъни отново.

— О, стига толкова! — изстена и рязко отвори вратата.

Но пред нея, вместо момче с цветя, както бе очаквала, стоеше самият Слейд. Бе толкова висок и красив, че дъхът ѝ секна.

— Слейд!

— Здравей, Шели. — Очите му, засмени и топли, се потопиха в нейните. — Може ли да вляза?

— О, разбира се. — Онемяла, тя отстъпи встрани.

— Знаеш ли, че си само с една обувка?

Тя погледна към босия си крак.

— Бях забравила. Ами, нови са... Днес ги обух за първи път и когато... — Внезапно млъкна. — Какво правиш тук? — С ръце зад гърба, тя се облегна на затворената врата. Много ѝ се искаше да повярва онова, което не смееше дори да помисли.

— Липсваше ми — прошепна той.

Шели затвори очи под напора на топлите вълни от нежност, които я обляха. Съвсем малко думи бяха сгрявали сърцето ѝ така.

— Как мина срещата?

— Чудесно. По-добре, отколкото очаквах.

— Това е хубаво. — Тя го разглеждаше много внимателно и все още не вярваше на очите си.

— Получих доста тлъста премия за това, но може и да съм обидил някои от приятелите си.

— Как така?

— Надявах се, че няма да откажа повишението.

— Отказваш ли го? — Струваше ѝ се, че това е нещо, което не би се харесало на Маргарет.

— Не, просто днес следобед си подадох оставката.

— Оставката ли? А какво мисли Маргарет по този въпрос?

— Ами... — Той тръгна към нея и спря достатъчно близо, за да може да я докосне, ако пожелае. — Не може да се каже, че с Маргарет сме в много добри отношения. Тя не се отнесе с разбиране към някои от последните ми решения.

— А какви са тези решения?

— Реших да отложим сватбата.

— Кога ще се състои?

— Никога.

— Никога ли? — Шели преглътна с усилие. — Защо?

— Защо ли? — Той се усмихна. — Защото Маргарет не ходи с една обувка. Нито пък пренася франзели от единия до другия край на страната. Нито се смее, нито прави, което и да е от нещата, заради които си заслужава да се живее. Нито пък вярва, че мога да живея добре, ако стана пианист. — По дяволите, вече съм в тридесетте. Може да стане прекалено късно.

— Но...

— Но... — Той се усмихна, протегна ръце и я прегърна. — Все пак ще направя един отчаян опит. Аз не съм добра партия, Шели Грифин. Нямам работа, дори не съм сигурен дали в консерваторията все още ме искат, но за първи път от много години мечтая!

— О, Слейд! — прошепна тя и притисна глава към силните му гърди. — Най-голямата радост за мен ще бъде да съм част от тази мечта!

— Нямах друг избор, любима! Защото ти ми я дари!

ЗВЕЗДНО СИЯНИЕ

Красива и преуспяваща, Моли все още тъгува за бившия си съпруг — очарователният, буен и непредсказуем Падрик. Така или иначе, вече всичко е свършено. Но една непредвидена среща поставя чувствата на Моли пред ново изпитание...

ПЪРВА ГЛАВА

Кой твърди, че не можеше да се върне у дома? Моли Уилямс бе решена да го стори. Дни наред мислеше единствено как ще се измъкне от Манхатън преди Коледа, ще се спаси от задръстените улици, от предпразничната суетня, от напрегнатите опити за веселба, типични за града преди Нова година.

По-рано бе на друго мнение. Някога Ню Йорк за нея бе изпълнен с очарование, дори излъчваше някаква магия. Бе убедена, че нищо не може да се сравни с него. Дори звездите не можеха да се мерят с отблясъците на милионите светлини, с богатството и елегантността, със завладяващото чувство на възмущение от постигнатото.

Моли не знаеше точно кога се бяха променили възгледите ѝ, но сега ѝ се струваше немислимо да остане в града дори час, дори миг повече от необходимото. Не можеше да я задържи и мисълта да прекара празниците с най-близки приятели. Искаше да се махне оттук много по-бързо, отколкото ѝ позволяваха мудното движение и неотстъпчивите светофари. Възкликна от нетърпение и се снижи зад волана на БМВ-то. Още сутринта бяха предупредили по радиото за очакваните задръствания. Бавното движение по Пето авеню потвърждаваше прогнозата.

Пищяха клаксони, шофьорите крещяха, задъхани полицаи се опитваха да въдворят ред. Натоварени с пакети пешеходци се тълпяха между блокираните коли. Когато отново светна зелено, бе невъзможно да потегли, без да блъсне дузина разсеяни хора, които следваха пътя си с присъщата за нюйоркчани самонадеяност. Стори ѝ се, че измина цяла вечност, преди колите най-после да се придвижат напред и тя да отбие в някаква пресечка. Бяха ѝ нужни „само“ петнайсет минути, за да стигне до следващото авеню. След половин час се добра до федералното шосе, което минаваше край Ийст Ривър, и се вля в потока от насочилите се на север коли.

После вече не бе чак толкова лошо. Моли се облегна удобно назад, включи радиото, мина набързо през станциите, излъчващи

коледни песни и се спря на лека, весела музика, за да убие времето. Пресметна, че до Вермонт я чакаха около осем часа път. Ако кара без почивки, ще пристигне за вечеря.

Мисълта за мотела, където щеше да отседне, я накара да се усмихне. Там щеше да намери тишина и спокойствие, но много по-важно бе, че се надяваше да намери нещо от онова, което някога бе самата тя, преди да я погълнат бурните и непредсказуеми житейски събития. Не можеше да повярва, че само преди няколко седмици бе станала на трийсет. Както бе казала на Джоана Уилкс, нейна съседка и приятелка: „Последният път, когато се замислих за това, бях на двайсет и три. Какво стана?“.

Годините бяха отлетели толкова бързо! Младостта, за която някога бе мислила, че е вечна, се бе оказала краткотрайна като огнените цветове на изгрева или топлите лъчи на есенния ден. Тя бе в състояние да изброи всичките си успехи и поражения през тези години, ала не можеше да каже къде беше отишло всичко. Най-много я тревожеше фактът, че когато се вглеждаше напред, виждаше все същото.

Сериозна причина да не се замисля за бъдещето. За първи път от доста време тя бе решила да си вземе няколко свободни дни, да замине далеч от звънящия телефон, от постоянните делови срещи, безкрайното напрежение — неизбежна напаст при изграждането на нов и бързо разрастващ се бизнес. Тръгна, чувствайки се виновна като избягала от час ученичка, и същевременно беше доволна, че заминава. Макар и за няколко дни, отиваше там, където искаше да бъде.

— Уилямстаун ли? Във Вермонт? — я бе попитала Джоана, когато Моли сподели плановете си. — За първи път го чувам.

— Не се учудвам. Градчето е малко, прилича по-скоро на село с много ферми.

— О... звучи много... приятно. — Джоана едва ли бе искрена. Тази стройна блондинка напускаше Ню Йорк само, за да отиде в Париж, Лондон или някой друг подобен град. А когато искаше да бъде по-близо до природата, просто избираше някой луксозен карибски курорт. Във всички останали случаи твърдеше, че ѝ се замайва главата, ако измине дори и няколко крачки повече от необходимото.

— Не хитрувай. Повечето хора не биха стъпили втори път в Уилямстаун, но аз го обичам и отдавна се канех да отскоча дотам за

няколко дни.

Джоана прие обяснението като нова възможност да прояви неизменната си толерантност към човешките слабости. Пожела на Моли приятен път и се зае да оформя маникюра си. Джоана бе бивш фотомодел и изгряваща актриса, получила роля в нашумял мелодраматичен сериал. Неизчерпаемите интриги вълнуваха Моли и докато бе на работа, тя записваше сериите на видео. В момента героинята на Джоана имаше връзка с нашумелия напоследък покорител на женски сърца от телевизионния екран Дерек Ебърхард, изпълняващ ролята на безмилостен, мъжествен и неотразим магнат. Отношенията им бяха безсрамна смесица от секс и романтика. Моли въздъхна при спомена за някои от последните сцени, при които бе имала чувството, че телевизорът ще се запали от страст. Не ѝ бе приятно да го признае, ала напоследък липсата на сексуален живот, пък макар и не толкова страстен, бе започнала да я притеснява.

Ръцете ѝ здраво стиснаха волана. След Патрик категорично се бе зарекла, че е приключила с мъжете. По-добре да прекара в самота остатъка от живота си, отколкото да търпи лудостта, самонадеяността и вечната твърдоглавост на мъжката половина на човечеството. Всяка еманципирана жена знае, че те са подходящи само за едно, а Моли живееше достатъчно добре и без него. Благодаря, няма нужда! Или поне мислеше, че може без него. Бе започнала да открива, че животът без секс не бе чак толкова лош. Е, не беше страхотен, но бе поносим, докато животът без любов бе безсмислен.

Един червен морис изскочи пред нея. Тя удари рязко спирачките, наду клаксона и хвърли ядосан поглед към провинилия се шофьор, без да прекъсва потока на мислите си.

Дали Патрик наистина я бе обичал някога? Пълните ѝ устни се свиха и сякаш припомняйки си някаква болка, сапфирените ѝ сини очи помръкнаха. Какво значение имаше? Ако онова, което бе получила от бившия си съпруг, бе любов, то тогава това чувство определено бе прехвалено. Доказателство бе и факта колко добре се бе подредил животът ѝ, откакто се бяха разделили. Едва след развода тя изпълни собствените си мечти, намери в себе си сили да основе преуспяваща модна къща, създаваща колекции, които жените в цялата страна обожаваша. Модел от Моли Уилямс или още по-добре няколко, присъстваха задължително в гардероба на всяка уважаваща себе си

жена. Нейните елегантни, женствени, разнообразни модели се открояваха в заседателните зали на корпорациите и в луксозните ресторанти, ала се търсеха не по-малко и от жените, които пестяха всеки цент, за да си ги позволят. Струваше си, въпреки лишенията.

Моли знаеше, че дрехите ѝ караха жените да се чувстват по-красиви, по-изискани, по-самоуверени, по-свободни, където и да бяха и с каквото и да се занимаваха. Това я изпълваше с неизмеримо удовлетворение, а по-късно и с увереността, че има всичко, което бе желала. Въздъхна отново и когато колите преминаха в единичното платно и започнаха да спират постоянно, тя се облегна назад. Искаше да се подстриже, преди да тръгне, но не ѝ остана време. Буйните ѝ светлокестеняви къдрици се спускаха свободно по раменете ѝ.

— Те са душата ти — бе казал Патрик, — която се опитва да избяга.

Той винаги ѝ говореше така — драматично, предизвикателно, шокиращо. Думите бяха негова професия и той знаеше как да ги използва. Или поне някога знаеше. Моли нямаше представа с какво се занимаваше той в момента, но това не я интересуваше. Гении като Патрик се проваляха лесно и ако на него му е било писано така, тя просто нямаше да узнае подробностите.

На изхода на града движението най-после се отпуси и тя успя да набере скорост. Предния ден бе валило и снегът бе украсил високите дървета и омекотил заледената пътна настилка. Моли си спомни белите Коледи от детството си и се усмихна тъжно. Колко мили бяха баба и дядо. И двамата бяха към шейсетте, когато бе отишла да живее при тях. Въпреки възрастта си, те я гледаха с цялата топлина, която едно дете би могло да желае. Трагичната смърт на единствената им дъщеря — майката на Моли, при същата автомобилна злополука, при която загина и баща ѝ, бе удар, от който така и не успяха да се възстановят напълно. Това обаче не им попречи да дадат на Моли дом, изпълнен с обич и смях. Колко ѝ липсваха! Трудно ѝ бе да приеме смъртта на баба си преди осем години, но когато дядото я последва само след няколко месеца, Моли като че ли загуби връзка с действителността. Сега си даваше сметка, че все още е била скована от мъка, когато се запозна с Патрик. Страстта, която изпитваха един към друг, буквално я върна към живота. Може би това обясняваше и

изключителната дълбочина на чувствата им, пламнали още при първата им среща и довели до брака им само след няколко седмици.

Приятелите им бяха във възторг от тази романтичност. Патрик бе личност от почти легендарна величина в света на театъра и твърде популярен извън него. Наричаха го „лудия ирландец“ и то не без основание. Режисьори, собственици на театри, спонсори — всички вдигаха отчаяно ръце, когато имаха вземане-даване с него. Но винаги бяха готови пак да го потърсят. Актьорите и актрисите го обожаваха, сигурни, че всеки герой, роден от невероятното му въображение, се превръщаше в мечтана роля.

Повечето хора смятаха, че той е невероятно талантлив и че наред с всичките си други дарби притежава и необходимата дисциплина, за да реализира този талант. Моли му се възхищаваше безкрайно, ала ѝ се искаше той да е малко по-човечен, по-толерантен към желанията ѝ и да я поставя от време на време над работата си.

Беше разбрала къде е нейното място в живота на Патрик — в леглото. Там никога нямаха проблеми, въпреки че когато се запознаха, тя бе все още девствена и се страхуваше да сподели страстта му. За известно време им бе достатъчно удоволствието, което откриха заедно. После вече не ѝ стигаше. Все още не можеше да каже кога или защо нещата се бяха променили, но бе сигурна, че никога няма да се върне към предишния си начин на живот. Пък и едва ли някога ще има този шанс. Мъжете като Патрик Дилейни бяха малко и се срещаха рядко, а и отдавна не бе чувала нищо за него.

По пътя Моли спря на една бензиностанция, разкърши се, купи си кока-кола и позвъни в офиса. Младият ѝ двајсет и четири годишен помощник Били Барнс, който спокойно би могъл да мине и за петдесетгодишен, я увери съвсем категорично, че всичко е наред и няма причини за безпокойство.

— Чувстваме се превъзходно — каза той весело. — Пристигна новата коприна от Бомбай, изглежда доста приятно. Ще я харесаш. Дженифър проговори на Уилбър, така че в кроачния отдел отново цари мир. А и в кафето пуснаха кроасани.

— Май трябва по-често да отсъствам.

— Е, разбира се, липсваш ни — увери я Били. — Но имаш нужда от почивка, така че просто се отпусни и се забавлявай. И весела Коледа!

Моли измърмори някаква благодарност, затвори, доизпи колата и хвърли през рамо кутията в коша за отпадъци. Засмя се на одобрителното подсвиркване на автомонтьора и се качи в колата. Само след секунди бе отново на пътя.

Беше чудесно, че в офиса всичко е наред. Всъщност повече от наред, като си спомни колко дълго Били се заяждаше заради вкиснатата датска бира и старите понички. Сега трябваше да намери нещо друго, от което да недоволства. Не беше честно да мисли така. Той бе изключително приятен, трудолюбив и интелигентен и тя имаше късмет, че бе неин служител. Както имаше късмет и с всички останали, които работеха за нея. Бяха страхотен колектив и тя знаеше отлично, че успехът ѝ до голяма степен се дължеше на тях. Така че съмненията ѝ в момента бяха напълно неоснователни. Трябваше ли всяко заминаване да бъде свързано с притеснения, помисли си тя. Откакто бе основала фирмата, за първи път щеше да отсъства за по-дълго време. В началото спеше на походно легло до бюрото си и работеше седем дни в седмицата по осемнайсет часа на ден. Постепенно бе станало по-леко, но продължаваше да се чувства странно, задето ще отсъства цяла седмица.

„Все още си нерешителна, Уилямс. Не можеш да приемеш успеха и да повярваш, че е траен.“ Патрик я бе предупредил за това по време на последното им сериозно спречкване. Бе казал, че най-големият ѝ проблем е, че не вярва в себе си. Бе я обвинил, че очаква от него да я превърне в личност и да ѝ покаже някаква цел в живота и съвсем недвусмислено ѝ бе обяснил, че няма такива намерения. В отговор тя изля всичко, което се бе натрупало в нея — нарече го безчувствен и безотговорен егоист. Обвини го, че мисли единствено за пиесите си и секса, че от нея се очаква винаги да е на разположение и да удовлетворява желанията му, а през останалото време да е невидима. Затрупа го с укори заради Джесика, които той дори не се постара да опровергае.

Така всичко дойде на мястото си. Тя тръгна по свой собствен път. Основа модна къща „Моли Уилямс Фешън“. Работеше като луда, за да направи фирмата печеливша и сега се наслаждаваше на славата и успеха. Поне другите мислеха така. Може би завръщането у дома щеше да ѝ помогне да го почувства.

У дома. Каква чудесна дума! Едва бе достигнала покрайнините на Уилямстаун, основан от прадедите ѝ само преди двеста години, и прекрасното чувство за съпричастност започна да я завладява. Уилямсови бяха сред първите заселници на града и през всичките тези години неизменно бяха живяли в него. Моли бе единственото изключение. Защо ли? Беше последната от тях и откакто бе заминала, в Уилямстаун не бе останал нито един Уилямс. Раздялата с Патрик и напускането на града бяха най-мъчителните ѝ преживявания. Но нямаше избор; единствено наследената от баба ѝ и дядо ѝ стара ферма имаше реална стойност. По време на развода Патрик бе предложил да подпомогне начинанието ѝ с пари, но Моли би предпочела да умре, отколкото да приеме. В действителност тя разполагаше със средства колкото да наеме едно неприветливо помещение за офис и да купи материали. Но всичко вече бе свършило и тя не искаше да си спомня за миналото. Особено сега, когато бе завладяна от вълнение, предвкусвайки предстоящото завръщане.

На пръв поглед в градчето не се бе променило нищо. По главната улица все още се пъчеха сгради в колониален стил, много от които датираха от миналия век, а и останалите сякаш бяха построени по същото време. По кленовете, посадени преди десетилетия на равни разстояния от двете страни на улицата, блещукаха малки лампи. Ароматът от окачените на всяка врата венци от борови клонки изпълваше въздуха.

Валеше слабо, пухкавите снежинки танцуваха пред стъклото на колата. Тя зави, после още веднъж и най-сетне стигна до мотела „При петела“ — непретенциозна постройка досами пътя, разположена на малко възвишение, от което се откриваше гледка към цялото селище. Моли паркира, слезе от колата и за миг застина, загледана в старата, уютна сграда. Помнеше я толкова добре от детството си, че не можеше да повярва, че не се е променила. Джеремая Уидърс, наследил мотела преди няколко години, сигурно много се гордееше, че го е запазил в отлично състояние.

Моли се загърна по-плътно в палтото от норка — подарък от нея самата за трийсетия ѝ рожден ден, и пое по плочника. В ръката си носеше куфар с най-необходимото за предстоящата седмица. Отвори вратата и влезе, придружена от веселия звън на камбанки. Спря във фоайето и се огледа преценяващо. Бе приятно изненадана от уюта.

Стилните мебели блестяха под лъчите на късното следобедно слънце. Скъпото дърво бе започнало да се изтъква, придобивайки оттенък на злато и мед. Смесеният аромат от горящи дърва и току-що опечен хляб проникна в нея и я завладя. Дочу наблизко пиано и гласове — нешколувани, но очарователни в порива на песента.

Запъти се нетърпеливо към помещението, от което идваше музиката. Видя доста хора, повечето от които скупчени около пианото, а останалите седнали пред дългия дървен бар или около масите в салона. Над голямата камина висяха чифт еленови рога, украсени с коледни венци. Застанал зад бара, Джеремая Уидърс почистваше тезгяха. Моли пристъпи към него с широка усмивка.

— Джери, хубаво е, че те виждам отново. Изобщо не си се променил.

Беше вярно. Той бе все същия висок, строен мъж с плах поглед и внимателни обноски. Учуди я само неочакваната червенина по страните му, когато я забеляза.

— Моли... ти ли си това? — възкликна той, като задържа парцала във въздуха от изненада.

— Защо? Да, аз съм. Изглеждаш изненадан. Толкова ли съм се променила?

Бяха изминали пет години, откакто бе напуснала Уилямстаун. През това време се бяха случили доста неща, но все пак смущението на Джеремая си оставаше необяснимо.

— Не — отвърна той, като сгъна припряно парцала и го пхна под тезгяха. — Просто изглеждаш страхотно.

— Благодаря — каза тя кратко, съзнавайки, че са привлекли вниманието и хората в бара ги гледат с любопитство.

— Получи ли писмото ми?

— Какво писмо?

— За стаята. — Трябваше да го е получил.

Тя имаше потвърждение на резервацията.

— О... онова. О... виж какво, Моли. Ужасно съжалявам, но възникна един проблем. Сигурно трябваше да ти се обадя.

— Проблем ли? — Гласът ѝ стана по-плътен. Не ѝ се нравеше да възникват трудности и то във връзка с тъй дългоочакваната ѝ почивка.

— Да... разбираш ли, имаме и други гости. Очаквахме да освободят стаята, обаче те останаха и аз не мога, нали така... това е, не

можех да ги помоля да си тръгнат. Би било нечовешко. Коледа е все пак. Разбираш, нали, как да ги изхвърля на улицата?

— Добре, ще взема друга стая.

— Точно там е работата. — Той смутено отмести поглед. — Няма други стаи.

— Не разбирам... — Възможно ли бе да говори сериозно? Нима бе изминала целия този път чак до дома, само за да се върне обратно.

— Съжалявам — каза тихо Джеремая, — ала всички стаи са заети. Не можеш да отседнеш тук.

— Но... — Тя поклати глава с недоумение. Някога Джеремая ѝ бе приятел, със сигурност разбираше какво означава за нея завръщането ѝ. Как му даваше сърце да я отпрати? — Може би... има свободни стаи другаде? В някой друг мотел?

— Страхувам се, че няма. „Петелът“ все още е единствен в града.

Той дори не изглеждаше особено разстроен. Отново бе започнал да бърше бара, като че ли очакваше от нея просто да си тръгне.

Моли се изправи в цял ръст и го изгледа решително.

— Виж какво, Джеремая, няма да позволя да постъпиш така с мен. Пътувах дълго, уморена съм и искам стая. На теб изобщо не ти пука, че...

— Нищо не мога да направя — упорстваше той.

— Трябва да можеш.

— Боя се, че не е по силите ми. Би могла да потърсиш стая в някоя от къщите, но съм убеден, че повечето са препълнени с роднини и приятели.

— Не искам да бъда с непознати.

— Тогава отседни при мен.

При звука на дълбокия, спокоен глас Моли се обърна. В погледа ѝ се четеше изненада и недоверие. Пред нея стоеше Патрик Дилейни. Устните му бяха извити в подигравателна усмивка и в изумруденозелените му очи гореше дяволито пламъче.

ВТОРА ГЛАВА

— Какво правиш тук? — попита Моли настойчиво, без да се надява, че видението пред нея ще ѝ отговори. Невъзможно бе Патрик да се върне в живота ѝ просто така, сякаш никога не го е напуснал, да ѝ предлага подслон и да се държи, сякаш нямаше нищо неестествено във внезапното му появяване.

— Искаш ли да пийнем нещо? — предложи той.

Тя успя само да отвори уста с невярващ поглед, но преди да успее да отговори, Патрик махна на Джеремая.

— Ако обичаш, Джери, две брендита. На масата до камината.

— Не — отвърна Моли, най-сетне възвърнала способността си да говори. — Прави каквото искаш, аз обаче си тръгвам.

— И къде ще отидеш? — Дълбокият му глас я накара да потръпне. Като през онези нощи, когато лежаха един до друг в леглото, след като се бяха любили и тихо разговаряха.

Стига! Лудост бе да се отдава на спомените точно сега, когато главният герой в тях бе пред очите ѝ. Патрик наистина стоеше пред нея, тя го чувстваше със сетивата си. Не беше плод на полудялото ѝ въображение.

Същите широки рамене, силните гърди, тясната талия и стройните бедра, които си спомняше толкова добре. Косата му бе все още гъста и черна, въпреки че на места се прокрадваха сребърни нишки. Скулестото му, сякаш изваяно от камък лице, твърде грубо, за да се нарече красиво, бе непроменено, с изключение може би на следите, оставени от новите черти на характера, които само подсилваха привлекателността му. Дълбоко разположените зелени очи под гъстите мигли бяха все така завладяващи. А сключените вежди се бяха превърнали в барометър на настроението, който изразяваше едновременно и предизвикателство, и скептицизъм, сякаш я приканваше да си тръгне и да му докаже, че няма смелостта да прекара дори няколко минути в неговата компания.

— Добре — каза тя решително. — Ще изпия чаша бренди. После ще си потърся подслон другаде.

Извън града имаше няколко мотела. Би могла да прекара нощта в някой от тях и на следващата утрин да поеме обратно към Ню Йорк. Не си представяше така прекарването на празниците, но очевидно имаше лош късмет. Не ѝ бе предопределено да се завърне, така че колкото по-скоро си тръгне, толкова по-добре.

— Вече имаш подслон — каза Патрик, като я хвана подръка и я поведе към камината. Докосването му я прониза като електрически ток, въпреки коженото палто и вълнената рокля под него. Дръпна се като ужилена и го погледна втренчено.

— Не говориш сериозно, нали? В никакъв случай няма да споделя стаята ти.

Предполагаше, че се е настанил в мотела, макар да ѝ се струваше необяснимо. Малкото пъти, когато го бе убедила да дойдат в Уилямстаун, той се бе отегчил и с нетърпение бе очаквал завръщането в града.

— Няма да се наложи — отвърна той. Взе от Джеремая двете чаши и ги постави на ниска масичка до камината. — Имам къща с прилични размери и достатъчно стаи.

Моли си спомни смътно, че някога той имаше навика да се връща към дъблинския акцент от детството си в моменти, когато бе особено загрижен. Това, че току-що го бе направил, я озадачи, въпреки че нямаше намерение да си блъска главата над този факт. Имаше други, по-неотложни неща.

— Къща? Искаш да кажеш, че живееш тук? Патрик? Човекът, който твърдеше, че извън града няма цивилизация и само при мисълта, че може да се окаже под небе, ненабраздено от високи сгради, му ставаше лошо.

— Всеки може да се промени, нали? — отвърна той. — Реших, че харесвам природата. Много е... вдъхновяваща.

Моли седна срещу него с усмивка, отпи от чашата си и вдигна поглед.

— Още ли пишеш?

— Какво те кара да мислиш, че мога да спра? — Той леко се намръщи. — За бога, би трябвало да си разбрала, че за мен писането е като дишането!

— Така си и мислех — съгласи се тя. — Но толкова отдавна не е излизало нищо от теб.

Премиерата на последната пиеса на Патрик „Победители и победени“ малко след развода им бе посрещната с бурно одобрение от критиката и той бе отрупан с награди. Три години по-късно пиесата все още се играеше. Но оттогава бе потънал в мълчание.

— Продължавам да работя — увери я той. Спокойно облегнат назад, Патрик се чувстваше като у дома си в една среда, която някога му бе безкрайно чужда. Синята раирана риза, изопната от широките рамене, сиво-кафявите панталони, скриващи дългите му крака и грубото вълнено яке, повесено върху облегалката на стола бяха прекрасно ушити, но съвсем непретенциозни. Той кръстоса крака, като постави глезена върху коляното си и изложи пред погледа ѝ чифт износени работни ботуши с полепнали буци пръст по подметките.

Моли го огледа по-внимателно и забеляза лекия му загар. Силните му ръце с дълги пръсти бяха леко напукани и когато посегна към чашата си, тя видя мазоли по дланите му.

— С какво се занимаваш? — попита Моли. — Освен писането.

— С това-онова. Нали знаеш, на село работата никога не свършва.

Беше прав, но трудно можеше да си представи как Патрик сече дърва, поправя зида или дои кравата. Неговата представа за физически упражнения се изчерпваше с бягане в парка или скуош в бясно темпо.

— Стига сме говорили за мен — каза той. — Чувам, че фирмата ти преуспява. Моите поздравления.

— Благодаря — отвърна Моли несигурно. Бе учудена, дори малко объркана, че е запознат с успехите ѝ. Нещо повече. Той изглежда се радваше искрено за нея и напълно я лишаваше от възможността да му припомни: „Казвах ли ти!“. Не би си позволила подобна детинщина, но все пак щеше да изпита удовлетворение, като изтъкне факта, че се бе справила така добре сама.

Патрик наблюдаваше бързо сменящите се чувства върху лицето ѝ и едва потисна усмивката си. След първоначалния шок от срещата, той се бе успокоил и сега допиваше чашата си, загледан в нея. Тя бе още по-красива, отколкото я бе запазил в спомена си. Изключително изящните ѝ черти му отнемаха дъха.

Необикновено големите ѝ красиви очи се открояваха върху лицето, за което допринасяше и жизнерадостният им блясък. Ако Моли бе щастлива, те искряха със сребристо сияние. Когато беше тъжна или развълнувана, както в момента, блясъкът потъмняваше, сякаш между нея и останалия свят се спускаше завеса.

Когато я видя за първи път, тя приличаше на приказна самодива, която се боеше да срещне погледа му, камо ли да му позволи да я докосне. Тогава той бе на трийсет години, а Моли на дваисет и две — девойка с още неналято тяло, с недооформена, но многообещаваща женственост.

Сега бе много по-различна. Буйната ѝ коса, уловила горещия шепот на огъня, и нежните нозе, обути в меки кожени ботуши, издаваха зряла, осъзната красота. Бе свалила палтото си и под него се бе открила елегантна, свободно падаща рокля от фина вълна. Някой от собствените ѝ модели, предположи той. Меката материя очертаваше стройното ѝ тяло и правеше дрехата едновременно удобна и смайващо привлекателна.

Патрик отпи голяма глътка от брендите си и се опита да прогони спомените. През изминалите години често бе мислил за нея. Но присъствието ѝ въздействаше много по-силно и от най-яркия спомен.

— Какво удивително съвпадение — изрече бавно Моли, — и двамата да се появим тук едновременно!

— Случва се. — Патрик сви рамене. — Всъщност, ако се замислиш, не е чак толкова странно. В края на краищата аз живея тук, а ти си живяла по-рано. Защо да не се срещнем?

Тя нямаше готов отговор. Сигурно бе прав. Смешно бе да мисли, че срещата е била предизвикана. Ако искаше, Патрик лесно би могъл да се свърже с нея чрез адвоката ѝ. Макар че не виждаше причина — между тях всичко бе свършило отдавна. Смути се от настойчивия му поглед и се взря през прозореца.

— Стъмва се. По-добре да тръгвам.

Въпреки стремежа си да го прикрие, разочарованието от провалената ѝ почивка бе очевидно.

— Откажи се от мотела! — настоя Патрик. — Ще се чувстваш много по-удобно при мен.

— Много се съмнявам.

— Защо? Мисля, че отдавна мина времето на взаимната ни неприязън. Ти търсиш стая, аз имам свободна, защо да не се възползваш?

— Не е толкова просто.

— Напротив, стига да го пожелаем! — настоя той.

Мисълта да прекара известно време с Патрик я притесняваше. Повече от всичко на света ѝ се искаше да е безразлична към него, но като гледаше играта на пламъците върху грубоватото му лице, чувстваше, че не е така.

Някога го бе обичала от цялата си душа и сърце. После го бе мразила истински — за кратко време. А след това остана само студенината, която сега се стопяваше със застрашителна бързина. Размърда се неспокойно на стола и внимателно се вгледа в него.

— Защо си толкова мил с мен?

— Що за въпрос? Не си ли свикнала хората да бъдат мили с теб?

— Понякога... но не и ти. Ти си или прекрасен, или непоносим. Никога по средата!

— Може би наистина съм склонен към крайности — отвърна той след дълго мълчание.

Съжалението му прозвуча тъй искрено, че Моли не се сдържа и посегна към него. Ръката ѝ нежно докосна неговата.

— Такъв си. Няма причина да искаш да бъдеш друг.

— Няма ли? — Топлите му силни пръсти обгърнаха нейните. — Още сега мога да ти посоча няколко, но няма значение. Тръгваме ли?

— Сигурен си, че ще дойда с теб, нали?

— Надявам се, че няма да отхвърлиш предложение, отправено с най-искрени чувства.

— И какви са по-точно чувствата?

— Предлагам ти приятелство, нищо повече. Може да не успеем да го постигнем, но бих искал поне да опитаме.

Докато тя все още премисляше, той уреди сметката с Джеремая. Съдържателят на мотела измърмори нещо, което Моли не разбра. Опитваше се да приеме идеята на Патрик. Между тях никога не бе съществувало приятелство. Любов — да, понякога дори неприязън, но никога приятелство. Винаги имаше твърде много страст, за да остане място за по-умерени чувства.

И все пак защо да не е възможно? Времето лекува, както казват хората. Изминали бяха три години и тя вярваше, че може да противостои на Патрик.

— Добре — съгласи се тя неочаквано. — Ще остана, но само тази нощ. Утре се връщам в града.

— Защо? — попита той, докато напускаха мотела.

Валеше по-силно и в сгъстяващия се здрач едрите снежинки весело кръжаха около тях. Вече бе натрупало два-три сантиметра. Моли инстинктивно прие предложената ѝ от Патрик ръка.

— Няма причина да се връщаш така бързо — каза той, когато стигнаха до колата. — Нали искаш да прекараш Коледа тук?

— В мотела. Но тъй като това е невъзможно, мога да се върна и да свърша някоя и друга работа.

Той се намръщи и за миг тя помисли, че отново ще стане свидетел на невъздържания нрав на Патрик. Но всичко премина бързо и той се усмихна.

— Защо не отложим разговора за утре сутринта?

Преди Моли да отговори, той отвори вратата на колата, помогна ѝ да се качи и внимателно я затвори.

— Карам червен пикап. Лесно ще можеш да ме следваш.

Отначало Моли караше спокойно, но когато отбиха по черен път в гората, помисли, че има някаква грешка. Мястото бе прекалено познато, макар да не вярваше, че ще мине отново оттук. Бе ѝ минало през ума, когато реши да дойде в Уилямстаун, но тя тутакси бе отхвърлила мисълта.

Едно бе да се завърнеш в родния си град за няколко дни, а съвсем друго съзнателно да се отдадеш на спомените си, на болката, която неизбежно щеше да изпита, ако стъпеше отново във фермата на баба си и дядо си, която обичаше толкова силно, но бе принудена да продаде, за да осъществи мечтата си.

Буца заседна на гърлото ѝ, а сърцето ѝ се сви болезнено, докато паркираше зад червения пикап пред двуетажната къща, разположена всред сечището и заобиколена от стари дъбове и кленове. Наблизо течеше поток и от едната му страна тя видя стария кладенец, отдавна закован с дъски. Рододендронът на верандата бе свил листа, за да се предпази от студа. На покритата със снежна пелена поляна забеляза няколко закъснели птици и катерички да търсят храна.

Патрик се приближаваше и Моли се измъкна енергично от колата, преди да успее да стигне до нея. Остана загледана в къщата, но въпреки това долови близостта на Патрик.

— За колко време... — гласът ѝ прозвуча дрезгаво. Млъкна, изкашля се и опита отново. — За колко време си я наел?

Боже, дано е само за седмица-две! Дано изчезне бързо от живота ми!

— Не съм я наемал. Купих къщата преди три години, когато ти я обяви за продан.

— Защо? — Моли се обърна и го изгледа недоверчиво.

— А защо не? — сви той рамене и сведе поглед.

Моли пое дълбоко въздух — знак, че търпението ѝ се е изчерпало и Патрик побърза да продължи.

— Реших да се махна от града и ми трябваше къща. Уилямстаун бе единственото градче, което познавах, така че беше съвсем естествено да се поогледам тук. Когато агентът на недвижими имоти ми каза, че къщата се продава, аз веднага я купих.

Тя се загърна по-плътено в палтото си, опитвайки се да прогони студа, макар да съзнаваше, че идва отвътре.

— В това няма никаква логика. Ти мразеше къщата. Едва те убедих да дойдем тук няколко пъти и ти съвсем ясно ми даде да разбере, че не ти е приятно.

— Да... сигурно е било така. — Патрик рязко обърна глава към верандата, за да избегне погледа ѝ. — Снегът се усили, а и стана студено. Да влизаме!

Моли не искаше. Инстинктът за самосъхранение ѝ подсказваше да се върне в колата и да избяга колкото може по-далеч от бившия си съпруг. Той бе непредсказуем и твърде обаятелен. Лесно можеше да я накара да забрави твърдите принципи, които я ръководеха в новия ѝ живот.

Само че не можеше да събере сили и да си тръгне, както от Патрик, така и от фермата на баба си и дядо си. Би могла да им устои поотделно, макар да не бе съвсем сигурна, но заедно те ѝ напомняха твърде много миналото. Освен това бе обзета от любопитство да разгледа. Ако имаше късмет и Патрик бе съсипал къщата, щеше да си тръгне с чиста съвест.

Късметът явно не бе на нейна страна. Едва прекрачила прага на дома, където бе преминало детството ѝ, Моли усети грижите и обичта, с които бе поддържан. Изглеждаше доста променен. Стените бяха прясно боядисани, подът и стълбището блестяха. Нямаше ги тежките и мрачни мебели. И в същото време топлотата и гостоприемството бяха не само непокътнати, но въздействаха по-силно от всякога.

— Изненадана съм — засмя се тихо тя.

— Разбирам, че не е същото...

— Не, нямах това предвид. Чудесно с! Ако бях запазила къщата, щях да я променя. Изглежда ти си осъществил плановете ми, но... — Обърна се към него, сините ѝ очи гледаха смутено. — Никога не съм ги споделяла с теб, нали?

— Не, никога не сме ги обсъждали. Може би съм доловил чувствата ти към стария дом...

Не бе допускала, че Патрик се интересува от чувствата ѝ. Все пак той наистина бе уловил виждането ѝ за необходимите промени.

Моли бе объркана и не можеше да повярва на очите си. Запита се колко ли още привидно невъзможни мечти, се оказваха осъществими.

ТРЕТА ГЛАВА

— Изглеждаш уморена — каза тихо Патрик. — Качи се горе и се настани, докато аз приготвя вечерята.

Моли кимна разсеяно. Все още не можеше да дойде на себе си. Докато се изкачваше, забеляза, че скърцаха все същите стъпала. Горе неочаквано се сети за нещо, обърна се и с изненада откри, че Патрик не е помръднал и замислено гледа след нея.

— Как да разбера коя е стаята за гости?

— Старата ти стая. Аз съм в спалнята на баба ти и дядо ти.

Разбира се, трябваше да се досети. Освен банята, единствената друга стая досами стрехата на втория етаж, беше съвсем малка. В нея баба й обичаше да шие. Моли мина по късия коридор и внимателно отвори познатата й до болка врата. Въздъхна с облекчение като видя, че някогашната й стая също бе преобоядисана и променена. Тясното дъбово легло, в което бе спала някога, бе изчезнало заедно със стария чамов гардероб и вехтото писалище, на което бе писала домашните си.

На тяхно място се беше появило очарователно легло с балдахин и покривка с модерен, бяло-син десен. Мъхест килим в същите цветове покриваше пода. На прозореца висяха бели дантелени пердета. Новият гардероб заемаше почти цялата стена, а отсреща бе поставена подходяща тоалетна масичка. Върху нея имаше плетена кошница с красиво подредени горски цветя, които внасяха празнично настроение.

Напрежението, завладяло Моли откакто бе влязла в мотела и бе разбрала, че планове й се провалят, най-после се разсея. Набързо разопакова багажа си и подреди тоалетните си принадлежности върху масичката. Дантеленото бельо и двете не по-малко фини нощници прибра в чекмеджето на гардероба, в който закачи памучния си панталон, блузите и пуловерите, които бе взела със себе си, както и дългата черна официална пола, която бе пхнала в последния момент. Върху облегалката на стола метна белия вълнен халат, избран повече заради практичността му, отколкото заради външния му вид.

Предполагаше, че в мотела ще бъде хладно. В къщата бе уплътнено по-добре, но въпреки това на места духаше.

Свършила с багажа, тя по навик се зае с косата си, макар опитите ѝ да обуздае вихъра от светлокафяви къдрици винаги да се оказваха безуспешни.

За пореден път Моли се призна за победена, остави четката и слезе долу.

Патрик беше в кухнята. На печката с шест котлона, която би подхождала повече на някой изискан ресторант, вреше голяма тенджерка и изпълваше стаята с приятен аромат.

Моли тъкмо се канеше да отбележи необичайната ситуация, тъй като досега не го бе виждала да сложи дори вода на котлона, когато вниманието ѝ бе привлечено от голямата, чудесно украсена елха в ъгъла на кухнята. В следващия момент върху ѝ се нахвърли ирландска хрътка и радостно я заблиза.

— О'Кейси! — възкликна тя и кучето още по-възторжено замахна с опашка.

По-рано тя и О'Кейси бяха големи приятели. Тогава хрътката бе все още кутре и макар да бе предана на господаря си, прие я от все сърце, като втория по важност човек в живота си. Очевидно все още я помнеше.

— Долу, момче! — каза Патрик с нежна строгост. Кучето се подчини веднага, но седна на задните си лапи недалеч от Моли, като я гледаше с преклонение, изплезило език.

— О'Кейси ми липсваше — каза тя и почеса кучето зад ухото.

— И това е нещо.

— Какво?

— Няма значение. Вечерята е почти готова, ако все още обичаш рибена чорба.

Моли го увери, че пикантното рибарско ястие продължава да бъде сред любимите ѝ гозби.

— Само не казвай, че си я сготвил сам! — подразни го тя, взе франзелата от печката, където бе оставена да се стопли, и я нарязва.

— Сварих я тази сутрин. Става по-вкусна, когато престои няколко часа.

— Кога се научи да готвиш?

— След като се преместих тук. Трябваше, иначе щях да умра от глад. — Усмихна се, докато сипваше чорбата в две големи паници. — Знаеш как е. Можеш да разчиташ само на себе си.

— Вярно, но би могъл да наемеш домашна помощница.

— Предпочитах да остана сам известно време. — Патрик не каза нищо повече, но Моли почувства, че има и друга причина, подтикнала го да заживее сам в провинцията. Искаше ѝ се да го разпита, но той ловко смени темата.

— Какво ще кажеш за елхата?

— Чудесна е. Съвсем като в детството ми...

Тя замълча и се загледа по-внимателно в играчките. Дървените войници в пъстри униформи, искрящите птички с позлатени човки и блестящите стъклени украшения затанцуваха пред очите ѝ. На върха на елхата се мъдреше бял гълъб, а между клоните се гушеше старо, крехко ангелче с лира в ръка.

— Къ... къде ги намери?

— Бяха на тавана — отвърна Патрик, докато нареждаше чиниите на масата. — Сигурно си ги забравила там след последната Коледа, която прекарахме заедно.

Бе точно така и оттогава Моли се бе старала да не мисли за тях. Всички играчки бяха от детството ѝ, с изключение на гълъба, който бе купила сама. Колко ясно си спомняше този ден! Отново се бяха скарали с Патрик и тя бе излязла, за да скрие сълзите си.

Докато скиташе по улиците и с болка си мислеше, че идва Коледа, а бракът ѝ рухва, забеляза на една витрина гълъба. Някакъв порив, може би закъсняла надежда, я бе подтикнал да го купи, а после да се върне у дома и да убеди Патрик да заминат в Уилямстаун.

Той тръгна, въпреки че последното пътуване дотам не бе особено успешно. Заслепена от собствения си ентусиазъм, Моли не забеляза, че той не прие идеята ѝ с въодушевление. Разбра го твърде късно. Едва после научи, че той бе работил над безкрайно трудна пиеса, без да бъде сигурен, че някога ще успее да я завърши.

Геният е взискателен работодател. Когато пишеше, Патрик влагаше всичко от себе си. За съжаление работата му го поглъщаше изцяло и му оставаше твърде малко време за каквото и да било, дори и за тяхната връзка.

Въпреки усилията на Моли, празникът бе изпълнен с напрежение и тъга. Много скоро те отново се скараха и се върнаха поотделно в града. На тръгване Моли прибра коледните играчки и ги качи на тавана.

— Изненадана съм, че си се сетил да украсиш елха. — Той дръпна стола, за да ѝ помогне да седне. — Сантименталностите никога не са били в твой стил.

Той се настани срещу нея и напълни две чаши с вино.

— Успях да създам такава представа за себе си, нали?

— Искаш да кажеш, че не е вярна ли?

— Не, но е непълна. — Тя го погледна с недоумение и той продължи. — Така и не ти обясних защо не обичам празниците, цялата суетня и вълнение. О, тогава не ти позволявах дори да надзърнеш в душата ми.

Моли бе подозирала нещо подобно, но не очакваше да чуе признание от него. В началото на брака им тя положи големи усилия да опознае истинския Патрик под маската на изтънчеността и изискаността, ала той отхвърляше всеки неин опит, докато накрая тя се предаде и реши, че може би наистина не си заслужава. Съмнението обаче остана.

— Разкажи ми — промълви тихо тя.

Той пое дълбоко въздух.

— Знаеш, че израснах в Дъблин и дойдох в тази страна, когато бях на осемнайсет. Но никога не съм ти казвал, че семейството ми беше ужасно бедно. Наричаха ни дрипльовци и сигурно наистина сме били такива, защото пътувахме от място на място и се опитвахме да бъдем поне една крачка пред бирника. Татко работеше, когато се случеше да бъде трезвен, но по-често прекарваше времето с бутилка пред себе си. Мама правеше всичко, което бе по силите ѝ, но ѝ дойде твърде много. Напусна ни, когато бях на десет и оттогава никой от нас не я е виждал.

— О, Патрик... Толкова съжалявам!

Лицето му за миг се вкамени, после се отпусна. Тя забеляза как се бореше с инстинкта си да се затвори в себе си. За първи път разбираше причината.

— Отдавна превъзмогнах мъката. По онова време започнах да осъзнавам, че дарбата, която притежавам... или проклятието, в

момента тази дума май е по-уместна, нямаше да е същата, ако бях израснал в добро и благовъзпитано семейство. Слава богу, самосъжалението не ми е присъщо. Като че ли неприятностите ми идват от навика да гледам на живота от хубавата му страна и да вярвам, че тя наистина съществува.

— Сега разбирам защо. — Като се колебаеше да не прояви нетактичност, но в същото време бе нетърпелива да узнае повече, тя попита: — Защо реши да дойдеш в Щатите?

Той се усмихна кисело.

— Най-вече защото корабът, на който ме бяха наели, влезе в тукашния док за ремонт. На петнайсет години ме наеха на един траулер. Не обръщаха особено внимание на документите, пък и аз бях едър за възрастта си. През последвалите три години обиколих почти целия свят. Когато пристигнахме в Ню Орлийнз, натоварили в трюмовете изолации за тръби, вече бях решил да приключа с пътешествията.

— Никога не си ми споменавал за това.

— Срамувах се — каза той искрено и при нейния недоверчив поглед продължи. — Опитай се да се поставиш на мое място. Ти беше внучка на двама чудесни, изпълнени с любов старци, а аз — някогашно хлапе на дрипльовци, бивш докер, готов да се захване за каквато и да било работа и впоследствие станал драматург. Бях с осем години по-възрастен от теб, но сякаш ни разделяха няколко века жизнен опит. Страхувах се да не те нараня или разочаровам и в крайна сметка успях да направя и двете.

— Ако знаех истината за теб, нямаше да се случи нито едното, нито другото — промълви тя. — Желанието ти да скриеш всичко от мен създаде проблемите между нас.

— Съжалявам, Моли.

— Не съжалявай. Ако през последните години успях да науча нещо, то е, че човек никога не бива да съжалява. — Тя го погледна в очите. — Мисля, че и ти го знаеш.

— Да, но все още има мигове, когато ми се иска нашата връзка да се бе развила по друг начин.

И тя го желяеше, но предпочете да каже, че не трябва да се връщат към миналото. Много по-добре беше да заживеят с настоящето. Усмихна се, взе лъжицата и се зае с рибената чорба, като

спря, само за да похвали майсторството му. След миг Патрик последва примера ѝ.

Огънят в камината изпълваше стаята с топлина. О'Кейси лежеше в краката им, облегнал дългата си муцуна върху лапите. Свещите на елхата блестяха ярко. Навън снегът отново се бе усилил, но вътре цареше спокойствие и уют.

След вечеря Моли и Патрик разтребиха масата и седнаха пред камината с чаша вино в ръка. Моли свали обувките си и подви под себе си стройните си крака. Чувстваше се приятно замаяна, но още не ѝ се спеше.

— Хубаво е — измърмори тя почти на себе си.

— Така е. — Седнал до нея, Патрик се усмихна. — Не мога да си спомня кога за последен път съм се чувствал толкова добре.

— И аз.

Светът, който бе напуснала само преди няколко часа — претъпканите градски улици, бясното темпо на ежедневието, самочувствието ѝ на утвърдил се професионалист, всичко изглеждаше безкрайно далеч. Възприятията ѝ сякаш бяха притъпени и тя не бе сигурна дали Патрик е реалност или кратък, фантастичен сън. Нямаше да се учуди, ако в този миг се събудеше в апартамента си и откриеше, че никога не е напускала Ню Йорк.

— За какво мислиш? — попита Патрик.

— За сънищата. Колко са чудесни... вълнуващи и нереални.

— Дали сега сънуваме?

— Не знаеш ли? — Моли леко се намръщи.

— Логично е да е реалност. Но какво общо има тук логиката?

Тя се загледа в пламъците, после отново се обърна към него.

— Твърде объркано е. Независимо дали е сън или не.

— И ако все пак е сън? — Той се премести по-близо до нея и тя почувства как топлината на силното му атлетично тяло, устремено към нея, измести топлината на огъня, който изглеждаше някак размазан и отдалечен. Обгърнат от сенки, диванът сякаш бе придобил фантастични очертания.

Ако наистина сънуваше... Как би се почувствала тогава? Да отхвърли бремето на реалността бе съблазън, на която едва ли можеше да устои. След всичките тези години на принудителна и упорита

прагматичност, възможността да се предаде на желанията си наистина бе примамлива.

Моли несъзнателно прокара език по устните си, когато Патрик взе чашата от покорната ѝ ръка и я остави на масата.

— Моли, знаеш ли как се чувствам? Толкова близо до теб, без да зная дали...

— Какво?

Нима този нежен и ласкав глас бе нейният? Тя разсеяно вдигна гъстата си тежка коса. Колко зелени бяха очите на Патрик! Можеше да се потопи в тях и никога да не стигне дъното. Като Алиса в Огледалния свят да премине в друго време и друго измерение.

Той тихо изстена и жадно впи устни в нейните, вкусвайки с наслада мекотата им. Моли несъзнателно отвърна на целувката му и косата се разсипа по раменете ѝ, когато ръцете ѝ обвиха врата му. Пръстите ѝ потънаха в абаносовата му коса и тя го притегли към себе си.

Добре познатата, но отдавна липсваща наслада я разтърси. Знаеше, че е лудост, че трябва да спре незабавно, но не можеше да устои на желанието си.

Всъщност какво значение имаше? Не бе обвързана, нямаше друг мъж в живота ѝ, а Патрик също изглежда бе свободен. Или ако съществуваше друга жена, тя поне не живееше с него.

На кого биха причинили болка, ако се любеха — само този път! Устните му се плъзнаха по нежната ѝ шия, но дочул лекия ѝ, сребрист смях, той рязко се отдръпна.

— Смешно ли ти е?

— Не, не. Просто си помислих, че трябва да почакаме до Нова година. Заради добрата стара традиция.

— Не искам да чакам! — каза той. — Пък и не мисля, че ти искаш.

Сякаш за да докаже думите си, той докосна гърдите ѝ и под меката вълнена рокля усети нарасналата ѝ възбуда.

— Знаеш ли — промълви той с кадифен глас, — гърдите ти винаги са ме омайвали с меката си закръгленост и изящната си бледност.

Моли почувства, че се изчервява. В желанието си да му го върне, тя леко го ухапа по врата.

— И аз мога да кажа с какво ме привлича тялото ти, но не искам да се почувстваш неловко.

— Не се безпокой — увери я той припряно. — Ще го понеса.

— Добре тогава...

Думите, които прошепна в ухото му, го накараха да поруменее, въпреки уверенията му. Преди да успее да довърши мисълта си, той я сграбчи през кръста и нежно я повали на дивана.

Замаяна от желание и от опияняващото чувство за собственото си въздействие, Моли му се усмихна.

— Трябва да те предупредя, че сме на път да съсипем една доста скъпа рокля.

— Не можем да си го позволим — отвърна Патрик. Гласът му бе дрезгав от желание. Преди Моли да успее да си поеме въздух, той умело разкопча ципа на роклята и оголи раменете ѝ.

— Изправи се малко.

Тя се подчини мълчаливо, той свали роклята ѝ и я метна върху облегалката на стола. Когато Моли се обличаше сутринта, не бе очаквала, че някой ще я види полугола. Както обикновено бельото ѝ бе много фино и женствено, но бе обула и чорапогашник, а сега си спомни, че Патрик не обичаше тази част от дамското облекло.

— Не съм променил мнението си за тези неща — отбеляза той, докато плъзгаше тънката материя надолу по бедрата ѝ. Свали го без съпротива от нейна страна и го захвърли на пода.

Надвесен над нея, започна да разкопчава ризата си. Тя лежеше върху възглавниците и не сваляше очи от него. Учестеното ѝ дишане караше гърдите ѝ да се издигат над тесните чашки на сутиена, заплашвайки да се освободят.

Патрик също осъзнаваше силата на изкушението. Успя да му се противопостави дотолкова, че да съблече ризата и да свали колана си, но после трябваше да се предаде пред порива на желанието.

— Не се сваля много трудно, нали? — попита той и посегна да разкопчае сутиена ѝ.

— Не, струва ми се — увери го тя, останала без дъх. Усетила, че той няма да се справи, тя се надигна леко и без усилие раздели двете малки копчета. Дантелената тъкан падна и разкри гърдите ѝ пред жадния му поглед.

— Господи! — промълви той. — Ти си все така съвършена!

— Ти също — прошепна тя прегракнало. Смътно съзнавайки какво прави, тя докосна и нежно погали с върха на набъбналите си гърди грубата му космата гръд.

— Не мога да се боря срещу желанието си — измърмори той.

— Тогава недей.

Погледите им се срещнаха — неговият питащ, нейният все още колеблив, но в същото време и приканващ. Каквото и да се случеше, каквито и да бяха последиците, тя вече нямаше власт над тялото си. Патрик също.

Той рязко се изправи, нетърпеливо съблече останалите си дрехи и застана пред нея, внушителен в своята голота. Необузданата му сила сякаш я ослепи и тя протегна ръка към него.

Той се приближи и устните му докоснаха нежната гънка между гърдите ѝ, а ръцете му свалиха и последната ѝ дреха. После проникна в нея бързо; и двамата бяха нетърпеливи, но Моли почувства лека болка. Усетил трепването ѝ, Патрик я погледна въпросително. Очите му бяха замъглени от страст, примесена с безпокойство.

— Добре ли си, Моли?

— Да — увери го бързо тя. — Просто понеже не съм... за мен измина доста време, откакто...

— Колко? — не можа да се сдържи той и се прокле вътрешно, защото знаеше, че няма никакво право да пита.

— Ти бе последният... — каза тя задъхано и тихо изстена. — Опитах се, Бог ми е свидетел, но не можах!

— Радвам се. Прости ми, но наистина се радвам. — Той се раздвижи и тя се отдаде изцяло на всепоглъщащото удоволствие и заслепяващата радост от безрезервното отдаване.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Кошницата с цветя върху тоалетната масичка бе първото нещо, което Моли видя, когато отвори очи на следващата сутрин. Втренчи се в тях с немиждащ поглед, докато накрая осъзна къде се намира и рязко се изправи.

Завивките се свлякоха и разкриха голотата ѝ. Тя ги сграбчи припряно, въпреки че в стаята нямаше никой друг. Бе убедила Патрик, че трябва да остане сама, за да премисли случилото се. Макар и неохотно, той се бе съгласил и тя се прибра в стаята си. Ако бе останала с него, без съмнение щяха да се любят отново, което само щеше да усложни отношенията им.

И сега бяха достатъчно объркани. Загърна се в халата, измъкна се тихо навън, послуша се за миг и бързо се шумugna в банята. Горещият душ ѝ помогна да възстанови донякъде равновесието си, но чувството за нереалност продължи да я преследва.

Върна се в стаята и нахлузи топли вълнени панталони и широк пуловер — еднакво удобни и непретенциозни. Взе гребена и в този момент очите ѝ се спряха на гледката през прозореца.

Сняг. Много сняг. Простираше се, докдето поглед стига, притискаше с тежестта си дърветата, трупаше огромни преспи, а снежинките продължаваха да се сипят все така неумолимо. Бе очевидно, че намерението да замине още днес е неосъществимо.

Разтревожена, Моли слезе долу. Шумът, който бе доловила преди малко, бе изчезнал и в къщата се беше възцарила тишина. Озадачена, надникна в кухнята, но там нямаше никой. Върху слабия огън бе поставена кана с кафе, ала от Патрик нямаше и следа. Откъм задната врата се разнесе радостният лай на О'Кейси. Моли я отвори и пристъпи навън. От кухнята до бараката за дърва бе разрината пъртина. Изведнъж в другия ѝ край се появи Патрик. Буташе пред себе си пълна с цепеници количка. Щом я забеляза, той спря и се намръщи.

— Не стой на вратата. Студено е. Бързо влизай вътре!

Повелителният му тон раздразни Моли. Независимият ѝ характер се разбунтува и тя изпита силно разочарование.

— Добре съм — язвително го осведоми тя. — Виждам, че е валяло.

— Много добре — провлече думите той. — Някога да си искала да станеш метеоролог?

Тя се изчерви, обърна се и се втурна обратно в къщата, като затръшна вратата след себе си. Защо се държеше така с нея? Моли яростно стисна очи, за да задържи сълзите и вътрешно се ядоса на себе си, задето бе така уязвима. След преживяното ѝ бе още по-трудно да понесе подигравателните му думи.

Все още не се беше успокоила, когато вратата зад нея се отвори и след миг топла, твърда длан докосна рамото ѝ.

— Съжалявам, Моли. Не знам какво ме прихвана.

— Няма значение — сви тя рамене, без да го погледне.

— Напротив, важно е. — Без да обръща внимание на колебливата съпротива, той я извърна към себе си и нежно вдигна брадичката ѝ, като я застави да срещне погледа му. — Случилото се снощи бе така прекрасно, че дълго време не можех да дойда на себе си. Сутринта се събудих с единственото желание завинаги да бъде така. Изплаших се и при първа възможност си го изкарах на тебе.

— И аз се уплаших — призна тя, успокоена от искреността му.

— Родени сме един за друг — засмя се той тихо.

Странен избор на думи, помисли си тя, но без съмнение подходящ. Или поне беше подходящ през петте години на брака им и снощи. Но всичко свърши, напомни си тя. Случилото се между тях в нощните часове бе само сън. И все пак забравата щеше да ѝ причини неизпитвана дотогава болка.

— Затрупани ли сме? — успя да попита тя.

Той кимна.

— Няма ток и телефонът е прекъснат. Ще минат поне няколко дни, преди да разчистят пътищата. Няма защо да се тревожиш — добави той, забелязал безпокойството ѝ. — Имаме достатъчно храна, мощен генератор и водна помпа. Що се отнася до отоплението — усмихна се той, — ще трябва да сме по-находчиви.

— Нека все пак използваме дървата, които донесе — предложи тя рязко.

Патрик отново се усмихна, без да каже нито дума и няколко минути по-късно тя го видя да пълни с дърва чугунената печка в другия край на кухнята.

— Ще затопли по-добре от камината — обясни той, — но все пак ще запаля и нея.

Моли кимна мълчаливо. Боеше се, че ако отговори, ще се издаде, че го наблюдава тайно, докато е заета е приготвянето на закуската. Ловките движения на силното му мускуесто тяло продължаваха да я очароват. Когато той се изправи и изтри длани, тя бързо извърна поглед.

— Закуската е готова.

— Тъкмо навреме — рече той. — Умирам от глад.

Тя също, макар да си казваше, че е от студа. Истината бе, че любовта винаги изостряше апетита ѝ. Патрик също го знаеше и весело се усмихна, когато тя взе втора филия и я намаза обилно със сладко от малини.

— Гладна ли си? — попита тихо той, докато ѝ подаваше чинията с хрупкавия бекон.

— Малко.

За да докаже твърдението си, тя се насили да вземе само едно парче, а не три или четири, както ѝ се искаше. Бе изпържила много и бе сипала внушителна порция в чинията на Патрик, но той бързо се справи и с бекона, и с препечените филийки, и с пухкавите бъркани яйца, към които несъзнателно бе прибавила щипка копър, само защото той ги обичаше приготвени така.

— Винаги си готвила превъзходно — отбеляза Патрик и се облегна назад.

— Справям се. Сигурен ли си, че се нахрани? — Тя погледна многозначително към внушителната купчина празни чинии. Той бе в състояние да изяде и повече, без да качи нито грам.

— Притесняваш се за фигурата ми ли?

Необикновената му способност да чете мислите ѝ винаги я объркваше.

— Не — каза тя, изправи се и започна да разчиства масата.

Патрик също стана и с жест я накара отново да седне.

— Аз ще разтребя. Изпий още една чаша кафе и се отпусни.

Искаше да му каже, че е немислимо да се отпусне, когато той е толкова близо, но замълча навреме и се престори, че разглежда едно старо списание. Когато приключи с чиниите, Патрик надникна през рамото ѝ и поклати глава.

— Нямах представа, че се интересуваш от стоковия пазар.

— Какво?

— Статията, която четеш. Става дума за търговията с потребителски стоки и нейните перспективи. — Зелените му очи блеснаха дяволито, когато разбра, че я бе хванал натясно. — Самият аз преди няколко седмици се опитах да я разбера, но без особен успех. Може би ще успееш да ми я обясниш?

— Боя се, че няма да мога. Патрик...

— Да? — Той дръпна стола си и седна до нея.

— Не бива да се самозалъгваме. — Тя пое дълбоко въздух. — Не изпитвам угризения за случилото се снощи, макар че може би беше грешка. Ако ти съжаляваш, прощавай.

— Не съжалявам.

Каза го толкова тихо, че ѝ бе необходимо известно време, за да разбере думите му. Впи поглед в очите му.

— Наистина ли?

— Радвам се, че се случи. Никоя друга жена не е означавала толкова много за мен и сега съм сигурен, че и в бъдеще няма да има такава.

— Не те разбирам. — Той говореше така, сякаш все още държеше на нея, сякаш никога не бе обичал друга, но тя знаеше, че не е така. — А Джесика?

Той трепна и за миг тя помисли, че няма да ѝ отговори, но накрая той каза:

— Джесика бе... грешка.

— Само думи — тъжно се усмихна Моли.

— Напротив. Използвах я, за да те нараня. Бях ядосан, че ми нямаш доверие. Твърде късно разбрах, че съм допуснал грешка.

— Не искам да говорим за това.

Само при мисълта за Джесика Питърс — красивата и чувствена актриса, сензацията на Бродуей и Холивуд, стомахът ѝ се сви болезнено.

— Мисля, че ще е по-добре да изясним тази история.

— Не!

Тя се изправи решително, но той я сграбчи за китката.

— Моля те, Моли, дай ми възможност!

Мъката в гласа му я сепна. Той беше горд мъж и никога не бе молил. Сега обаче бе готов на всичко, за да я принуди да го изслуша. Молбата в очите му я накара да отстъпи.

— Не беше както си мислиш — каза той, щом тя седна отново.

— Джесика никога не ми е била любовница.

— Искаш да кажеш, че не си спал с нея, така ли? — попита недоверчиво Моли.

— Спах с нея. Искам да кажа, че никога не сме се любили, не сме правили секс, не сме имали връзка или както и да го наречеш.

Моли не му вярваше. След толкова болка и разочарование, бе загубила доверие в него. И все пак думите му звучаха искрено. Патрик не беше лъжец. Истината струеше от цялото му същество, както и от произведенията му. Възможно ли бе да се е променил или тя не го бе преценила правилно?

— Разказвай — подкани го Моли, осъзнала, че още преди години е трябвало да произнесе тези думи. — Какво се случи през онази нощ?

— Ако си спомняш, тогава репетирахме „Победители и победени“. — Тя кимна и той продължи. — Репетицията продължи до късно и после всички отидохме да вечеряме. Онази сутрин с теб отново се бяхме скарали и проблемът бе все същият. Ти искаше собствена кариера, а аз — да се посветиш изцяло на мен. Признавам, че беше егоистично от моя страна, но по онова време не го съзнавах. Както и да е, когато другите си тръгнаха, аз останах в ресторанта с Джесика. След известно време тя предложи да отидем в апартамента ѝ.

Добрата стара Джесика, помисли си Моли навъсено. Тя ясно си представяше как другата жена, едва зърнала шанса си, го бе грабнала, без да се двоуми.

— Когато отидохме в дома ѝ, никой от нас не изпитваше ни най-малко неудобство — продължи Патрик. — С нея се общуваше толкова приятно — красива, интелигентна... — Той се усмихна. — Възхищавах се от мен и от работата ми. Уважаваше ме твърде много, старата приятелка Джеси!

— И тогава ти легна с нея.

— С най-лоши помисли. Бях решил да ѝ дам всичко, което желаеше, та и нещо отгоре. В края на краищата бе минало доста време, откакто се бяхме любили с теб за последен път и нямах нужда от увещания.

— Разбирам — каза Моли. — Но тогава как можеш да твърдиш, че не си...

— Защото, любов моя, майката Природа — неслучайно и тя е жена — винаги има някой и друг скрит номер за обидените и своенравни съпрузи. Та както си бях готов, така и нищо не направих. Ако разбираш какво искам да кажа.

На Моли ѝ трябваше известно време, за да проумее думите му. За нея Патрик бе винаги забележителен любовник — силен, нежен, даващ и безкрайно мъжествен. Такъв беше и през изминалата нощ. Трудно ѝ бе да приеме мисълта, че би могло да му се случи подобно нещо.

— Затова ли напусна Ню Йорк? — попита тихо тя.

— Дали съм избягал, ужасен от загубената си мъжественост?

Тя се изчерви, но кимна.

— Не, причината беше друга. Преместих се, когато осъзнах, че си убедена в изневярата ми.

Тя притвори очи при болезнения спомен.

— Онази сутрин, след като не се прибра цяла нощ, ми се обади Дейви Бенсън. Помниш ли го?

— И още как! Последното, което чух за него е, че прави рекламни филмчета за санитарни препарати.

— Така му се пада — засмя се Моли. — При всеки удобен случай с огромно удоволствие ми повтаряше, че си с Джесика. Дори ми даде адреса и каза, ако не му вярвам, мога да отида и да проверя.

— И ти постъпи точно така.

Тя кимна мрачно. Съвсем ясно си спомняше как Джесика бе отворила вратата, облечена само в прозрачна нощница, и апатично ѝ бе кимнала да влезе точно, когато Патрик излизаше от спалнята. Погледите им се срещнаха за един безкраен, мъчителен миг, после Моли се обърна и побягна.

— Трябвало е да изчакам — промърмори тя — и да те изслушам.

— И аз мислех така, но по-късно мнението ми се промени. Не се бях любил с Джесика, но все пак ти бях изневерил. А в хода на

събитията бях изневерил и на себе си. — Той нервно се изсмя. — С течение на времето разбрах защо се бе случило именно така.

— Защо? — попита Моли тихо.

— Месеци наред усещах как животът ми се изплъзва. Бях прельстен от собствения си успех и не го съзнавах. Онова, което някога ми даваше вдъхновението — простият, непреодолим импулс, вече не бе достатъчно. Жадувах за пари, слава, хвалебствия и вярвах, че всичко това е моя привилегия. Ти се съпротивляваше, бореше се със своите собствени проблеми, породени от успеха ми, но в същото време постоянно ми напомняше, че има още много неща, заради които си заслужава да се живее.

— Нямах намерение да ти преча.

— Не ми пречеше. Напротив, без теб едва ли бих постигнал толкова. Осъзнах го, когато се разделихме и всичко стана безсмислено. Така дойдох тук, първо, за да излекувам раните си, после, за да намеря себе си. Купих фермата, защото си казах, че тя би могла да ми помогне. Истината бе, че ти ужасно ми липсваше и тук се чувствах по-близо до теб.

Моли притвори очи, за да спре напиралите сълзи. Изпълни я остро чувство на тъга. Ако двамата бяха по-открити един към друг в миналото, нямаше да се стигне дотук. Щяха да си спестят мъката и болката през последните години.

— Не плачи! — каза Патрик и погали нежно бузата ѝ с опакото на ръката си — жест, който тя помнеше добре. — Няма смисъл да се питаме какво би се случило. Не можем да променим миналото.

— Просто защото... — тя замълча и пое дълбоко въздух, опитвайки се да се овладее. Бе твърде развълнувана, за да говори. — Бях влюбена в теб. Наистина те обичах. Мислех, че ще бъдем заедно до края на дните си и когато разбрах, че съм се лъгала, не можах да го понеса.

— Въпреки това се справи блестящо. Успехът ти го доказва.

— Не ставай глупав! — каза тя. — Гордея се с постигнатото, но знам, че успях, защото се опитвах да запълня огромната празнота в моя живот, след като ти си отиде.

— Мислех, че винаги си имала собствени амбиции.

— Да, но не толкова високи. — Риданието ѝ премина в тъжен смях. — Може да се каже, че прекалих.

— Така ли се чувстваш?

— Не знам — призна тя. — Има дни, когато всичко върви прекрасно и аз се чувствам великолепно. Има периоди, когато проблемите ме връхлитат и аз изпитвам невероятно удовлетворение да ги преодолявам. А понякога... — тя се усмихна измъчено — се събуждам посред нощ и се чудя защо по дяволите си вадя душата. Какъв е смисълът?

Той кимна бавно.

— Знам какво имаш предвид. И на мене ми се случва.

— Как така? Нали писането е животът ти?

— Беше — поправи я той. — Вече не е.

Обля я студена пот. Ако Патрик бе загубил таланта си, светът се бе простил с нещо наистина значимо.

— Но ти каза, че още работиш.

— Работя и цялата ирония е, че резултатите са по-добри от всякога. Разликата е там, че не ме радват както по-рано.

— Знаеш ли защо е така? — Ако разполагаше с отговор, вероятно би го споделил с нея.

— Да, знам.

— Защо?

Той я изглежда продължително, после ѝ се усмихна нежно.

— По-късно, скъпа. Ще поговорим за това по-късно. А сега да излезем и да полудуваме!

ПЕТА ГЛАВА

— В снега ли? — попита Моли.

— Разбира се. Нима ще го пропуснем! — Той се изправи и усмихнат ѝ подаде ръка. — Ще се повъргаляме в снега и ще направим снежен човек. А ако ти изглежда несериозно, можем да изнесем храна за животните. След тази люта виелица ще имат нужда от нея.

След по-малко от час бузите на Моли розовееха и тя весело се смееше. По миглите ѝ бяха полепнали снежинки. Изпод плетената ѝ шапка се подаваха непокорни кичури. Патрик се бе разтършувал и беше намерил чифт ръкавици за нея, които ѝ се струваха доста познати.

— Бях ги забравила тук, нали? — попита тя, докато си почиваха, след като бяха пренесли и разхвърляли в хранилките няколко бали сено и почти половин тон жълди и зърно.

Той кимна. Очите му блестяха, но не само от физическите усилия.

— Бяха в едно чекмедже.

— Защо не си ги изхвърлил?

— Предполагам, не ми е останало време.

Моли не му повярва, обаче предпочете да не го разпитва повече. Снеговалежът бе понамалял и през облаците се показваше тук-там синьо небе. Беше много студено, въздухът бе кристалночист и всеки звук отекваше високо и ясно.

С много смях и закачки те направиха снежен човек, който изглеждаше доста внушителен, макар да бе леко килнат. Хвърлиха се в снега. Патрик не можеше да се изправи, без да развали отпечатъка от тялото си и Моли трябваше да му покаже как. Щом му подаде ръка, той я повали до себе си.

— О-о!

— Съжалявам, скъпа, не можах да се въздържа.

Легнала по гръб, тя вдигна поглед към него. Кожата му бе поруменяла от студа, а очите му блестяха. Вената на слепоочието му

пулсираше бясно.

Споменът за изминалата нощ нахлу в съзнанието ѝ. Тя разтвори устни и тихо въздъхна. Надвесен над нея — едър и силен, той излъчваше самоувереност. Последната ѝ ясна мисъл, преди устните му жадно да се впият в нейните, бе, че го е завоювала отново.

Целувката му бе зашеметяваща. Изпълнил я със собствения си вкус и мирис, той породил у нея чувството за пълно отдаване. През дебелия дрехи тя долови възбудата му. Изстена тихо и обви ръце около врата му, притегляйки го към себе си.

Не разбра как стана, но както лежеше притисната в снега, изведнъж сякаш светът се завъртя и тя се озова върху гърдите му. От очите му струеше такава нежност, че дъхът ѝ спря. На свой ред, водена от непреодолимо желание, тя го целуна също така страстно.

Когато се изправиха, и двамата дишаха тежко. Моли бе изненадана, объркана. Помисли си, че никога по-рано не бе поемала инициативата в любовната игра. Може би заради разликата във възрастта и жизнения опит. Тъй или иначе, и за двамата се бе превърнало в навик водещ да бъде винаги Патрик.

Забелязал колебанието в очите ѝ, той нежно я притегли към себе си. Отърсиха старателно полепналия по гърбовете им сняг, а заедно с него и смущението си и се впуснаха в луда гонитба обратно към къщата.

— Горещо какао! — обяви той вътре. — Пред камината! А може и да открия някое парче сладкиш.

— Какво повече бих могла да желая! — Започнаха да тананикат популярна песен, а О'Кейси лежеше на пода и ги наблюдаваше строго.

— Извинявай, момче! — Моли го погали по главата. — Веднага спираме.

— Помниш ли колко пъти сме пели под душа? — подхвърли Патрик, докато слагаше тенджерата с мляко на котлона.

— О... слабо! — поруменя тя.

— Слабо ли? Та това са едни от най-скъпите ми спомени.

Моли не издържа и се разсмя.

— В живота ми имаше моменти, когато мислех, че съм обречена да бъда горда и студена съпруга.

— О, доста добре ти се удаваше, скъпа. Повярвай ми!

— Ти самият се справяше не по-зле. Имаш ли нещо против да сменим темата?

— Ще го преглътна. Какво ще кажеш да послушаме музика?

Моли се съгласи и той пусна касетофона. Прозвуча весела коледна песен.

— Харесва ли ти?

— Да, чувствам се в празнично настроение.

— Аз също.

— Хубаво е, нали? — въздъхна тя като гледаше елхата, но виждаше него.

— Да, сега разбирам защо хората обичат да слушат тази музика.

Той ѝ подаде димящата чаша с какао и седна до нея. Моли отпи и се усмихна.

— Сетих се колко ме беше яд на Джери, когато обърка резервацията ми, а сега се радвам, че стана така.

— Скъпа, трябва да ти кажа нещо в тази връзка.

Тя го изгледа през полуспуснатите си клепачи.

— Така ли?

— Откакто се преселих тук, с Джери станахме добри приятели.

— Много се радвам!

— Той знаеше, че ми липсваш.

— Казал ти е, че пристигам?

— Само спомена, така между другото.

— Странна история — каза Моли. — И онези гости, които решили да останат по-дълго от заплануваното. Нали помниш, Джери не искаше да ги изхвърли?

— Нямаше такива гости.

— Какво имаш предвид?

— Не съществуват. Аз помолих Джери да ти каже, че няма свободни стаи.

— Не е много почтено от твоя страна.

— Бях отчаян.

— Едва ли. Ти не можеш да бъдеш отчаян.

— Честна дума. В мига, в който разбрах, че ще дойдеш, пожелах да те видя. Искях да поговорим. Беше като божии дар, но после осъзнах, че ако отседнеш в мотела, няма да имам възможност да разговарям с теб.

— Знаеш ли, Патрик, щастлива съм, че постъпи така.

— Наистина ли?

Тя кимна сериозно.

— Нещо повече. Поласкана съм.

— Е, добре. Боях се, че ще се ядосаш.

— Защото си ме изиграл ли?

Той тихо изстена.

— Все пак се ядоса!

Нежната ѝ усмивка го убеди, че му е простила.

— Станал си романтик!

— Ти разкри най-съкровената ми тайна.

— Сигурна съм, че О'Кейси е шокиран.

Той стана, хвърли още една цепеница в огъня и се върна при нея.

В настъпилата тишина се долавяше само пукотът и съскането на пламъците. Най-сетне той каза, без да я поглежда:

— Искам да се върнеш, Моли. Искам да опитаме отново.

Моли си бе представяла, че ще бъде безкрайно щастлива, когато чуе тези думи. Та коя разведена жена не мечтаеше за разкаялия се бивш съпруг, който копнее да се върне! Глупави, нереални мечти!

— Променили сме се много, Патрик — прошепна тихо.

— Станали сме по-добри.

— Може би, но сме го постигнали отделно. Ти не си вече мъжът, за когото се омъжих, а и аз сигурно не съм жената, която бе избрал за своя съпруга.

— Все още сме същите — настоя той. — Просто с годините сме помъдрели.

— Вярно е, че последните няколко години бяха много... поучителни. Убедих се, че ми е необходима пълна независимост. Научих се сама да вземам решения и да вървя по собствен път, без да съм длъжна да се съобразявам с друг. Открих също, че тази свобода ми харесва.

— Каза, че понякога се питаш дали си струва.

— Всеки има моменти на депресия, когато се съмнява в себе си. В това отношение не съм по-различна от другите. Искам да знаеш само, че никога не бих могла да се върна към предишния начин на живот, когато подчинявах собствените си желания на желанията на друг.

— Тоест на моите?

Тя кимна тъжно.

— Вината не е твоя. Дълго време те обвинявах, но после разбрах, че не съм била права. Бях толкова млада и неуверена, смятах, че трябва да живея чрез теб.

— Много жени постъпват по същия начин.

— Само че едва ли някоя от тях е била истински щастлива. Не мога да живея така.

— Няма да се наложи.

— И все пак тази вероятност съществува и тя ме плаши.

Патрик остави чашата си и се обърна към нея. Обгърна лицето ѝ с широките си длани и я погледна в очите.

— Искам честно да си отговориш, скъпа — каза той с дълбок глас. — От мен ли се страхуваш или от себе си?

— Това подвеждащ въпрос ли е? — промърмори тя.

Той се засмя и я целуна нежно.

— Не! Имах предвид точно това, което казах. Нараних те и е естествено да се страхуваш, но ти владееш ситуацията далеч по-добре, отколкото си мислиш.

— Снощи — напомни му тя — не владеех нищо.

— Това ли те безпокои?

— Беше както винаги. Ти водеше, а аз те следвах. Не че имах нещо против — добави тя бързо. — Беше хубаво и... вълнуващо.

— Благодаря ти — каза мрачно Патрик. — И все пак не съм успял да победа съмненията ти.

— Такава ли беше целта ти? И да ме накараш да приема всички твои желания?

— Донякъде — призна той меко. — Аз съм мъж, а не светец. Желая те и няма да се спра пред нищо, за да те спечеля.

— Благодаря за предупреждението.

— Едва ли ти беше нужно! Познаваш ме по-добре, отколкото си мислиш.

— Вярно е и затова се страхувам от теб.

— Заради снощи ли? — Тя кимна и той въздъхна тежко. — Не исках да се случи. Бях се зарекъл да бъда самото търпение. Но ти бе така привлекателна, толкова близо до мен, не успях да се въздържа.

— Не говори с такова съжаление! Както ти казах вече, беше прекрасно.

— Не, щом изпитваш страх.

Музиката свърши. В неочаквано настъпилата тишина Моли усещаше тежките удари на сърцето си. Бе застанала лице в лице с истината, а не бе подготвена. Истина, която засягаше повече нея, отколкото Патрик. Вродената ѝ честност я накара да признае истинската причина за безпокойството си.

— Баба и дядо — рече тя изведнъж — бяха много добри с мен.

— Винаги си го казвала.

— Жалко, че си отидоха, преди да се запознаеш с тях. И двамата щяха да те харесат, а според мен и ти би ги харесал.

— Сигурен съм, но...

— Но какво общо има със ситуацията ли?

— Очевидно има. Ще ми обясниш ли?

Бе готова да опита, макар преди да не желаше да говори за това. Започна бавно:

— Нали знаеш, че родителите ми загинаха, когато бях на осем години?

— При автомобилна катастрофа. Ужасна трагедия! — кимна той.

— Да, така беше. И не само защото бяха мои родители, а защото бяха изключително добри хора и много влюбени. — Тя се усмихна тъжно. — Най-ярко си спомням любовта им, която присъществаше във всичко. Като неугасим, вечен огън сгриваше дните и нощите.

— Били са щастливи.

— Да — съгласи се Моли. — Всъщност да умрат заедно е било Божия милост, защото един без друг не биха могли да живеят. Точно както баба и дядо.

— Починали са малко преди да се срещнем, нали?

— Точно така. Само няколко месеца един след друг. И пак си повтарях, че така е по-добре, защото и те се обичаха много. Чувството бе по-различно, отколкото при родителите ми, сигурно защото бе съзрявало повече години, но силата му бе същата.

— Може би си се чувствала изолирана, заради голямата им близост? — попита той нежно.

Тя поклати глава, без да се обиди, защото виждаше, че той искрено се опитва да я разбере.

— Никога не е имало по-добри хора от родителите ми и от баба и дядо. Вярвах, че колкото повече обичаш, толкова по-силно става чувството. Те живееха в свой вълшебен свят и не се поколебаха да ме допуснат до него.

Изумрудените очи на Патрик блеснаха с разбиране.

— Докато починаха и любовта си отиде заедно с тях.

Защо ли бе изненадана, че той я разбра толкова лесно? Та нали същността на таланта му се криеше в умението да разкрива най-интимните и понякога дори болезнени мотиви в поведението на хората, да разголва човешката душа и да я анализира хладнокръвно. Някога това ѝ се струваше безсърдечно и тя инстинктивно избягваше възможността да се превърне в обект на проникателния му интерес. Сега съзнаваше, че неговата проникателност е дар, а не заплах.

— Трябваше да минат години, за да разбере къде е проблемът, но дори тогава не се изправих срещу него. Обичах те, страхувах се да не те загубя, но когато опасността стана реална, аз я приех спокойно, защото я очаквах отдавна.

— А аз бях твърде глупав, за да го разбера — каза Патрик, отворен от себе си.

— Вината не е твоя — възрази тя и протегна ръка. — Ако бяхме искрени един към друг, можех да очаквам да ме разбереш. Но аз правех всичко възможно да не те допусна до себе си.

— Аз също.

Усмихнаха се нежно един на друг.

— Както сам каза — промълви тя, — родени сме един за друг.

— И трябва да опитаме отново.

— Не знам, Патрик. Много време мина. Не бива да забравяме, че и двамата не сме същите.

— Именно затова имаме шанс да успеем.

Моли не беше сигурна. Бе разбрала причината за страховете си, но не се бе освободила от тях. Помнеше ясно болката и отчаянието и не желаше да бъде наранена отново.

— Имам приятелка — каза тихо Моли. — Джоана, бивш фотомодел, сега актриса. Нейната теория е, че жена, отдадена на кариерата си, не може да има щастлива връзка с мъж на нейната възраст или по-стар. Убедена е, че в този случай конфликтите са твърде дълбоки и е много по-умно да си намериш млад мъж, израсъл с

представата за освободената жена. За него няма да е трудно да те приема такава, каквато си.

— Прилага ли на практика теорията си? — изръмжа Патрик.

— Да, и то не един път, но в последно време...

— Да? — Той се усмихна, сякаш знаеше отговора.

— Срещна по-възрастен мъж, когото наистина харесва — четирийсетгодишен банкер със силен характер. И няма сили да се раздели с него.

— Защото той е истински мъж — отсече Патрик, — а не пале. Ако търсиш глупава, домашна привързаност, по-добре си вземи куче. Не се обиждай, О'Кейси. Ако искаш истинска любов, трябва да поемеш риска.

— Знам да рискувам! — Моли започваше да се ядосва. Той я предизвикваше. — Но съществуват разумни и неразумни рискове. Само глупаците пренебрегват опита от миналото, вместо да се поучат от него.

Той прокара ръка през разрошената си от вятъра коса и Моли едва потисна желанието си да приглади разпилените му кичури.

— И какво предлагаш? — подкани я той.

— Не знам.

Патрик стана и се приближи към прозореца. Светлината навън се стопяваше заедно с надеждите му.

— Вече не вали.

Моли постави ръка върху рамото му и той се сепна. Не я бе чул да се приближава.

— Съжалявам — промълви тя. — Бих дала всичко да мога да ти кажа, че искам да опитаме отново. Но в думите ми ще прозвучи несигурност, а ти едва ли желаеш половинчати обещания.

— Не — съгласи се той. — Но не си въобразявай, че съм се предал.

— И през ум не ми е минало! — увери го тя. — Зная колко упорит можеш да бъдеш.

— Особено, когато залогът е от огромно значение за мен.

Моли се усмихна, развълнувана от решимостта му, после по лицето ѝ се изписа недоумение.

— Чуваш ли?

— Не мога да повярвам на ушите си! — весело възкликна той.

— Звънчета на шейна.

— Още не се е стъмнило. Какво ли прави Дядо Коледа толкова рано навън?

— Ако не се лъжа...

Моли отвори прозореца и надникна навън, без да обръща внимание на студения вятър, който вдигаше снега в приказни, ослепителнобели вихрушки.

— Погледни! Старата шейна от „Петела“. Бащата на Джери я изкарваше всяка Коледа, а после тази традиция замря.

— Очевидно е на път отново да се възроди.

Двамата отвориха вратата точно когато голямата, теглена от коне шейна, спря отпред. Със зачервено от студа лице Джеремая Уидърс им махна смутено за поздрав.

— Да не би да идвам в неподходящ момент?

— Не, разбира се — успокои го Патрик, докато гледаше с възхищение неспокойните коне и блестящата шейна. — Май мирише на веселие!

— Така си е! Качвайте се!

— Ние ли? Но...

— Никакво но — каза строго Джери. — От часове обикалям къщите. Вие сте последните. Събираме се в мотела да попеем преди службата. Няма да е същото без вас.

Патрик и Моли се спогледаха слисано.

— Сигурен ли си? — каза тя. — Явно никога не си ни чувал да пеем.

— Няма значение — усмихна се широко Джери. — Важно е желанието.

Конете се раздвижиха нетърпеливо.

— Идвате ли?

— Изпуска ли се такова нещо? — засмя се тя.

Патрик изтича вътре да вземе палтата, после ѝ помогна да се качи в шейната. Притиснаха се един към друг под одеялото.

Последните буреносни облаци бяха изчезнали и върху кристалночистото небе изплуваха първите звезди, предвестници на Бъдни вечер.

ШЕСТА ГЛАВА

Стигнаха до мотела по тъмно. Тръгнаха по пътеката и снегът заскърца под краката им. Вътре буйният огън обгръщаше с топлина скупчилите се около пианото хора. Моли забеляза познати лица и махна с ръка в отговор на поздрава им, преди да се присъедини към Патрик, застанал пред купата с пунш.

— Бях забравила колко е весело. Чувствам се великолепно!

— Щастлива си като дете, нали? Завладяно от вълшебството на мига. — Той се усмихна, а очите му я гледаха толкова топло и нежно, че тя се изчерви.

— Да, така е. Глупаво ли ти се струва?

— Ни най-малко. Всъщност — каза той, като вдигна поглед към тавана — аз съм привърженик на празниците.

Моли проследи погледа му и се засмя.

— Имел. Трябваше да се досетя.

— Не бива да се подиграваш с традицията!

— Кой, аз ли? И през ум не ми минава! — премигна невинно тя.

Целувката му сложи край на препирнята. Устните му я докоснаха отначало нежно, после все по-настойчиво, докато образите и звуците около тях се сляха и изчезнаха и те останаха сами в своя свят на силни чувства. Допираха се единствено устните им, но помежду им сякаш протичаше мощен заряд. Моли долавяше наелектризирания въздух, изпълнен с неопределимо, но познато чувство. Дори след като се отдръпнаха неохотно един от друг, помежду им сякаш останаха невидими, здраво свързващи ги нишки. Тълпата около пианото ги прие шумно, но без шеги и намеци.

Моли не бе пяла коледни песни от години, а Патрик вероятно никога. Но останалите се отнесоха с изключителна толерантност към неуверените гласове, а имаше и купчина листове с текстовете за гостите с по-слаба памет. Изпяха всички стари песни, от веселата „Бог да ви благослови, добри мъже“ до нежната „Тиха, свята нощ“. Между песните пиеха пунш и бира, похапваха коледни курабии и плодов кекс

и разговаряха. Моли побъбри със старите си приятелки. Мейбъл Портър държеше магазин за сувенири в градчето и през свободното си време рисуваше. Карли Филипс, с която бяха ходили заедно на училище, бе станала ветеринарен лекар.

Там беше и Норис Даниълс, друга нейна съученичка, наследила семейната адвокатска кантора на баща си. Моли забеляза още познати, които не бе виждала от години. За нейна изненада всички те се държаха съвсем приятелски и непринудено с Патрик. Сред тях той се чувстваше много повече у дома си, отколкото Моли след дългото отсъствие.

Малко преди полунощ се качиха в празнично украсените шейни, които ги очакваха пред хотела, и потеглиха към църквата. Сгъшена сред стара дъбова горичка, тя бе малка, бяла постройка, облицована отвън с дърво, с изящна камбанария и красиви разноцветни стъкла на прозорците. Построена в началото на осемнайсети век, сградата се бе променила твърде малко през годините.

Църквата винаги бе вдъхвала на Моли спокойствие и увереност, каквито не можеше да намери другаде. Застанала на прага на украсената с дърворезба врата, погледът ѝ премина по дългия проход между редиците от пейки и спря върху олтара. Моли осъзна, че въздействието на храма се бе запазило непокътнато. Дори децата, носени от родителите си, или пъхнали ръчички в големите, вдъхващи сигурност длани, се изпълваха с покорност и благоговение. Златистият оттенък на стария дъб и безмълвните стъклописи сякаш говореха, че тук се забравят всички земни грижи и властва единствено духът.

Моли хвана инстинктивно Патрик подръка и те тръгнаха между пейките. Той постави длан върху ръката ѝ и двамата се усмигнаха. Свещеникът бе млад, влюбен в професията си и очевидно бе завладян от възвишеността на тази особена нощ. Той заговори с прости, но силно въздействащи думи за предопределението на детето, родено на този свят толкова отдавна и толкова далече.

Моли не смяташе, че е религиозна. Бе загубила навика да ходи редовно на църква и не чувстваше никаква празнота. С годините бе започнала да приема вярата си като даденост и рядко се замисляше над нея. Патрик бе същият. Имаше период в живота му, когато житейският цинизъм и умора го бяха настроили скептично към всякакви религии.

Бе се отвърнал от вратата, без каквито и да било угризения, и понякога дори се хвалеше, че не изпитва нужда от подобна опора в живота.

Болезнено натрупаният житейски опит бе променил възгледите му. Сега почувства нещо по-значимо, което стоеше над човешките слабости и самотата, и му вдъхваше сили да признае, че без него не би могъл да се справи.

Когато отзвуча и последното „Амин“, Моли и Патрик останаха на местата си. Не бяха необходими погледи и думи, свързваше ги единомислие, завладяващо по своята категоричност и сила. Бяха споделили нова, по-дълбока страст. Страст, която познаваха физически, а сега тържествуваше духовно и те за първи път прозряха истинския смисъл на думата „любя“. Но колкото силно и завладяващо да бе чувството, не можа да разсее съмненията на Моли. Още щом напусна уединението на църквата, бе обзета от страх и безпокойство.

— Патрик — прошепна тя, докато другите крояха планове как ще се върнат у дома, ще отворят пакетите с подаръците и ще празнуват. — Нека се приберем вкъщи.

Нямаше нужда да казва нищо повече. Той също искаше да останат сами, да обсъдят отношенията си и да се опитат да стигнат до решение. О'Кейси ги поздрави радостно, още от прага. Изглежда чувстваше, че във въздуха витае нещо неповторимо. Едва успяха да го успокоят, за да ги остави на мира. Патрик запали камината и наля две големи чаши с бренди. Понечи да се настани на дивана до Моли, но после промени решението си, придърпа близкия стол и седна с лице към нея. Тя го погледна озадачена и той сви рамене.

— Старая се да не ти влияя, но ако те докосна, не гарантирам за добрите си намерения.

Моли бе в повишено настроение откакто се бяха върнали и нежно се усмихна.

— Звучи ласкателно.

— Говоря сериозно. Вече ти казах, че искам да се върнеш при мен и няма да се спра пред нищо, за да го постигна. — Тъгата в гласа му я изненада.

— Самокритичността не е в твой стил — каза тя. — Дори мисля, че винаги си бил твърде безкомпромисен.

— Промених се.

— Да, виждам.

— Сега вярваш ли ми?

— Мисля, че ти повярвах още в началото — отвърна Моли.

— Тогава защо?

— Защо все още се чувствам несигурна?

Той кимна и тя въздъхна дълбоко. Не бе лесно да намери подходящите думи, за да му обясни. Най-сетне каза:

— Изглеждаш толкова щастлив тук.

Дори малко му завиждаше, макар да знаеше колко трудности е трябвало да преодолява. Не се съмняваше в чувствата му. Но дори без нея, Патрик бе живял доста добре.

Можеше ли да твърди същото за себе си?

Да, реши Моли след миг, можеше. И постигнатият без него успех затрудняваше решението ѝ.

— Патрик... В Ню Йорк живея добре.

— Не съм и очаквал друго.

— Искам да кажа, че съм доволна. Обичам работата си, но тя ми отнема много време и сили.

— Както всичко, което си заслужава — отвърна той. — Впрочем нали винаги си искала именно това.

Моли си спомни, че той го бе осъзнал преди самата нея, но дали би могъл да го приеме.

— От нищо не мога да се откажа!

Той се наведе напред, с опрени върху коленете лакти.

— Не очаквам от теб да изоставиш кариерата си.

— Не знам какво очакваш. Когато бяхме женени, всичко се въртеше около твоята работа. Не те обвинявах — продължи тя припряно — или поне вече не бих те обвинявала. Твоята работа е важна, но моята също.

— Съгласен съм с теб.

Възможно ли бе да е така лесно?

— Ти приемаш кариерата ми с всички изисквания на професията ми и моята независимост? Няма да имаш проблеми, така ли?

— Разбира се, че ще имам — отговори Патрик. — Понякога. Но важното е, че одобрявам това, което вършиш. Откровено казано, доволен съм, че имаш свой собствен живот, вместо да се опитваш да живееш в моята сянка. — И преди тя да отвърне, той добави: — И

докато сме на тема работа, трябва да ти призная, че не ми остава много свободно време и понякога сигурно ще негодуваш.

— С какво се занимаваш? — попита тя предпазливо. Някога той не желал да обсъжда пиесите си, преди да ги е завършил. Докато работеше и най-малкият опит от нейна страна да получи някаква информация, бе посрещан с мълчание. Очевидно и тук бяха настъпили промени.

— Пиша роман — каза той и се засмя пред слисания ѝ поглед. — Спомняш ли си? Обичах да се присмивам над романистите.

— Дори мога да цитирам думите ти, че давали воля на собствените си желания и пишели, без да се съобразяват нито с актьорите, нито с публиката.

— Така мислех — каза той смутено. — А сега съм един от тях.

— Как върви?

— По-добре отколкото очаквах, като се имат предвид предразсъдъците ми. Предстои ми още много работа и това е чудесно. Но запомни добре, не казвам, че съм приключил с драматургията. Някой ден може да се върна към нея. Сега обаче имам повече от достатъчно за писане.

Колкото и добре да владееше създаването на една нова модна колекция, Моли бе твърде далеч от представата как се пише пиеса или роман.

— Сигурно са ти нужни спокойствие и тишина?

— Разбирам накъде биеш — отвърна той безгрижно. — Затова бързам да те предпазя от погрешни изводи. Писателят се съсредоточава сам над своята работа; никой от околните не може да го направи вместо него. Е, мога да пиша тук, но мога да пиша точно толкова добре и в апартамента си в Ню Йорк или където и да било другаде.

— А във водовъртеж или в някое влакче на лунапарк? — попита тя с безизразно лице. — Би ли могъл да пишеш и там?

— Почеркът ми няма да бъде ниво. Как ти хрумна идеята?

— В последно време животът ми често е хаотичен и ако се съберем отново, може да се окажеш точно в средата на водовъртежа.

Най-сетне един мъж да оцени чувството ѝ за хумор! Патрик се засмя.

— Няма да мине, Моли. Ако трябва да се хвърля във водовъртежа, ще го направя, но бих предпочел да те измъкна от него завинаги.

— Опитвала съм се, но няма изгледи да успея. — Тя се усмихна саркастично. — В края на краищата пътуването дотук бе замислено като отдых с лечебна цел.

— Прекрасни планове!

— Твоите явно се осъществиха напълно. — В гласа ѝ се долавяше горчивина. Патрик ловко я бе изиграл.

— Така ли? — Той въпросително повдигна вежди.

— Тук съм, нали?

— Да, но за малко, а аз искам да си винаги до мен.

— Как беше онази реплика от „Победители и победени“? „Не ми говори за утрешния ден, днешният е всичко“.

— Малко натруфено, не мислиш ли? — Той леко се изчерви.

— Не, нямах това предвид. Чувството, че само настоящето е реално, е съвсем разбираемо. Повечето от нас имат неприятности или когато си спомнят миналото, или когато се замислят за бъдещето.

— Но не и ние, нали?

Тя тъжно поклати глава.

— Ясният спомен за миналото ме кара да се страхувам от бъдещето, което бихме изградили заедно.

— Никога не си създавала впечатление за жена, която изпитва страх. Нима си се променила?

— Разбира се, че не — отвърна тя. — Но се научих да бъда предпазлива. Попитах те какво искаш и ти каза „теб“. Обикновена дума, няма дори и две срички. Твърде малко, за да се опиташ да планираш цял един живот.

Той кимна замислено.

— Основателна критика. Трубадурите може и да са вярвали, че целият свят е сцена, а ние сме само актьори, но понякога навременното спускане на завесата след третото действие не е достатъчно.

Тя мълчеше и той продължи бавно и предпазливо:

— Мисля, че желанието ми, или по-точно надеждата ми, е отново да свържем живота си. Знаеш, че дори когато бяхме женени, не успяхме да го постигнем. Сякаш бяхме затворени в огромни прозрачни сфери, чиито допирни точки бяха само отвън.

Сравнението бе толкова сполучливо, че Моли кимна неволно.

— Сферите се оказаха само мехурчета, които накрая се пръснаха. Той се усмихна с възхищение.

— Моли, питам се кой от нас е разказвачът. Имаш изключително въображение!

— Закъде съм без въображение в моята професия? Тъй или иначе, съгласна съм с теб, че никога не сме били едно. Наистина ли вярваш, че е възможно да успеем сега?

— Казах ти, че мога да работя не само тук, но и в Ню Йорк. Можем да запазим къщата за уикендите.

— О, не! — възкликна Моли. — Всъщност опитвам се да отделям по-малко време за управлението на фирмата и повече — за създаването на модели, което ми доставя истинско удоволствие. Постепенно намерих хора, на които мога да разчитам и се надявам да имам повече свободно време.

Нежната му усмивка накара сърцето ѝ да се свие.

— В такъв случай всичко е наред — отбеляза той.

— Почакай!

Той се бе изправил. В следващия миг щеше да я докосне и тя бе загубена.

— За мен не е толкова просто. Всичко стана някак си много бързо. Ти си разполагал с месеци, за да свикнеш с мисълта, че можем да заживеем отново заедно. Но за мен тя е съвсем неочаквана и ми трябва време да помисля. — Додаде тихо: — Сама.

Той понечи да възрази, но се отказа.

— Добре.

Моли се отдалечи от къщата. И без топлите дрехи нямаше да почувства студа. Мислите и чувствата, които я вълнуваха, бяха тъй противоречиви и объркани. Намираше се на съдбовен кръстопът. Решението, което трябваше да вземе, щеше да повлияе не само върху нейната съдба, но и върху съдбата на Патрик. Фактът, че разбираше на какво се дължаха съмненията и страховете ѝ, не улесняваше избора ѝ. Разочарованието бе силно и тя не желаше да бъде наранена отново.

Все пак как щеше да живее, ако обърне гръб на любовта?

Нощният вятър издуха снега от близкото дърво и го завъртя във вихрушка. Тя наблюдаваше как танцуваха снежинките и рисуваха сложни и очарователни фигури, които изчезваха след миг. Появи се

отново тъгата, която я бе завладяла след службата в църквата — меланхолията на мрака и самотата, прибавена към бремето на собствените ѝ колебания.

Обърна се и погледна към къщата. Пердетата на прозореца в кухнята бяха дръпнати встрани. Тя видя елхата с блещукащите играчки и свещи. О'Кейси се бе изтегнал и дремеше пред камината. Патрик стана от стола и се взря навън.

Моли знаеше, че не я вижда — сенките на дърветата, под които бе застанала, я скриваха. Но въпреки това тя усети изпълнения му с копнеж поглед.

Някъде в далечината ясният, висок звън на църковната камбана извести полунощ. Започваше коледното разсъмване. Единственият ден от годината, който имаше особено значение за нея, бе настъпил отново, както от почти две хилядолетия насам и както щеше да настъпва още хилядолетия наред. Като дете тя изпитваше неописуемо удоволствие от неповторимостта на Коледа, от всичките тези красиви коледни играчки, от традициите, съхранени през годините. По-късно бе започнала да вижда празника в друга светлина. Научила се бе да цени повече обичта към хората, която разцъфваше в зимния мраз. За нея Коледа бе символ на изконната човешка необходимост от доверие и грижи.

Навлече в гората, спря и вдигна поглед към обсипаното със звезди небе. Най-големият коледен подарък бе обичта, която ѝ бе вдъхвала сили, дори когато разбра, че собствената ѝ любов към Патрик се е превърнала в пепел, отнесена от вятъра. Сега Моли се питаше дали случилото се бе наистина реалност.

Унесени в танца на вятъра, снежинките изглеждаха нематериални. Бяха се превърнали в преспи сняг, но не бяха изчезнали. Когато се стопят, те ще продължават да присъстват в материята на света, в който нищо не изчезва. Нима любовта бе тъй краткотрайна? Не вярваше. Дълбоко в себе си тя бе уверена, че любовта е най-вечна от всичко вечно.

Роденото преди толкова години дете бе донесло със себе си това послание. И в последните мигове на отлитащия земен живот посланието се бе превърнало в молитва за опрощаване на греховете на безпомощното човечество. Опрощение и любов. Две дълбоко свързани понятия, които не можеха да съществуват едно без друго.

Моли се бе опитала да задуши собствената си способност да обича. Дълбоко в душата ѝ обаче тя съществуваше по-силна от всякога. Но прошката бе нещо друго. Тя никога не се бе замисляла за нея. И когато най-после го стори, нажежената до бяло истина я изгори. Моли трябваше да прости не само на Патрик, но и на себе си. Провалилият се брак бе поражение и за двамата. Но от поражението можеше да се роди победа.

Тя тръгна към къщата. През отворената врата струеше светлина. Загубил търпение, Патрик крачеше насреща ѝ решително ѝ енергично.

Моли спря за миг, после се втурна към него.

КОЛЕДНА ЦЕЛУВКА

*Всяка Коледа Кристи Блейк и леля ѝ
приемат в къщата си съвсем непознати хора.
Тази година един от тях е привлекателният
милионер Мат Дестри.*

ПЪРВА ГЛАВА

— Сандвичите май няма да стигнат — отбеляза Сара Блейк и огледа критично масата. На нея имаше какво ли не. До големите чинии със сандвичи стърчаха купи с фъстъци и чипс, а между тях се разполагаха табли със сладки и многослойни торти.

Кристи Блейк погледна към леля си с обич. Откакто бе дошла да живее в Скай Ранч, ежегодният ден за гости бе традиция по Коледа. Поканите бяха устни, така че не знаеха колко хора ще дойдат. Всеки, на когото късметът бе изневерил, бе добре дошъл и сам, и с другари или съседи.

Неведнъж приятели съветваха двете жени да внимават с посещенията на непознати хора, ала през последните пет години Сара Блейк се доверяваше на собствените си чувства. Досега не бяха я лъгали.

— Не сме оставали без сандвичи, а ако свършат, ще направя още — обеща Кристи.

— И половината гости ще те последват в кухнята — отговори сухо Сара, като погледна сияещото лице на племенницата си.

Когато се пренесе при единствената сестра на баща си след трагичната му гибел, Кристи бе мило девойче, все още дете. Бог я бе надарил с нежни черти, копринена руса коса и сини очи. Постепенно тя се превърна в умопомрачително светло и дългокрако създание. Никой не разбираше защо толкова красива млада жена продължава да живее в малкото градче Пайн Гроув, сгущено в планините на Северна Калифорния.

— Ето, вече идват! — обяви Сара, като чу звънеца на вратата.

От този момент хората пристигаха непрекъснато. Кристи ту отваряше вратата, ту кръжеше сред гостите. Скоро стаите се изпълниха с весел глъч и празнично настроение.

Красивото лице на Мат Дестри съвсем не отразяваше веселието на настъпващите празници. Навъсен, той следеше виещия се планински път през стъклото на своя спортен ягуар. Снегът се спускаше като дантелена завеса и видимостта бе нищожна. Зимният курорт Скуо Вали, крайната цел на пътуването му, обикновено бе на четири часа път с кола от Сан Франциско. Но при тези условия не се знаеше кога щеше да стигне.

Беше му мъчно за себе си, толкова самотен на Бъдни вечер. Не го успокояваше и мисълта, че бе отказал няколко покани. А като помисли, че на никого не идва наум да му съчувства, ставаше още по-неприятно. Макар да знаеше, че така трябва да бъде — светът го приемаше като човек, който има всичко.

Електронната компания, която бе създал в един гараж, сега бе една от най-големите в отрасъла. На тридесет и три години той вече бе милионер с всички атрибути на успеха — апартамент на последния етаж с гледка към моста Голдън Гейт, луксозни офиси, които заемаха цял етаж в Трансамерика Билдинг, членство в най-добрите клубове. А жените, с които се появяваше, неизменно бяха най-изисканите.

Но защо се чувстваше така вътрешно неудовлетворен? Може би, защото напоследък всеки срещнат все искаше нещо от него. И мъже, и жени. Още щом узнаеха, че е президент на компанията „Компютренд“, се появяваше цял списък неща, които очакваха да получат от него. Сякаш беше невъзможно до го приемат като обикновен човек.

Заслепяваща светлина от огледалото сложи край на тъжните му мисли. Като изневиделица се бе появил един пикап. Скоростта му бе опасна даже за слънчев летен ден. А в тази снежна нощ такава скорост бе равносилна на самоубийство. Мат не можеше да повярва, но пикапът започна изпреварване тъкмо пред остър завой без видимост.

Всичко се случи мигновено. Внезапно иззад завоя, точно срещу пикапа, изскочи кола. Мат изви рязко надясно, за да може пикапът да се прибере в своето платно. Ягуарът се плъзна и изскочи от шосето. С огромни усилия Мат опитваше да запази контрол и да избегне сблъсък с огромните борове, увиснали под тежестта на снега. Чу се стържещият звук на невидими камъни и колата рязко спря.

Мат остана дълго неподвижен зад кормилото. Тези пияници в пикапа можеха да убият пътниците и в трите коли! Уморен, той се

протегна, за да съживи вдървените мускули на тялото си и слезе от колата.

Силният студ незабавно проникна през тънките му дрехи. Не смяташе да спира и бе облечен в джинси, тениска и леко яке. Нямаше да издържи дълго на студа в очакване на минаваща кола, а неговата не се виждаше зад заснежените дървета. Единствената надежда бе да намери някаква къща в този забравен от Бога пущинак. Мат стисна мрачно устни, обгърна треперещото си тяло с ръце и тръгна през дебелия сняг. Когато най-после съзря някаква осветена къща, зъбите му тракаха от студа. Над извитата врата бе написано: „Скай Ранч“. През прозорците се виждаха празнично облечени хора.

— По дяволите! — измърмори Мат и натисна звънеца.

Усмивката на Кристи замръзна, когато видя непознатия. За миг изострените ѝ сетива отбелязаха чертите му: мощното стройно тяло, тъмносините очи, правия нос и добре оформената уста. Успя даже да се учуди на загара на лицето му посред зима.

Мат бе не по-малко изненадан от нейния вид. Бе свикнал да вижда красиви момичета, но у Кристи имаше нещо, което я правеше различна от неговите познати. Не бе само нейната красота, макар че беше като че ли най-красивото момиче, което бе срещал. Излъчва такава невинност, помисли той, като гледаше унесено красивите ѝ очи, като строен млад фавън е. Изведнъж у него се появи желание да я закриля. От години не бе изпитвал такива чувства. Жените, които познаваше, нито имаха нужда, нито трябваше да бъдат закриляни от някого.

Кристи първа дойде на себе си.

— Моля, влезте. Радваме се да ви видим сред нас.

Мат погледна изненадан:

— Не искам да прекъсвам празника ви, но...

— Има достатъчно храна — увери го тя, като не му даде да продължи. — Вземете чиния и си сложете каквото желаете.

— Вие не разбирате. Аз пътувах за Скуо Вали и...

— Не се притеснявайте, у нас не се изисква официално облекло — отново го прекъсна Кристи, като огледа тениската и джинсите му. Тя се досети какво го смущава и доброто ѝ сърце се размекна. Бедният човек, сигурно нямаше прилични дрехи.

— Да не се опитваш да ни замразяваш? — изникна Сара пред вратата. — Влизай, млади момко, ще хванем пневмония! — Тя го хвана за ръка и го заведе пред масата със закуските. — Надявам се, че обичаш пуйка. Шунката вече свърши. Аз се казвам Сара Блейк, а момичето, което отвори, е племенничката ми Кристи.

— Много мило от ваша страна, но аз исках само да използвам телефона.

Сара го погледна внимателно. Явно той бе от тези, които се срамуват от своята бедност.

— Е, щом си тук, като начало си вземи си сандвич. Кристи винаги приготвя повече и ако не се притечеш на помощ, ще се удавим в тях. Такъв голям мъж като тебе все ще намери място за един малък сандвич.

— Всъщност умирам от глад — призна Мат. Беше планирал късна вечеря в хотела.

— Тогава започвай. А като свършиш, телефонът е в хола — каза Сара, за да му спести неудобството.

След като похапна и се стопли, Мат се почувства по-добре. Ала бе смутен. Какви бяха тези хора, които приеха съвсем непознат човек в къщата си? Когато му разказаха, че това е коледна традиция в този дом, се почувства още по-объркан. Бе свикнал с параноята на големия град, където хората не канеха на гости даже съседите си. С намръщено чело следеше движенията на грациозната Кристи. Ако възрастната жена не се сецаше да пази себе си, поне трябваше да се грижи за племенничката си. Не биваше да излага това красиво момиче на опасност. Мислите отново го върнаха към неговите неприятности. Когато накрая се свърза с автосервиза, разбра, че няма да могат да издърпат колата му. Имали потвърдени заявки за другата сутрин. Още по-лошо бе, че автосервизът щеше да бъде затворен през коледните празници.

— Какво, по дяволите, трябва да прави човек, ако колата му се повреди! — кипеше от негодувание Мат.

— Не ме питайте, господине, аз само работя тук.

Линията прекъсна.

Ето ти човешко отношение, мрачно мислеше Мат.

Сега какво да прави? Къде да търси хотел в планината? А и да имаше такъв, трябваше да е близо. Иначе как с тези дрехи? Спането в

колата се изключваше — до сутринта щеше да се превърне в парче лед.

Като видя навъсеното му лице, Сара изведнъж спря пред него.

— Коледа е време за веселие, млади момко. Вместо да размишляваш за неприятностите си, спомни си хубавите неща през годината.

Мат се усмихна кисело:

— Бих бил щастлив, ако едно от тях е хотелска стая.

— Нямах къде да преспиш?

— Тази вечер не, но се надявам в бъдеще да намеря — допълни невесело той.

Сара го погледна замислено и после реши:

— В такъв случай можеш да пренощуваш у нас.

— Вие се шегувате! — Бе смаян. — Откъде знаете, че не съм убиец или изнасилвач?

— Такъв ли си?

— Не, разбира се!

— Тогава всичко е наред. Като изпратим хората, Кристи ще ти покаже стаята за гости. — Сара видя как изразът на лицето му несъзнателно се промени и добави: — Не прави грешка, млади човече, поканата не включва племенницата ми. Ако си наумиш през нощта да бродиш из къщата, ще се убедиш, че не сме беззащитни.

— Никога не бих допуснал такава грешка, най-малко от уважение към вас! — Мат погледна домакинята почтително.

— Не подценявай Кристи. Тя притежава повече качества, отколкото е изписано на красивото ѝ лице. Сега отивай при гостите и се весели! — заповяда Сара.

Мат я последва в хола. Той намери ъгълче, откъдето можеше необезпокояван да наблюдава присъстващите. Все още имаше чувство, че тази вечер бе мираж. Особено когато Кристи приближи до него — красотата ѝ бе почти нереална. Тя го погледна с престорена самоувереност. Всъщност тази вечер точно това ѝ липсваше. През цялото време я преследваше мисълта за непознатия. Слабото му източено тяло бе силно и грациозно като на хищна котка. Струваше ѝ се, че бе свикнал да получава каквото желае — даже ако става дума за жена. Кристи помисли още, че едва ли му трябва сила за последното. Жените с желание щяха да разделят леглото му и щяха да получат удоволствие, за което едва ли са мечтали. При тази мисъл през вените

й премина приятна тръпка. Тя си представи очертанията на изпитото му лице, наведено над нея.

— Леля Сара ми каза, че оставате у нас тази вечер — каза бодро тя.

— Надявам се, че нямате нищо против.

— Съвсем не.

Мат запитва със съмнение:

— Леля ви често ли кани непознати мъже да нощуват?

— Всъщност вие сте първият. Вече знаете, че днешният празник е ежегодна коледна традиция. Леля ми взема участие и в куп други обществени неща, но никого не е канила да нощува у дома.

— Е, слава богу!

— Защо?

— Защото е опасно. Вземете мен — та вие нищо не знаете за мен!

— Зная, че имате нужда от помощ — просто каза Кристи.

Очите на Мат, вперени в лицето ѝ, станаха тъмносини:

— Много сте добра, Кристи, но не бих искал да създам грешна представа за себе си. Не съм нито гладен, нито без пари, както предполагате.

Тя отмести поглед. Мат си спомни с какъв вълчи апетит унищожаваше сандвичите.

— Е, признавам, че бях гладен, когато влязох, ала това бе само защото...

— Няма нужда да обяснявате — прекъсна го меко тя. — Всеки може да има лош късмет.

— Как да ви убедя!

— Има ли значение?

— Не зная, обаче за пръв път в живота ми се иска да се похваля, че съм на върха. Да ви разкажа за всичко, което съм постигнал, и което ще направя в бъдеще.

— Ще ми разкажеш, Мат. Ние с леля Сара съзряхме нещо особено в теб. Зная, че в края на краищата ще успееш.

— Макар че тази вечер щях да остана на улицата?

— Ти не си първият, който търси подслон на Бъдни вечер. — Огледа се и забеляза леля си, която ѝ кимаше с глава. — Мисля, че

леля Сара иска да се присъединим към другите. Ако знаеш кое е добро за тебе — ще го сториш.

Очите им се срещнаха и между тях премина електрическа искра. Той не я докосна, ала на Кристи се стори, че вече я обладава. Сякаш усети твърдите му устни във възбуждаща любовна игра. Поиска ѝ се той да я прегърне така силно, че да се слее с него.

Мат разруши магията:

— Леля ти е твърде умна жена — каза с виновна усмивка.

Кристи бе объркана и обезпокоена от излъчването на Мат. Реакцията ѝ беше непонятна за нея самата. Не за първи път бе обект на мъжко внимание. Не беше вече глупава ученичка. Ясно ѝ бе, че той излъчва мъжественост, от която следва да се пази. Не бе като досегашните красиви мъже, които беше срещала. Каква ли бе тази странна сила, с която Мат я бе омагьосал? Та той бе бездомен скитник, който се беше появил внезапно от нищото и също така внезапно щеше да изчезне. Не знаеше нищо за него. Даже бе намекнал, че не трябва много да му се доверява. Но странно, Кристи му имаше доверие.

Последните гости напуснаха празненството към полунощ. За Мат времето бе прелетяло твърде бързо. Обикновено така му доскучаваше от празните приказки, че беше готов да напусне почти веднага след идването си. Тази вечер обаче участваше в разговорите с удоволствие. Беше му приятно, че местните гости го слушаха, защото говори интересно, а не поради това, че е Мат Дестри, президент на „Компютрент Индъстриз“.

Сара огледа разхвърляните стаи и каза:

— Ако остатъците говорят за нещо, то е, че гостите добре са се повеселили.

— Това не ме учудва! — Кристи събираше чиниите и чашите. — Те винаги остават доволни.

— Отнеси тези неща в кухнята и остави всичко — посъветва леля ѝ. — Ще закъснееш за среднощната служба.

Кристи хвърли поглед към Мат.

— Може би няма да отида тази година.

— Та ти я чакаше цял ден! — Сара се досети за колебанието ѝ. — Вземи Мат със себе си. Проповедта ще му дойде добре.

— Така и знаех, никой не дава ядене даром — отбеляза той развеселен.

— Не си длъжен да идваш — каза Кристи бързо.

— За мен ще бъде чест. — В гласа му се криеше някаква уловка, а погледът му бе насочен право към ясните сини очи на Кристи. — Това ще бъде прекрасен завършек на чудесната вечер.

Изведнъж Кристи го погледна със съмнение.

— Не си облечен много дебело, а отоплението в колата ми не работи.

— Вземи пикапа — предложи Сара. Тя огледа високата стройна фигура на Мат. — И вземи за Мат стария тулуп на Джейк Дингл. Ще му държи топло, макар че е малко орфан.

Вече на вратата Сара забеляза, че Кристи е все още с официалните обувки, които вървяха със сребърния колан към бялата й рокля.

— Да не тръгнеш с тези сандалки! Къде са ботушите ти?

— Не мога да ги навлека върху обувките!

— Тогава обуй нещо разумно.

— Няма време. Искам Мат да чуе коледните песни. Освен това пикапът е в гаража. Ще отидем през кухненската врата.

— А как ще бъде като стигнете... — Сара говореше на вятъра. Тя дълго слуша звуците на отдалечаващата се кола. — Надявам се, че не съм се излъгала — промърмори с намръщено чело.

Снеговалежът бе спрял. Пълната луна осветяваше приказен пейзаж. Високите ели бяха украсени със снежни пухчета, които трептяха, отразявайки блясъка на звездите.

— Обичам тази бяла тишина — промълви Кристи. — Красиво е, нали?

— Никога не съм виждал такава вълшебна гледка — каза тихо той, като проследи с поглед меката линия на профила й.

— Надявам се, че службата ще ти хареса, макар че не знам какви са предпочитанията ти.

Мат така и не разбра защо не й каза истината тогава. Може би заради желанието си през тази нощ чрез своята анонимност да остане обикновен човек.

— Свикнал съм на всякакви неща — засмя се той. — Лесно се приспособявам.

— Мисля, че точно от това имаш нужда сега. — Тя го погледна косо. Таблото на колата хвърляше слаба светлина върху скулестото

лице на Мат и превръщаше очите му в сини езерца. Подвижните сенки правеха лицето му неузнаваемо.

— Не се оплаквам — отхвърли съчувствието ѝ той.

— Какво работиш обикновено? — внимателно запита Кристи.

— Искаш да знаеш от каква работа са ме уволнили?

— Не исках да...

— Няма значение, мила. — Голямата му ръка покри тънките ѝ пръсти върху кормилото. — Инженер съм.

— Сигурна съм, че ще можеш да намериш работа в твоята област.

— По празниците трудно се намира работа. — Не е лъжа, уверяваше се той.

— Нещата ще се променят в началото на януари. Много хора са в твоето положение, но ти ще се измъкнеш.

— Така ли говориш на всички черни овце в стадото на леля ти Сара?

— Само ако е истина. Хората отличават неискреността и ако лъжеш, ти нямат доверие. Аз наистина вярвам, че ще успееш в живота.

Мат вече се чувстваше неудобно, но признанието в този момент щеше да е малко ненавременно.

— Празненството свърши и няма защо повече да играеш ролята на любезна домакиня — каза добронамерено. — Кажете нещо за себе си. Отдавна ли живееш тук?

— Да, дойдох при леля Сара, когато бях на петнадесет години, след смъртта на родителите ми в автомобилна катастрофа. Обичам я като родна майка.

— Не видях съпруга ѝ — спомни си изведнъж той. — Вдовица ли е леля ти?

— Никога не се е омъжвала. Имала е годеник, който е загинал през войната. Той е бил голямата любов в живота ѝ. Тъжно е, че никой не е заел мястото му. Но в Пайн Гроув тя води пълноценен живот.

— Доста малък град е — отбеляза Мат замислено.

— За леля Сара не е. Тя е щастлива точно тук.

— А ти?

— Аз също съм щастлива. — Кристи почти се оправдаваше. — Тя е много мила с мен.

— С какво се занимаваш? Искам да кажа какво работиш?

— Няма много възможности в Пайн Гроув, тъй че пътувам до Скуо Вали. Около час. Работя в агенция по продажба на недвижими имоти.

— Продаваш?

— Не, работя в канцеларията, занимавам се с документацията и писмата. — Гласът ѝ издаваше известно недоволство.

— Едно от скучните неща в живота — заключи Мат.

— И аз мисля така.

— Какво би желала да правиш?

— Всякакви неща. В колежа участвах в драматичния състав и театърът ми харесва. Страшно ме увлича да преобразявам малката сцена. Бих искала да се занимавам с дизайн или със сценично осветление! — Лицето ѝ сияеше от възбуда.

— Не искаш да ставаш актриса?!

— Предпочитам да се занимавам с практическото осъществяване на постановките, да съм продуцент. Но това е само мечта. Тук няма даже любителски театър.

— Сан Франциско не е далече.

— Не бих искала да изоставя леля Сара.

— Не изглежда толкова безпомощна — засмя се Мат. — А и явно не страда от самота.

— Ни най-малко. Тя настояваше да започна самостоятелен живот, но ми е мъчно за нея, да не говорим за фермата.

— Завинаги ли ще останеш тук?

— Изглежда — усмихна се кисело тя.

Преди Мат да отговори, стигнаха до църквата. Тя бе обикновена бяла сграда с висока остра кула. Светлините от прозорците хвърляха златни кръгове върху снега. Гласовете на хората се смесваха с коледните песни. Сякаш времето се бе върнало години назад. Мат дори не подозираше, че все още съществуват такива мили старомодни сцени.

Местата около входа бяха вече заети и Кристи бе принудена да паркира малко по-далече. Тя погледна нерешително откритите си обувки и снега наоколо. Но преди да нагази, Мат се появи от нейната страна. Той я грабна на ръце и каза с усмивка:

— Разбра ли какво се опитваше да ти каже леля Сара?

Кристи усети близкия контакт на телата им като силна тръпка. Ръката ѝ обгърна мускулестото му рамо. Почувства твърдостта на широките му гърди даже през кожените палта.

— Май трябваше да я послушам — каза тя.

— Радвам се, че не я послуша — промърмори той.

Дъхът на Кристи почти секна от близостта на лицето му. Тя се засмя с усилие:

— Обзалагам се, че не знаеше какво те очаква, когато натисна звънеца на нашата къща.

— Не съм си представял и в най-смелите мечти.

— Не трябваше да идваш с мен — започна да се съмнява тя.

— Никога няма да забравя тази нощ — изрече тихо Мат.

Кристи стъпи пред входа на църквата с облекчение и неохота. Твърде обърквачи бяха чувствата, които предизвикваше този загадъчен човек. Тя се отпусна едва когато започна службата.

В своята проповед пасторът говореше за любовта и доверието. Темата така увлече Кристи, че не забелязваше унесения поглед на Мат върху себе си. А изразът на лицето му би изненадал и двамата.

В края на службата бяха раздадени свещи. Осветлението бе изключено и всички присъстващи запяха „Тиха нощ, свята нощ“. Прекрасната музика бе още по-впечатляваща под трепкащите светлинки на свещите. При последните акорди на песента запалиха светлините и всеки се обърна към съседа си за поздравление. Когато Мат и Кристи застанаха един срещу друг, той взе двете ѝ ръце в своите.

— Честита Коледа, малка Кристи! Нека се сбъднат всичките ти мечти!

— И твоите също!

На излизане тя му подаде ключовете от колата.

— Би ли я докарал до изхода?

— Не остана ли доволна от моята услуга „от врата до врата“?

— Е, така е по-лесно.

— Но не толкова приятно — подразни я той. — Добре, мила, щом настояваш.

Кристи проследи с поглед гъвкавата му фигура и си спомни тръпката от неговата прегръдка. Макар че беше идеален кавалер, тя

усещаше, че опитът му с жените е огромен. Без даже да я докосне, той бе възбудил чувства, които караха сърцето ѝ лудо да бие.

Тя с удоволствие отбеляза, че той отлично се справя със заледената настилка. Забрави за пътя и изучаваше профила на лицето му.

— Церемонията със свещите бе твърде впечатляваща — отбеляза Мат.

— Това е традиция. За тази служба идват хора от целия район.

— Не се учудвам. Беше величествено като службата в катедралата Сент Пол в Лондон.

— Бил ли си там? — Кристи повдигна вежди.

— Всеки е чувал за нея — намръщи се леко той. — Да завия ли наляво? — запита и не ѝ даде възможност да коментира.

Когато се върнаха в къщата, кухнята беше почистена, а леля Сара спеше. Тишината в хола бе пълна с трепет. Погледът на Мат беше прикован в Кристи. Сребристата рокля очертаваше твърдите ѝ гърди и изящната фигура. Той се приближи към момичето с грацията на пантера. Преди то да разбере какво става, ръката му прегърна талията ѝ.

— Какво правиш! — задъха се Кристи.

Мат повдигна очи и погледна коледното дърво над тях.

— Това също е коледна традиция. — Наведе глава към нея, но почувства, че тя настръхна и спря. — Само една целувка.

Уплахата ѝ изчезна. Тя се отпусна и повдигна лицето си. Устните му докоснаха нейните и той привлече тялото ѝ към себе си. Ръцете му се движеха по гърба ѝ в чувствен ритъм, който караше кръвта ѝ да пулсира. Стори ѝ се, че се разпада, докато устните им се сливаха и пръстите на ръката му потъваха в копринената ѝ коса.

— Сладка, чудна Кристи — тихо промълви той. — Ти си като красив сън. Никога не съм срещал толкова съвършено създание. — Глухият му глас издаваше желание и разгаряше огъня. Кристи усети, че не знае какво да прави.

— Срещал си много жени, нали? — прошепна тя.

С благоговение той докосна нежната кожа на бузата ѝ.

— Но нито една като тебе. Даже не разбирам чувството си.

— Толкова ли съм различна?

— Остани си такава, любима! — Мат притисна главата ѝ на рамото си и потопи лице в светлите ѝ коси. Изведнъж лекичко я отблъсна. — Мисля, че е време да ми покажеш стаята — сега, в този момент! — заповяда той.

Трепереща, Кристи го поведе по коридора. Тя се обърна и промърмори нещо за лека нощ, ала той я хвана за ръката.

— Благодаря ти за най-хубавата нощ в моя живот! — Целуна дланта на ръката ѝ. — Весела Коледа, мила!

ВТОРА ГЛАВА

Кристи дълго не можа да заспи. Опита да не мисли за Мат. Той бе скитник и след един ден щеше да изчезне завинаги. Може би щеше да си тръгне още преди да е станала. Последната мисъл още повече я притесни.

На следващото утро Кристи се успа след кратката неспокойна нощ. Като се събуди, дочу звуци от кухнята. Значи леля Сара приготвяше закуската. Гласът на Мат не се чуваше. При тази мисъл Кристи скочи от леглото и изтича в хола, както беше по нощница. Като видя Мат сам в кухнята, рязко спря.

— Мислех, че вече си заминал — задъхано каза тя.

— Без да кажа довиждане? Нямаше да е учтиво — усмихна се той при вида на разрошените ѝ коси и сънено лице. — Освен това леля ти ме помоли да остана за коледния обяд.

Кристи просия. Той щеше да остане още един ден!

— Къде е леля Сара?

— Още не се е върнала от църква, затова започнах да правя закуската. Как предпочиташ яйцата?

— Не трябваше да се занимаваш с това — възпротиви се тя. — Аз ще направя закуската.

— Не искаш ли първо да обуеш някакви чехли? — Погледът му проследи дългите ѝ крака.

— О! — Кристи беше забравила, че не е облечена.

— Веднага ще се върна.

— Не бързай. Всичко е наред.

Кристи взе набързо душ, после облече джинси и блуза на бели и червени квадрати. След закуска я чакаха домашни задължения — работниците празнуваха, обаче фермата искаше своето. Кристи завърза дългата си коса на опашка и забърза към кухнята. Сара се бе върнала и масата беше сложена.

— Не е лошо да си с нас. Сръчен си — каза лелята одобрително и се залови с идеално изпържения бекон. — Работил ли си в

ресторант?

— Не, но трябваше да готвя за себе си, а съм строг критик — засмя се Мат.

— Би могъл да помислиш за подобна работа — отбеляза тя.

— Мат е инженер — вметна Кристи.

— Имаш професия! Знаех, че има нещо в тебе — триумфално обяви Сара. — Досаждат ми хората, които ме съветват да не се доверявам на непознати — сякаш не мога да разпозная лъжеца. Чувството ми още не ме е излъгало.

— Хората може и да са прави — тихо каза той. — Всяко нещо се случва за първи път само веднъж.

— Глупости! Кажи ми нещо за себе си. Смяташ ли да строиш мостове или други неща?

— Не, аз, хм, интересите ми са в електрониката.

Сара кимна с разбиране.

— Чух, че в тази област напоследък имало рецесия, ала се надявам нещата да се оправят и да си намериш работа.

Мат от сърце ругаеше своята прищявка да се представи за безработен. Не биваше да приема гостоприемството им на фалшива основа.

— Мисля, че снощи създадох невярна представа. Не съм това, което мислите.

— Няма защо да ни обясняваш — каза твърдо Сара. — Не е позорно да нямаш късмет, Мат. Ние те харесваме какъвто си, а не каквото имаш. Важното е, че си честен човек.

— А когато достигнеш големите успехи, можеш да ни разкажеш за това в писмо — деликатно добави Кристи.

Той изглежда и двете, без да каже дума. След закуска Сара разпореди:

— По-добре сложи пуйката във фурната, преди хората да са започнали да идват. А и трябва да се заемеш с работата по фермата.

— Аз ще помогна — предложи Мат.

Пресният сняг блестеше така, сякаш безкрайното поле бе посипано с диаманти. Само следи от птици и зайци нарушаваха гладката искряща повърхност. Беше ясно и студено. Току-що бяха свършили с храненето на пилетата, когато навън се чу силно цвилене. Кристи се намръщи.

— Конете трябва да са в конюшната.

На вратата бяха посрещнати от величествен бял жребец. При вида им той тръсна глава и разсече въздуха със светлата си опашка, горд със своята младост и сила.

— О, не! Това е Мисчийф! — изстена Кристи. — Отново е влязъл през оградата.

— Непослушен ли е? — запита Мат.

— Не му е за първи път. Сега трябва да поправам и оградата.

— Няма проблем. Само ми покажи мястото и аз ще я възстановя.

Докато Мат закрепваше отново съборените дъски, Кристи прогони Мисчийф обратно зад оградата. Като свършиха, бяха съвсем премръзнали.

— Да се стоплим в обора — предложи тя. След кучешкия студ навън топлината в обора бе омайваща. Седнаха върху купа сено.

— По дяволите това животно! — изруга тя с отвращение. — Бих искала да има поправителен дом за коне.

— Той искаше само малко свобода. — Лицето на Мат изглеждаше загадъчно. — Имала ли си някога това чувство?

— Той има добър дом, внимателно отношение и достатъчно храна. Какво още може да иска един кон?

— Достатъчно е за животното — съгласи се Мат. — Хората са друга работа. Навън пред нас е целият свят, Кристи.

— Мислех, че говорим за коне.

— Вярно е. Всъщност нямам право да налагам своите разбирания. И аз не съм станал особено щастлив от тях.

— Ще бъдеш, Мат. Все някой ден желанията ти ще се сбъднат — погледна го тя с безпокойство.

— Защо винаги се грижиш за другите? Какво да кажем за твоите желания?

— Може би и те ще се изпълнят... — В края на устните ѝ се появи привлекателна трапчинка. — Полагам усилия за това.

— Как?

— Винаги съм мечтала да пътувам из далечни страни и да правя разни неща. Например да се занимавам с подводно плуване на Бермудските острови или да карам ски в Баварските Алпи. — Лицето ѝ доби замечтан израз.

— Тези места не са така далечни в наши дни.

— За мен обаче са — въздъхна Кристи.

Мат се намръщи при тъжния ѝ вид.

— Да не чакаш добрата фея да ти предложи летящо килимче? Направи нещо сама!

— Казах ти, че правя — засмя се тя самодоволно. — Нали си виждал конкурсите по вестници и списания, в които голямата награда е скъпо пътуване до някакво чудесно място? Аз участвам във всички конкурси, за които научавам.

— Сериозно?

— Е, все някой трябва да спечели — отговори тя като оправдание. — Попълних толкова много фишове, че ако спечеля, няма да знам кой конкурс. Но някой ден ще се добера до всички тези далечни места.

Кристи се отпусна на сеното със скръстени под глава ръце. Мат се изтегна до нея, подпирайки глава с ръката си. Очите му гледаха нежно деликатното ѝ лице.

— Бих искал да съм до тебе, когато се осъществя мечтите ти. — Погали леко бузата ѝ. — Ако не стане, както си замислила, аз ще те заведа.

— Би било чудесно — прошепна Кристи. Тя погледна потъмнелите му очи и стомахът ѝ се сви.

— Би било божествено! Искам да видя света през твоите очи. Искам да се кача на Айфеловата кула с теб и на гондола да минем заедно през Гран канал. Искам да ти купя нещо във всеки магазин на Виа Венето.

— Няма защо да правиш това. Искам само да си до мен.

— Кристи! — изстена той. — Сладка, прелестна Кристи!

Устните му докоснаха нейните с едва сдържан трепет, а тя го прегърна през врата. Мат притегли стройното ѝ тяло към себе си и обви с крак нейните крака. Той разтвори устните ѝ с дълга целувка, която изпращаше вълни на желание по тялото ѝ. Несъзнателно тя се изви и стегна ръце около врата му. Без да отпуска устните ѝ, Мат разкопча ципа на якето ѝ и я притегли под късото си палто. Топлината на тялото му прибави въглени към горящия огън. Стисна гъстата му коса с треперещи пръсти. Бе обзета от страст. Тялото на Мат отговаряше автоматично, той я притегляше още по-плътено към себе си. Всеки негов мускул се отпечата върху послушните ѝ крака.

— Ти си невероятна! — промълви той.

Тя отново се наведе за още една унасяща целувка. Желаше го. Бе готова да влезе в рая, който ѝ беше показал. Устните ѝ се отвориха в очакване, докато ръцете му се движеха чувствено по тялото ѝ. Целувката на Мат бе нетърпелива. Той я обърна по гръб, без да я пуска от прегръдките си. Напрегнатото му тяло я покриваше. Докато устните му продължаваха пламенно да я обладават, ръката му бавно разкопча блузата ѝ. Кристи потрепери от докосването на неговите пръсти. Гореше в ръцете му и издаваше звуци на удоволствие.

— Никога през живота си не съм желал някого така — промълви Мат над нея.

— Аз също те искам, Мат! — Дланите ѝ се движеха по гърдите му и очертаваха триъгълника до тесния му кръст.

— Не знаеш какво говориш.

— Много добре зная — прошепна тя.

— Сигурна ли си, Кристи? — Ръцете му потънаха в косите ѝ, а погледът му се впи в нея.

— Нима не виждаш? — Тя го погледна доверчиво. — Никога преди не съм се чувствала така.

Възбудата изгасна от израза на лицето му. Той наведе глава и затвори очи.

— О, Господи, какво правя?!

— Мат! — Докосна косата му замислено. — Нещо лошо ли има?

Той я погледна, но желанието му бе изчезнало.

— Ти си девствена, нали?

— Аз... — Бузите ѝ пламнаха. — Има ли значение?

— Да, има голямо значение. Нямам навика да съблазнявам девственици! — Гласът му беше почти груб. Той рязко стана и ѝ обърна гръб.

— Но ти не... Аз исках...

— Забрави всичко, което съм ти казал — проговори той. — Остани до края на живота си в Пайн Гроув и ще бъдеш защитена от мъже като мен.

Кристи притвори очи, за да скрие страданието си. Беше предложила себе си и бе отхвърлена! И то по такъв обиден начин. Мат се бе уплашил от нейната неопитност. Той не искаше да има работа с такава наивна невинност. Беше изтълкувал погрешно нейното открито

желание. Но грешката не бе нейна. Той бе в състояние да накара и ангел да се отдаде!

— Благодаря за съвета — каза Кристи горчиво, закопчавайки с треперещи пръсти блузата си. — А също и за нагледната демонстрация. Беше образцов, показателен урок.

— Не виждаш ли каква...

— Можеш да се връщаш в къщата вече — прекъсна го тя. — Аз ще свърша останалото сама.

— Не, остави на мене — каза навъсено той.

Кристи не влезе в спор. Искаше да го дистанцира.

След няколко минути тя влезе в кухнята с потъмнели от обида очи. За щастие Сара бе заета около печката и не забеляза нищо.

— Толкова бързо? Къде е Мат? — запита тя.

— Ще свърши след малко. Искам да ти помогна.

— Пуйката вече е във фурната, а зеленчуците са изчистени. По-добре се преоблечи. Ще отворим подаръците, когато се прибере Мат.

— А защо не, когато си тръгне?

— Предложих му да остане и тази вечер.

— Не!

Сара изтълкува по друг начин протеста на племенницата си.

— Няма страшно. И за него има подарък под дървото. Винаги имам нещо в запас.

— Не мислиш ли, че сме твърде гостоприемни?

— Коледа е — миролюбиво каза възрастната жена, — човек трябва да обича ближния си.

— С някои изключения — промърмори Кристи, като се измъкна от стаята.

Сара я изглежда замислено. Когато малко по-късно Мат влезе в кухнята, тя разпределяше пържените картофи и доматения сос.

— За какво се караете с Кристи? — попита тя без предисловие.

Мат, който си сваляше палтото, замръзна.

— Защо мислиш, че сме се карали?

— Влезе в къщи по-бясна от пчела, изгонена от кошера.

— Мисля, че е моя грешка. Имам лошия навик да давам съвети, без да ме питат.

— Може да съм стара, но все още съм с всичкия си. Да не си закачил племенницата ми? — повдигна вежди Сара.

— Непростимо е — призна с въздишка Мат. — Трябва ли да се омитам?

— Е, чак толкова. Излезе ли нещо от това?

— Не — погледна я той право в очите.

— Тогава всичко е наред.

— Не те разбирам. Един непознат е закачил твоята племенница, а ти казваш, че всичко е наред!

— Не казах, че съм във възторг — отбеляза тя сухо.

— Ако си разумна, ще ме изхвърлиш като мръсно коте — заяде се той.

— Няма да е лесно — засмя се Сара и продължи със сериозен тон: — Не си първият мъж, който е увлечен по нея, и няма да си последния. Тя е голямо момиче и трябва да се научи сама да се грижи за себе си. Няма да съм до нея винаги.

— Май досега не си постигнала много — песимистично каза Мат. — Твърде е доверчива. Не си ли й казала истините на живота?

— А, така ли било? — запита меко Сара. — Добро момче си, Мат. Радвам се, че не се излъгах в тебе...

Той изруга наум и се измъкна от стаята.

Кристи се преоблече във вълнена рокля с цвят на череша. Не знаеше как ще се изправи пред Мат след този позорен случай в обора. Дано има благоразумието да си тръгне. Но беше убедена, че леля й нямаше да разреши, освен ако не й кажеше истината. А Кристи не можеше да събере сили за това. Нека старата жена има своите илюзии. Защо и двете да се разстройват?

Следобедът, който така плашеше Кристи, мина добре. Присъствието на Сара направи церемонията по отварянето на подаръците поносима, а след това започнаха да наминават хора. Беше лесно да избегне моментите насаме с Мат. Единствената трудност бе желанието на някои нейни приятелки да се запознаят с него.

— Страхотен е, Крис! — възкликна приятелката й Ирма.

— Едно от уличните кучета на леля Сара — сви рамене Кристи.

— Готова съм да му дам подслон по всяко време — завъртя изразително очи Ирма.

— Откъде знаеш, че не хапе? — попита Кристи отвлечено.

— Надявам се, че хапе.

След кратко запознанство Кристи ги остави сами.

Беше ядосана на себе си, че през цялото време хвърля погледи към ъгъла, в който Ирма бе за мъкнала Мат. Съзнаваше, че не иска той да се усмихва с такова удоволствие на приятелката ѝ.

Кристи бе в кухнята и наливаше пунш, когато Мат влезе. За пръв път бяха сами следобеда. Тя опита да излезе със съда, но Мат го взе от ръцете ѝ.

— Моля да ме извиниш, Кристи — гласът му беше нежен.

— Защо? За това, че не се любихме? — Опита се да го отмине, но той постави ръце на раменете ѝ.

— Не, това е единственото правилно нещо, което направих, откакто съм в тази къща. Ти щеше да съжaliaваш.

Щеше ли да съжaliaва? Не беше сигурна. Даже сега, след унижението, допирът с него караше краката ѝ да треперят. Не би ли дала всичко, за да се люби с този мъж?

Сякаш прочел мислите ѝ, Мат каза:

— Ти си твърде нежно момиче за мимолетно удоволствие.

— Аз никога... — ресниците затвориха очите ѝ.

Той вече знаеше това.

— Точно по тази причина не можех да се възползвам от тебе. Аз предизвиках желание у теб, защото бях самолюбив и безразсъден! — Галещите му пръсти прибраха кичур коси от челото ѝ. — Ти не ме искаше истински, мила.

— Няма нужда да ме успокояваш — с мъка каза Кристи. — И двамата знаем, че именно ти загуби интерес.

— Нали не мислиш така наистина? — прегърна я и долепи бузата си до слепоочието ѝ. — Мило момиче, в този момент ми трябва цялата воля, за да не те понеса към леглото!

Това наистина ли бе вярно? Кристи го погледна объркана. Беше абсолютно сигурна, че нейната неопитност го бе накарала да загуби интерес. Мат дълго я гледа, сякаш се старал да запомни чертите ѝ. След това я пусна.

— Забрави за мен, мила. Аз не съм истински. И ти не си. Това е само коледен сън.

Сара влезе, докато те се гледаха мълчаливо. Тя изсумтя от досада.

— Откога те изпратих за този пунш, Кристи?

— Аз ще го внеса — каза Мат и вдигна тежкия съд.

— Хайде! — викна през рамо Сара. — Имаме гости.

Кристи бавно я последва. Мислите ѝ бяха объркани. Обяснението на Мат за отказа му я накара да се почувства по-добре, ала последните му думи отново я отчаяха. Все пак няма да го забрави, макар че само се бе докоснал до живота ѝ.

След като останаха сами, тримата вечеряха в столовата. Беше много празнично, със свещи и цветя на масата. Мат, естествен и мил, настояваше Сара да разкаже за своите различни ангажименти. Въвлече и Кристи с въпроси за работата ѝ в Скуо Вали и за приятелите ѝ в Пайн Гроув. Изглеждаше заинтригуван.

— Ако се опитваш да узнаеш дали има приятел, защо не го кажеш? — запита Сара направо.

— Не виждаш ли, че се старае да бъде учтив? — скара ѝ се Кристи.

Мат се усмихна на възрастната жена:

— Убеден съм, че това щеше да бъде първото, което щеше да ми кажеш за Кристи.

— Е, може би второто. Но не забравяй, че Кристи е доста популярна. Просто е твърде претенциозна.

— Такова красиво момиче не може да няма обожатели.

— Ще спрете ли да говорите за мен сякаш ме няма? — запита Кристи сърдито. — Нека да сменим темата.

За нейно облекчение, те се съгласиха. Когато разговорът отново стана общ, тя се отпусна и възвърна доброто си настроение. Едва по-късно ѝ дойде на ум, че Мат не бе казал нищо за себе си. Освен че беше инженер, не знаеха повече отколкото когато го видяха на входната врата. Може би наистина беше коледен сън.

Вечерта премина бързо, весело и приятно. Напрежението между нея и Мат бе изчезнало. Кристи не помнеше по-щастлив празник. Единственото неприятно нещо бе, че на другата сутрин Мат щеше да напусне дома и сигурно никога нямаше да го види отново.

Когато стана време за лягане Мат каза на Сара:

— Как да се отблагодаря за вашето гостоприемство?

— Няма нужда. Бяхме щастливи да си сред нас.

— Не зная какво щях да правя, ако не бяхте ме приели — каза просто той.

— Щеше някак си да преживееш — оцени тя с поглед силния му профил. — Имам чувството, че винаги успяваш да паднеш на краката си.

— Но не без малко помощ от приятелите ми.

— Всички имаме нужда от тях. Нали и Коледа е за това?

Усмивката на Мат се смени с израз на признателност.

— Вие сте забележителна жена, госпожо Сара Блейк. За мен бе чест, че се запознах с вас.

— Няма нужда от речи — каза Сара, видимо доволна. — Ще трябва отново да ги повториш утре сутринта след закуска.

Той поклати глава.

— Тръгвам рано.

Лицето на Кристи изразяваше силно вълнение. Когато той взе и двете й ръце в своите, тя напразно се опита да изглежда спокойна.

— Довиждане, Кристи. Радвам се, че се запознах и с теб — гласът му звучеше глухо. — Надявам се, че ще получиш всички хубави неща, които заслужаваш.

Автосервизът не определи точно време за изтеглянето на колата. Само обещаха това да стане по някое време сутринта, затова Мат бе на място още призори. През последния ден и половина ягуарът се бе покрил с дебел сняг. Трудно му бе да повярва, че е изминало толкова малко време. Струваше му се, че бе познавал Кристи много по-отдавна. Тя му беше по-близка от момичетата, с които бе излизал в продължение на месеци. Още чувстваше парфюма ѝ.

Мат поклати недоволно глава. Мислеше като ученик, а бе възрастен мъж. Той отчупи един клон и обра снега от колата, за да влезе вътре. В купето беше далеч по-топло, но нямаше какво да прави. В багажника имаше книга, ала не си струваше да изгребва още сняг — влекачът можеше да дойде всяка минута. Но той не идваше. Времето се влачеше и връщаше мислите на Мат към Кристи.

Тя беше откровение за него. Не знаеше, че все още съществуват момичета като нея. При спомена той се размърда неспокойно. Нейната реакция, гладката кожа на гърдите ѝ, свенливата наслада от възбудата...

Мат изруга тихо. Не му беше присъщо да губи контрол, особено като знаеше колко е невинна. Щеше да бъде непростимо, ако я бе обладал. Поне за това трябваше да бъде благодарен на себе си. Достатъчно бе, че беше лъгал и нея, и Сара. Е, не съвсем лъгал. По-скоро бе пропуснал да каже истината, но не по свое желание. Просто винаги нещо пречеше. Е добре, всичко бе свършено вече, би било лудост да поддържа връзката. Това значи, че никога повече нямаше да я види. Беше му необходимо цялото благородство да ѝ откаже. Не бе убеден, че щеше да се въздържа при друга благоприятна възможност — а Кристи заслужаваше повече...

Секретарката му бе учудена, когато на следващата сутрин Мат се появи в службата.

— Мислех, че сте на ски! — Тя го последва в луксозния кабинет, който бе обзаведен като елегантно жилище.

— Върнах се — отговори той кратко. Намръщи се като видя купчината неотворени писма върху грамадното бюро. — Да не би да съм повишен в ранг пощенски чиновник?

При тази открита демонстрация на лошо настроение, очите на секретарката се разшириха. Обикновено Мат бе образец на възпитание.

— Тези писма са лични. Сметнах, че ще предпочетете да отворите сам коледните си честитки.

Той ги отмести равнодушно.

— Вземи бележник, Линда. Трябваш ми за някои неща. Искам да изпратиш кутия от пет килограма шоколадови бонбони на Сара и Кристи Блейк в Пайн Гроув. Близко е до Скуо Вали. Не зная адреса, но това е малък град. Мисля, че колетът ще стигне.

— Няма значение, ще намеря адреса. Какво да пиша на картичката?

— Аз сам ще я напиша — той погледна към нея замислено. — Не, по-добре кутията да бъде двукилограмова. — Нямаше смисъл да изглежда твърде разточителен.

— Нещо друго?

— Да. Поръчай да се купи машинописна хартия и да се отпечата името и адреса на някоя голяма компания за преработка на зърнени храни — Келог или Поуст, която и да е, но от големите компании.

— Компания за зърнени храни! — веждите на Линда се повдигнаха от удивление.

— Направи каквото ти казвам! — каза Мат нетърпеливо.

Разпорежданията му бяха така необичайни, че секретарката се разтревожи.

— Добре ли сте?

— Извинявай, Линда, не исках да съм груб. Май не съм съвсем на себе си. Колата ми се счупи и трябваше да чакам два часа да я изтеглят. Така и не стигнах до Скуо Вали.

— Съвсем сам ли бяхте на Коледа?

— Не, едни чудесни хора ме прибраха — отговори той деликатно.

— Е, можете да наваксате с приятели в новогодишната нощ — утеши го тя. — Госпожица Уорън телефонира и остави съобщение, че сте поканен на два коктейла преди вечерята с танци в Кънтри клуба.

Мими Уорън бе красива блондинка, но с това свършваше приликата с Кристи. Мат мислеше за предстоящите празници без ентузиазъм. Явно не бе избягнал коледните покани, само ги бе отложил. Щеше да бъде все същата скучна обиколка по коктейли и ресторанти. Даже предварително знаеше края на обиколката. Единственият въпрос бе къде точно ще се озоват — в неговото легло или в нейното.

— Колко хартия искате да се отпечата? — върна го към деловите въпроси Линда.

— Колкото е необходимо. Аз искам само един лист — той обърна гръб на удивеното ѝ лице. — Използвай го, за да напишеш писмо на госпожица Кристи Блейк в Пайн Гроув. В писмото да пише: „Уважаема госпожице Блейк, с удоволствие Ви съобщаваме, че сте спечелили първо място в нашия голям конкурс — двуседмична обиколка на Карибските острови на борда на «Сан Куин». Моля, посетете местната морска агенция в Сан Франциско за уреждане на пътуването по Ваше желание“. Подпиши го например Джонатан Риджли, отдел по конкурсите.

Линда запази служебен израз, въпреки че любопитството ѝ напираше.

— Това ли е всичко?

— Искам да бъде изпратено веднага.

— Ще отнеме известно време. Днес е петък.

— Е?

— Идва краят на седмицата, след това Нова година. Между празниците не се върши много работа.

— Плати повече, като за срочна поръчка — каза той нетърпеливо. — Искам това писмо да замине колкото може по-скоро. И направи необходимото за кабина първа класа на името на госпожица Блейк. Плати от моята лична сметка.

След като Линда излезе, Мат се приближи към прозореца и се загледа в сивия ден. Сиво бе и настроението му.

Дългът бе платен. Дали пътуването щеше да направи Кристи така щастлива, както тя очакваше?

— О, Боже, бих искал да съм с нея! — промълви Мат.

ТРЕТА ГЛАВА

Мат се опита да контролира настроението си този петък, но всичко го дразнеше. Служещите пристъпваха безшумно и се споглеждаха в недоумение.

Вечерта не мина по-добре. За да изтрие от съзнанието си Кристи, Мат се обади на Мими Уорън.

— Мили, колко е чудесно! — възкликна тя. — Не те очаквах толкова скоро. Наистина ли ти липсвах?

— Без теб не беше същото — отговори той уклончиво.

— Ти си сладур! Нямам търпение да те видя! Нали идваш тази вечер у Дебенхам? Щях да ходя с Томи Армистед, но ще измисля някакво оправдание.

— Не искаш ли да отидем да вечеряме някъде сами?

— О, любими, много бих искала, но не мога. Пат Стилмън вече описа вечерната ми рокля в утрешния вестник.

— Не ми дойде на ум. Не можем да излагаме редактора на светската хроника.

— Не се сърди, мили — гласът на Мими се понижи до мъркане. — Купонът няма да бъде цяла нощ.

Мат отказа да ѝ бъде кавалер. Като разбра, че е безсмислено да го убеждава, Мими сподави досадата си и каза със съжаление:

— Ти знаеш, че ако можех, бих се отказала от този ангажимент. Но няма начин. Ще наваксам с теб през новогодишната нощ!

Мат затвори телефона с облекчение. Какво ли правеше Кристи?

Кристи не бе в по-добро настроение.

— Цял ден се мотаеш! — възкликна Сара с раздражение. — Защо не отидеш на кино с Крейг Селби, щом те кани?

— Не искам — отговори Кристи с отчаян глас. — Боли ме глава.

— Тогава вземи аспирин и си легни.

— Едва седем и половина е.

— Тогава прочети нещо или включи телевизора — каза Сара и отново подхвана кръстословицата.

Кристи взе някакво списание и седна срещу леля си. Започна да прелиства страниците.

— Толкова потискащо е след Коледа — въздъхна тя.

— Винаги по това време очакваме Нова година.

— И аз мисля така.

— Искам да карате внимателно от Скуо Вали. През новогодишната нощ има всякакви луди глави по пътищата.

На Сара не й харесваше намерението на Кристи да отиде на танци с приятели в близкия хотел, но си беше наложила да не се бърка.

— Крейг кара добре... — Кристи гледаше замислено пращящия огън. — Той прави добре всичко.

— С тебе трудно се говори.

Кристи хвърли списанието и се изправи.

— Понякога мисля, че искаш да се освободиш от мен.

— Знаеш много добре какво искам — каза спокойно Сара. — Само това, което е най-добро за тебе. Моят живот е в Пайн Гроув, но няма защо ти да прахосваш времето си тук. Навън пред теб е целия свят, дете!

— Говориш като Мат!

— Той е твърде проникателен човек.

— Ти пък какво знаеш за него! — възкликна Кристи разгневена. — Може да е избягал престъпник. Забеляза ли как не искаше да говори за себе си?

— Сигурно е имал причини за това.

— Ти си твърде доверчива, лельо.

— Странно — промълви Сара. — Той каза същото за тебе.

При спомена за прегръдката на Мат бузите на Кристи пламнаха.

— Това не ти ли подсказва с какви жени е имал работа? — запита студено тя.

— Такива, които са останали доволни.

— Лельо Сара!

— Няма смисъл да отричаме, че е един чаровен дявол! Интересно, какво ще стане с него?

— Няма да узнаем — каза Кристи вяло.

— Не съм толкова сигурна. Имам чувството, че отново ще имаме вест от Мат Дестри.

След една скучна вечер пред телевизора в събота сутринта Мат стана рано. Беше неспокоен и възбуден и за да намери някакво занимание, се уговори със свой приятел за игра на хандбал. След изтощителната партия се почувства по-добре, но през останалата част на деня се очертаваше пълен вакуум. Около два часа следобед Мат реши, че трябва да действа. Образът на Кристи го преследваше. Идеализираше едно кратко запознанство. Неочакваните обстоятелства, обстановката, всичко допринесе срещата им да се превърне в нещо, което не беше. Кристи беше твърде красива, но той познаваше десетки красиви жени. Сигурен бе, че ако я види отново, ще да бъде разочарован. Очите на Мат светнаха при тази идея. Ето от това се нуждаеше — клин клин избива! На тази среща ще разкаже всичко за себе си. Преследваше го мисълта, че непреднамерената измама продължава.

Мат погледна часовника. Можеше да бъде в Пайн Гроув преди вечеря. Ягуарът бе в сервиза, но това бе дреболия. Щеше да вземе една от разносните коли от гаража на „Компютренд“.

Кристи гледаше равнодушно снега през прозореца. Едно от потискащите неща на зимата бе ранното настъпване на нощта. Ето вече се стъмни, а бе само пет и половина часа.

По алеята се зададе странна закрыта кола. Кристи загледа с любопитство надписа отстрани, ала бе твърде тъмно и не можеше да се прочете. Що за доставка в този час? От колата слезе един мъж и се запъти към къщата.

За момент Кристи помисли, че сънува. Не, нямаше грешка! Това беше Мат!

Тя отвори стремително вратата и се хвърли в снега с разперени ръце.

— Ти се върна!

Маг я прегърна така силно, че Кристи усети туптенето на сърцето му. Тя се притискаше към него и вдишваше познатия мирис на

чистота и сила.

— Не можех да остана сам! — Устните му галеха бузата ѝ. — Липсвах ли ти?

Кристи се отдръпна. Изведнъж осъзна импулсивните си действия.

— Аз... Чудехме се какво правиш?

— Нищо особено... — Светлината от звездите се отразяваше в морскосините му очи и ги караше да трептят. Погледът му беше прикован към нежното ѝ лице.

Всичко започваше отново. Възбудата, която непрекъснато се засилваше. Необяснимото чувство, което я караше да трепери.

— Студено ти е, нали? Ела бързо вътре, преди да си се разболяла! — Мат я поведе към къщата.

Кристи топлеше ръцете си на огъня. С изненада видя, че под якето на Мат се подава сако от камилска вълна, риза и вратовръзка. Носеше добре скроен панталон. Той изглеждаше елегантен и светски, съвсем не приличаше на човек без късмет.

— Изглеждаш различно — каза тя замислено.

— А ти — не! — Той я приближи. — Точно такава си, каквато те запомних.

— Е, беше само преди два дни.

— Трябва да е било повече... — Гласът му прозвуча дрезгаво.

Кристи се стараяше храбро да сподави надигащата се вълна от желание. Не трябваше отново да става за смях!

— Съжалявам, че нещата не вървят добре, но не ти личи. Изглеждаш много издокаран — бързо каза тя.

— Не бях казал, че нещата не вървят добре — леко се намръщи Мат. — Това е една от причините, които ме доведоха тук.

— Получил си работа! — светна лицето на Кристи. — О, Мат! Толкова се радвам за теб...

— Не е това, което мислиш — започна той.

— Не ме интересува какво представлява работата! Ти ще изплуваш на повърхността!

Като гледаше радостното ѝ лице, Мат не можеше да продължи обяснението.

— Мога ли да те покана на вечеря? Леля Сара също.

Може би щеше се открие възможност по време на вечерята, мислеше той разсеяно. Нищо не вървеше по плана. Още от минутата, когато Кристи се хвърли в обятията му, знаеше, че идването бе грешка. Споменът за гъвкавото ѝ тяло опроверга всичките му теории за клина.

— Леля Сара е на събрание на „Жените за благотворителност“, но аз с удоволствие ще дойда — каза Кристи. — Дай ми десет минути да се облека.

Кристи хвърли безгрижно пуловера и джинсите, нещо, което никога не правеше. След малко размишление избра най-модната вещ в гардероба си — черна плетена рокля с малки бисери, пръснати върху горната част. Тя бе прилепнала към безупречната ѝ фигура като втора кожа, а леките отворени обувки на висок ток подчертаваха дългите ѝ слаби крака. Още няколко минути бяха отделени за грима и косата.

Нещо тлееше в очите на Мат, който не сваляше поглед от нея:

— Това се казва бързо.

— Не исках да разваля впечатлението, което съм ти направила.

— Така ли мислиш за мен?

— Не, ти винаги си бил благороден.

Тя го каза на шега, но паметният случай в обора мина през ума и на двамата. Усмивката на Мат изчезна.

— Във всеки случай винаги, когато трябва.

Кристи нервно прехапа устни.

— Ти... Къде би искал да вечеряме? В Пайн Гроув няма голям избор.

— Мислех да те закарам до Скуо Вали. Ако нямаш нищо против пътуването в тази кола, искам да кажа.

— Нямам, но бихме могли да вземем моята кола. Отоплението вече е поправено.

— Добре, може би така ще бъде по-удобно. Имаш ли нещо против аз да карам?

Тя му подаде с усмивка ключовете:

— Уплаших ли те с моето каране онази вечер?

— Не, направи ми голямо впечатление как преодоляваше заледените участъци. Просто съм един от онези неуверени кавалери, които биха искали да контролират нещата.

— Не ми правиш впечатление на неуверен.

— Напоследък тази ми черта се прояви — отговори той кратко.

Когато стигнаха до Скуо Вали, Мат спря на паркинга пред един хотел. Тук имаше кафене и по-официален ресторант, където се танцуваше. Мат я поведе към ресторанта.

— Тук е твърде скъпо — възрази Кристи. — Да отидем в кафенето.

— Случаят е специален — приветливо каза Мат. — Искам да се поздравим с шампанско.

— Можем да го направим и с ябълков сок. Има същият цвят и е много по-евтино.

— Нека се поглезим. Иска ми се да празнувам.

— Не знаеш колко е скъпо тук! — запротестира отново тя. — Веднъж обядвах и беше жестоко. Мога да си представя какви са вечерните цени.

Той сложи ръка на рамото ѝ, поглеждайки я дълбоко в очите.

— Искам да направя за теб толкова много, Кристи, а не мога. Нека аз водя тази вечер.

В този момент Кристи разбра — влюбена е в Мат. Досега вярваше, че между тях има само физическо привличане. Оказа се много повече. Той притежаваше всичко, което бе искала да открие у един мъж — нежност, разсъдливост, щедрост. Тя бе трогната от желанието му да ѝ даде нещо. Той се бе върнал, след като уж окончателно бе казал довиждане. Изпълнена с надежда, Кристи последва Мат.

Главният сервитьор ги настави на отделна маса до прозореца.

— Мога ли да ви предложа коктейл, господине? — обърна се той почтително към Мат.

— Мисля, че ще поръчаме вино. Изпратете, моля, специалиста по вината. И менюто за гости, ако имате такова.

— Разбира се, господине.

Кристи бе озадачена.

— Какво значи меню за гости?

— Нещо специално за красиви момичета — засмя се Мат.

Той не обясни нищо повече, но тя сама откри разликата и възкликна:

— Тук няма цени!

— Искам да се наслаждаваш на вечерята си.

— Как мога да го сторя, след като всеки залък струва най-малко долар?

— Е, доларът вече не е това, което беше някога. А можеш да си кажеш, че по този начин съдействаш за откриването на нови работни места.

— Добре, че ти имаш такова. Обаче като гледам с каква скорост харчиш аванса си, май още дълго ще бъдеш беден.

Очите на Мат помръкнаха.

— А ако ти кажа, че съм богат?

— Парите нямат значение за мене. Харесваш ми такъв, какъвто си — каза нежно тя.

— Но ако наистина е вярно? — настояваше той.

— Мисля, че ще бъда много ядосана.

— Защо?

— Защото това ще означава, че се подиграваш с нас — каза тя бавно, — че скрито се присмиваш на живота ни в малкия град.

— Ти не мислиш така!

— Все пак много ще ме заболи. Всъщност ние не знаем нищо за тебе. Наистина ли си богат, Мат?

По лицето на Мат заигра един мускул.

— Никога не съм те лъгал, Кристи.

Това бе вярно, макар че се изплъзна от отговора. Как да признае всичко сега? Малките измами се превърнаха във въже около врата му.

— Семейството ти е богато, нали? — запита тя. Това би обяснило неговата увереност в тази обстановка, която иначе би му била чужда.

— Достатъчно печелеха — призна Мат.

Кристи запита със съмнение:

— Не си споменавал нищо за семейството и приятелите си. Има ли причина за това?

— Не съм имал ужасно минало, ако това искаш да знаеш.

— Но не искаш да говориш за себе си. — В гласа на Кристи прозвуча въпрос.

— Не тази вечер. Трябва да реша някои малки проблеми — той се протегна и хвана ръката ѝ. — Тази нощ е особена. Не искам нещо да я развали.

Кристи имаше чувство, че независимо от уверенията, Мат крие някаква тъмна тайна. Но когато погледна спокойните му очи, ѝ се

стори, че това е невъзможно. Макар и да знаеше много малко за него, бе сигурна, че той не е в състояние да извърши нещо нечестно.

— Готов ли сте с поръчката, господине? — Появата на сервитьора разведри атмосферата.

Мат знаеше, че Кристи ще се опита да избере най-евтините блюда в менюто, ето защо поръча и за двамата:

— Стриди, салата от пресни зеленчуци и стек „Диана“.

— Прието, господине — каза сервитьорът. — Бихте ли желали суфле за десерт? Трябва да бъде поръчано предварително.

— Отлична идея. Ще вземем суфле „Гран Марние“ със същата марка ликьор и кафе. А шампанското можете да донесете сега.

Кристи наблюдаваше с учудване как Мат обсъжда със сервитьора годината на вината. Свободното му държане в този лукс и почтителното отношение на обслужващия персонал бяха откритие за нея.

— Разкажи ми за твоята нова работа! — помоли тя, след като сервитьорът се бе отдалечил. — Колата, която караш, собственост на компанията ли е? Видях нещо написано отстрани, но не можах да разбера наименованието.

— „Компютренд“ — отговори кратко той. — Електронна фирма.

— Та това отговаря точно на желанието ти! Какво работиш там?

— По малко от всичко — умело отклони посоката на разговора той. — Като помисля сега, не трябваше и на празника да се влачим в Скуо Вали. Нали изминаваш този път всеки ден на работа. Може би трябваше да вечеряме в Пайн Гроув.

— Там нямаше да намериш ресторант като този.

— Важна е компанията, не кухнята — засмя се Мат.

— Щеше да е необходим много чар от моя страна, за да поръчам храната в кафене „Елит“!

— На теб ти трябва само да бъдеш каквато си. Никога не се променяй, Кристи!

— Всеки се променя — каза тя бавно.

— Ти си съвършена и така.

Едва сега Кристи започна да усеща, че по някаква причина Мат я поставяше на пиедестал.

— Аз съм човек, Мат — подчертано каза тя, — не принцеса в кула от слонова кост. Не съм по-различна от жените, които познаваш.

През ума му мина Мими Уорън, играчките ѝ, дребнавите ѝ прищевки.

— Много грешиш.

— Каж ми с какво се различавам, освен с това, че те имат много по-голям опит от мен? — Бузите на Кристи пламнаха, но очите ѝ гледаха право в неговите.

Мат отговори на въпроса ѝ с въпрос:

— Какво обичаш да правиш през свободното си време?

— О, ски през зимата, плуване и тенис през лятото.

— А вечерите? — настояваше той.

— Същото, както всички останали — събираме се с приятели или ходим на кино. Не всяка вечер, разбира се. Понякога просто оставам у дома и чета книги.

— Била ли си някога на три коктейла през една вечер?

Тя го погледна учудена:

— Защо е необходимо някой да прави това?

Започна да свири музика и Мат я поведе към дансинга.

В главата на Кристи бръмчаха хиляди въпроси без отговор. Дали бе взела успешно изпита или бе пропаднала? Мат ли бе този, който трябваше да ходи на тези безкрайни коктейли? Кристи знаеше, че физически му харесва. Но не беше ли нейната компания скучна за него?

Когато се плъзна в ръцете му, въпросите изчезнаха. Тя се отпусна и даде свобода на чувствата си. И Мат не говореше. Ръката му нежно галеше гърба ѝ. Нейното тяло откликваше на всяко движение на неговото. Имаше някакво странно привличане между двамата.

Мат я притегли още по-силно и целуна затворените ѝ очи. Тя въздъхна несъзнателно.

— Какво има, миличка?

Кристи отвори очи и се загледа в любимото лице.

— Нищо... Аз просто имах желание...

— Какво? — запита той, когато тя спря. — Ще ти дам всичко, което поискаш — каза настоятелно.

Не беше толкова лесно; не можеш да молиш някого да се влюби в теб. Тя се усмихна с усилие.

— Коледа свърши.

— Може пък да успее да хвана Дядо Мраз, преди да се е върнал на Северния полюс.

— Вече ми даде достатъчно.

Музиката свърши и те се върнаха на масата.

Вечерта беше и приятна, и горчива. Всеки момент бе скъп, защото Кристи не знаеше дали това не бе краят. Мат не беше споменал за бъдещи срещи. Отново ще изчезне и дали ще се върне? Тя отхвърли тази потискаща мисъл. По-добре да се наслаждава на присъствието му!

Кристи бе оставила бележка на леля си. Когато се върнаха в къщата, Сара си бе легнала. На масата имаше бележка, в която пишеше, че стаята за Мат е готова.

— Добре се е сетила, но не очаквах, че ще се наложи да остана — каза той.

— Имаш три часа шофиране — възпротиви се Кристи. — Ще стигнеш не по-рано от два и половина часа през нощта.

— И преди съм закъснявал толкова — усмихна се той. — Но бих искал да видя леля Сара. Тя е мъдра жена.

— Която ще бъде страшно ядосана, ако ти позволя да тръгнеш в този час на такъв дълъг път. Разбрахме се.

— Убеди ме. Скоро ще трябва да плащам наем.

— Или да имаш една резервна пижама тук.

— Не употребявам пижами.

Пред нея изведнъж изникна картината на голото му тяло и тя физически го почувства. Лицето ѝ пламна.

— Е, добре, хм, имаме късмет.

— Не мога да повярвам, че се изчервяваш. Толкова хора спят голи, мила!

— Знам — промърмори тя. Не можеше да му каже причината за това внезапно пламване.

— Би трябвало да очаквам такава реакция от една малка пуританка, която носи нощница до брадичката.

— Става ми студено — промълви тя.

Мат отново стана сериозен и малки искрици проблеснаха в тъмносините му очи. Той каза нежно:

— Извинявай за думите ми.

— Грешката е моя. Трябваше да си купя електрическо одеяло.

Той сякаш не я чу. Протегна ръка и я притегли по-близо до себе си.

— Бих искал да те стопля, мила. Бих искал да държа красивото ти тяло в ръцете си цяла нощ. Бих искал да целуна всеки сантиметър от копринената ти кожа и да съм този, който ще те събуди за нов живот.

Кристи не откъсваше поглед от хипнотичните му очи, а цялото ѝ тяло пулсираше от възбуждане. Мат я бе притежавал по всички начини, освен най-важния. Това ли беше магическия момент?

Мат я притисна в прегръдките си и я целуна.

— Ти ме подлудяваш — изстена той. — Никога не съм се чувствал така с жена.

Всичко останало спря да съществува от мига, в който устните му докоснаха нейните. Кристи покри шията му с целувки.

— Защо те възбужда това? Ние се желаем. Не е ли достатъчно? — Тя разхлаби вратовръзката и разкопча ризата му.

— О. Господи! Не прави това! — възкликна той, като почувства как пръстите ѝ галят голите му гърди.

— Толкова дълго исках това — въздъхна тя, обзета от чувствено удоволствие при вида на неговата мъжественост.

— Не трябва — отново изстена той, но ръката му захлупи гърдите ѝ и започна нежно да гали твърдия връх.

Кристи потрепери, обхваната от възбуда.

— Защо? — прошепна тя.

— Не искам да ти причиня болка, не разбираш ли?

— Зная, че ще бъдеш нежен — промълви тя.

— Не това искам да кажа. Разбира се, че ще бъда нежен. Но не мога да взема това, което си готова да ми дадеш!

Тя потърка буза о гърдите му и разкопча ризата му още по-надолу.

— Нищо не искам в замяна.

— А трябва! — Обърна лицето ѝ и се взря в него с пламтящи очи. — Не се хвърляй на такъв като мене. Не го заслужавам.

— Люби ме, Мат! — Ангелското ѝ лице молеше. — Само тази нощ!

— Как да откажа? — промърмори той. Вдигна я на ръце и впи устни в дълга, възбуждаща целувка. Пръстите на Кристи потънаха в гъстата му коса, тялото ѝ се притисна в неговото. Тя гореше от любов

към този човек, той беше всичко, за което бе мечтала. В този момент нямаше значение дали я обича. Тя искаше да изпита висшето удоволствие в ръцете му, независимо от последствията.

Мат я отнесе бавно през хола, сякаш искаше да удължи времето до съблжимия момент. Ръцете и устните му поддържаха възбудата, измъчваха тялото ѝ с интимни докосвания. Кристи тихо стенеше и впиваше нокти в твърдите мускули на гърба му.

Изведнъж от стаята на леля ѝ се чу шум. Беше нотка реалност в един нереален свят. И двамата бяха забравили лелята на Кристи. Очите им се срещнаха в ужас. Мат я постави на крака.

— Това място не подхожда — промълви Мат.

— Наистина... — Не можеше да го погледне. Тя се обърна с гръб към него, но той я привлече в обятията си и я целуна леко.

— Съжалявам, мила...

Кристи се съблече бързо и се сви под завивките. Вълни от срам нахлуваха в главата ѝ. Мат наистина бе прав — това място не беше подходящо! Ами ако леля Сара се бе събудила и бе дошла да пита... Кристи се обърна и зарови глава във възглавницата. Леля ѝ щеше да бъде толкова разочарована! В много отношения старата жена бе без предразсъдъци, но за някои неща нейното поколение беше твърде консервативно. Тя нямаше да разбере, че Кристи бе влюбена в Мат, че искаше да му принадлежи изцяло. Дали той лежи в леглото си със същите желания? Или бе почувствал облекчение? Мат имаше изключително присъствие на духа. То му измени тази нощ, ала това всъщност не бе негова грешка. Той беше опитал да се въздържа, макар че желанието му не отстъпваше на нейното. Защо се отнася с нея по-различно, отколкото с други жени?

Мат седна в леглото със скръстени ръце, задавайки си същия въпрос. Какво го възпираше? Тя го бе докарала до ръба на желанието и все пак нещо не му позволяваше да продължи. Защо?

— Тя е толкова невинна — стенеше Мат гласно.

Поне щеше да я обладае нежно. Друг може би нямаше така да се церемони. Мисълта го ужаси. Мат никога не бе съблазнявал жена. Всички тези, които бе притежавал, бяха пълнолетни и бяха съгласни. Кристи, разбира се, също отговаряше на изискванията. Тогава защо бе тази нужда да ѝ бъде закрилник на всяка цена? Това чувство се пази само за жена, която е обичана...

Мат стана от леглото и закрачи неспокойно из стаята. Идеята бе идиотска! Човек не се влюбва в някого, когото познава един ден и две нощи. Между двамата имаше само физическо привличане. То го беше довело в Пайн Гроув отново, но здравият смисъл подсказваше, че посещението бе грешка.

През тази нощ само един човек в къщата се наспа...

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Мат беше в кухнята със Сара, когато Кристи слезе на закуска. Той се бе изтегнал в един дървен стол и се смееше. Беше толкова красив, че дъхът на Кристи спря. Ризата му беше отворена на врата, а изпод навитите ръкави се показваха силните му ръце.

— Ето те и тебе, поспаланке! — обърна се Сара към племенницата си. — Дълго ли те държа Мат снощи?

— Не, върнахме се преди полунощ.

— Добре ли прекарахте?

— Защо не попиташ Мат? — Кристи отиде до бюфета и започна да нарежда масата.

— Толкова се бях увлякла да разказвам за събранието на нашата организация „Жените за благотворителност“, че не ми остана време за това — погледна го лелята. — Трябва да станеш репортер в телевизията, Мат. Имаш дарба да караш хората да се изказват.

— В приказките го бива — вметна Кристи хапливо.

Нервите ѝ бяха опънати до скъсване. Студенината на Мат след снощната история бе обидна. Най-малкото, можеше да ѝ каже „Добро утро“.

— Какво те е прихванало тази сутрин? Изглеждаш доста нервна. — Сара я гледаше учудено.

— Аз съм виновен, лельо Сара, съжалявам! — Тъмните очи на Мат бяха непроницаеми. — Снощи пихме твърде много шампанско, нали, Кристи?

Сара гледаше ту единия, ту другия. Не ѝ трябваше много, за да разбере взаимните им чувства, ала нещо бе тръгнало накриво. И двамата страдаха много.

Мат замина след закуска. Под предлог за неотложни дела той учтиво отказа поканата на Сара да остане.

— Добре, връщай се скоро — каза Сара, без да обръща внимание на мълчанието на Кристи.

— Мисля, че следващите няколко седмици ще бъде твърде зает
— отговори уклончиво той.

— Е, не ни забравяй.

— Разбира се. Благодаря за чудесната вечер, Кристи!

— За мене също беше удоволствие. — Погледна го безизразно.

Бяха като непознати, които си разменяха учтиви любезности. Сара съчувстваше и на двамата.

След като Мат замина, тя си придаде весел вид.

— Е, това беше приятна изненада, Мат да се отбие просто така. Нали ти казах, че ще го видим отново.

— Той няма да се върне.

— Не искаш ли да ми разкажеш всичко? — запита тихо леля й, като остави изкуствената поза.

— Няма нищо за разказване.

— Ти си влюбена в него, нали?

— Не! Признавам, че е привлекателен. Много е красив. Но не мисля, че си подходяме. Не искам да го виждам повече!

Мат се радваше от сърце — Кристи бе затворена страница в неговия живот. Тази неделя той покани на вечеря Диана Кук. Тя беше брюнетка. В понеделник вечерта, след един дълъг работен ден, отиде на опера с една невероятна червенокоса красавица. Но и двете жени посрещнаха с учудване неговото „Лека нощ“ на прага на вратата.

В новогодишната нощ той взе Мими Уорън. Тя изглеждаше умопомрачително. Блестящата руса коса беше разположена върху главата й в сложна прическа. В тон бе роклята уникат от черна дантела, през която се виждаше отличната й фигура.

— Харесвам ли ти? — завъртя се тя.

— Страхотна си!

Мат огледа красивата жена, която бе делила неведнъж леглото му, обаче не изпита нищо — в мислите му беше едно слабо, русо момиче в джинси и карирана блуза.

— Благодаря ти, мили! Ти също изглеждаш внушително. — Мими се любуваше на черно-бялото съвършенство на широкоплещестата мъжка фигура. Тя обви врата му. — Ние сме идеална двойка.

— Точно така! — Мат се протегна и взе късото ѝ кожено палто.
— Хайде, не бива да закъсняваме за коктейла на Помройз.

Едва в Кънтри клуба, след като бяха посетили два коктейла, Мат капитулира и когато Мими стана да танцува, отиде да телефонира на Кристи. Дълго звъня, но никой не вдигна. Той знаеше, че разочарованието му е безпричинно — беше Нова година. Разбира се, тя няма да стои вкъщи. Но в края на краищата му стигаше и Сара. Най-малкото, щеше да му каже къде е Кристи и кога ще се върне. Звъня на интервали през цялата нощ. Никой не отговори. С напредването на новогодишното празненство май все по-трудно прикриваше скуката си.

Кристи прекара новогодишната нощ не по-добре от Мат. Роклята ѝ далеч не струваше колкото на Мими, но ѝ стоеше съвършено. Беше от шифон с цвят на праскова и подчертаваше гладката ѝ кожа.

Косата ѝ бе сресана просто и падаше на раменете ѝ като коприна.

— Изглеждаш чудесно — одобрително каза Сара.

— Благодаря — отговори Кристи без ентусиазъм.

— Имаш ли ключ? Не забравяй, че ще играем бридж у Рода Търнър — каза Сара. — Рода и аз ще ги размажем!

Звънецът съобщи за пристигането на кавалера на Кристи. Крейг Селби бе рус, с вечно момчешко лице. Беше му малко неудобно в официалното сако, но двамата с Кристи бяха приятна двойка.

— Да караш внимателно! — предупреди го Сара.

— С тази малка кукла няма да поемам никакви рискове — увери я Крейг. Той постави ръката си на раменете на Кристи и я привлече към слабото си тяло.

Тя отново помисли за силното мъжко тяло на Мат. Опита се да отпъди мисълта. Орлите може и да летят високо, но в същото време унищожават слабите същества. Тя не искаше да става жертва!

Всички приятели на Кристи бяха дошли на танците. Те бяха празнични и оживени. С напредване на времето шумът и веселието се засилиха още повече.

Отначало Кристи се забавляваше. Атмосферата на празника заразяваше. Но по-късно удоволствието ѝ намаля, особено когато на танците Крейг започна да скъсява разстоянието между двамата. Кристи честно се опита да отговори на тази проява на чувствата му. Тя

харесваше Крейг. Излизаха вече доста дълго и имаха много общи интереси. Е, между тях не избухваха особени чувства и страсти, ала тя не се сещаше за това, докато не срещна Мат. Той пръв ѝ показа колко възбуждащо е мъжкото привличане. Къде ли бе той тази вечер? Без съмнение, в любовно приключение с някаква жена. Дали ѝ казва колко е красива и неотразима?

— Честита Нова година, кукличке! — Гласът на Крейг я върна към реалността. — Надявам се, че тази година ще се случат хубави неща!

Мат едва убеди Мими да си тръгнат към два часа. Отношенията им се развалиха съвсем, когато на прага ѝ пожела лека нощ. Мислите му бяха при Кристи. Беше ѝ звънял още два пъти от клуба и сега го хванаха нервите. Разбира се, Нова година е. Но трябва ли цяла нощ тя да бъде навън? Едва дочака да се добере отново до телефона. Когато не получи отговор и в три часа, Мат почти се паникьоса. Не се ли бе случило нещо? Дано не беше направила нещо необмислено! Накрая призна на себе си — въпреки неговите опити за обяснение, Кристи все пак се чувстваше отхвърлена. Напълно бе възможно да прекарва нощта с някого, само за да докаже на себе си, че е желана!

Когато към четири часа Кристи най-после отговори, радостта на Мат се превърна в гняв.

— Къде, по дяволите, беше? — избухна той.

— Мат? — за момент Кристи помисли, че желанието да чуе гласа му е предизвикало халюцинации.

— Зададох ти въпрос. Къде беше?

— Отидох на танци в Скуо Вали... — Кристи така се смути, че отговори като провинено дете.

— Не знаеш ли, че е опасно по тези планински пътища? Има толкова пияници!

— Наистина видяхме транспортно произшествие — призна тя. — Затова се забавихме.

— Какво е мислила Сара, като те е пускала в Скуо в такава нощ? — продължи да се ядосва той.

След първата реакция Кристи се окопоти и отговори предизвикателно:

— Леля Сара не ми казва какво да правя и със сигурност това не те засяга. Защо ми звъниш в този час?

Ядът на Мат се изпари моментално.

— През цялата вечер мислех за тебе.

— Веднага ти повярвах!

— А ти мисли ли за мен? — запита той деликатно.

— Нито веднъж — излъга тя.

— Кажи ми истината, любима!

— Не ме наричай така! Не съм твоя любима или каквато и да е. Между нас вече няма нищо. Никога не е имало!

— Знаеш, че не е вярно.

Кристи бе решена да не му позволи да предизвика спомени. Тя запита направо:

— Какво искаш, Мат?

— Доста дълго не знаех — призна той бавно.

— Кажи ми нещо, което не знам!

— Не мога да ти се сърдя, че си ядосана, скъпа. Имаше трудни минути с мен. Но опитай се да разбереш — не съм срещал такава като тебе!

— Предполагам, че девствениците отдавна са пренесени в жертва — каза саркастично тя. — Ние сме умиращо племе.

— Не това исках да кажа!

— Признай си! Изкарах ти ангелите! — продължаваше да обвинява тя.

— Но не за това, което мислиш. Даже аз не го разбрах онази нощ.

— Хайде, сподели откритието си с мен.

— Обичам те, Кристи!

За момент по линията се възцари тишина. Кристи не можеше да повярва — бе казал това, което мечтаеше да чуе. Изпълни я невероятна радост, ала след това заговори чувството ѝ за предпазливост.

— Какво те кара да мислиш така? — запита тя.

— Как се обяснява любов? — отговори той с въпрос. — Не мога да спя. Настроението ми е никакво. Не мога да се концентрирам. На думи звучи като признаци на грип.

— А може би имаш грип? — усъмни се тя.

— Любима Кристи — от сърце се засмя Мат, — ако си тук, ще ти покажа колко съм здрав.

— Колко си изпил?

— Единственото, от което съм пиан, е любов! — засмя се той. — Идвам да те видя! Чакай ме!

— Почти утро е. По-добре първо поспи — каза тя загрижено.

— Мисля, че си права — съгласи се той с нежелание. — Добре, ще бъда при тебе следобед.

Кристи успя да поспи само няколко часа. Когато Сара се върна късно сутринта, я намери в кухнята с чаша кафе.

— Очаквах да си в леглото най-малко до обяд — възкликна Сара. — Как беше купонът?

— Приятно беше — отговори Кристи. Сара не пропусна зачервените бузи на Кристи и искриците в сините ѝ очи. — Същата стара тълпа.

— Смятах да вляза на пръсти, но щом не спиш, ще направя закуска.

— За мен не — отказа Кристи. — Трябва да се облека.

— Ще излизаш ли? — учуди се Сара.

— Не, Мат идва.

— Откъде знаеш?

— Снощи ми се обади по телефона.

— Разбирам — Сара дълго я наблюдава, преди да определи своето отношение. С равен глас тя каза: — Радвам се, че ще имаш компания. Дойдох само да се преоблека. Обещах на Рода да се върна, за да почистим.

Кристи не ѝ повярва. Явно леля ѝ бе разбрала, че трябва да остави насаме двамата влюбени.

— Благодаря ти, лелю Сара!

— Ще се върна най-рано към пет часа! — предупреди лелята.

Кристи се преоблича най-малко три пъти. Първият ѝ импулс бе да облече нещо меко и примамващо, обаче гордостта ѝ се възпротиви. Мат бе длъжен да я приеме и в обичайните ѝ домашни дрехи — джинси и блуза. Но Кристи не искаше да се облича така. Накрая избра бял панталон и бял пуловер с голяма избродирана роза. Цветът съответстваше на розовия цвят на бузите ѝ. Единствено трескавият блясък на очите издаваше бурята в душата ѝ. Макар нервите ѝ да бяха

опънати до скъсване, при звука на колата Кристи направи усилие да изглежда спокойна.

Мат все още използваше закритата товарна кола на компанията, тъй като неговата бе в сервиза. Той спря пред входната врата с чувството, че се връща у дома.

Този път Кристи не се хвърли в снега да го посрещне. Тя почака да позвъни. Беше подивяла от нетърпение, но сега, когато той беше тук, я обхвана неувереност. Държеше ли Мат все още на казаното през миналата нощ? Или беше пил много, както тя подозираше. Все едно, той бе тук.

— Здравей, Кристи! — приглушеният му глас достигна до нея като морска вълна.

Тя го гледаше, неспособна да каже нещо, макар да разбираше, че е смешно да се държи така.

— Трябва да носиш по-топло палто.

Мат бе облечен с яке и черни панталони. Той отхвърли глава и се засмя.

— Говориш като леля си.

— През тези години много от нея се е предало на мен.

Когато Мат влезе и затвори вратата, тя отстъпи.

— Отново валя тази сутрин. Чисти ли са пътищата?

— Горедолу. — Той я последва до огнището. Блестящите му очи потвърждаваха впечатлението.

— Искаш ли нещо за ядене? — попита тя.

— Не, благодаря. Хапнах малко, преди да тръгна.

— Тогава кафе. Леля Сара е направила ореховки.

Мат поклати глава, оглеждайки се.

— Къде е леля Сара? Искам да ѝ честитя Новата година.

— Тя прекара миналата нощ при приятелката си Рода. Имаха партия женски бридж.

— Ето защо никой не е отговарял! — възкликна Мат. — Бях решил да звъня в полицията.

— Нова година е! — напомни Кристи. — Не мисля, че си стоял у дома.

— Не, прекарах отвратително, като се притеснявах за теб.

— Не разбирам защо?

— Защото съм идиот.

— Ти не знаеше, че съм в Скуо Вали. Тогава как си могъл да предполагаеш, че съм катастрофирала?

— Сега това няма значение! — Той се чувстваше неудобно.

— За какво се тревожиш?

— Сега — за нищо. Но когато никой не вдига телефона цяла нощ, на човек му минават всякакви мисли през главата.

— Мислеше, че няма да се прибера? — погледна го тя изумена.
— Че съм останала да нощувам у някого?

— Бих го удушил! — притегли я той към себе си. Пръстите му потънаха в косите ѝ.

— О, Мат! Наистина си идиот!

— Зная — изстена той и я притисна силно до себе си. — Не мога да те обвинявам, след като се отнесох така с тебе.

— Не беше приятно. Защо винаги, когато си тръгваш, се сбогуваш?

Той я взе на ръце и я отнесе до дивана, положи главата ѝ на гърдите си и я загледа.

— Никога не съм се влюбвал и не знаех симптомите на болестта.

— Рядко е фатална — подразни го тя.

— Говориш като познавач. Колко пъти си била влюбена? — Гласът му беше подигравателен, но се чувстваше вътрешното напрежение.

— Никога — прокара пръст по скулите на гладкото му лице.

— Означава ли това...

— Влюбена съм от момента, когато на Бъдни вечер отворих вратата и те видях на прага да трепериш — каза просто тя. — Може би не знаех това в онзи момент, но разбрах много по-рано от тебе.

— Моят мил ангел! — Целувката му беше и страст, и нежност. — Не помислих за това. Смятах, че...

— Че желаеше само красивото ми тяло — довърши тя.

— Мина ми през ума — засмя се той невесело.

— Не си сгрешил.

— Това ли е всичко, Кристи? — погледна я въпросително той.

— Не чуваш ли какво ти казвам? — Тя го прегърна, като не откъсваше поглед от него.

— Ти си расла, заобиколена с внимание и доверие. Толкова лесно можеш да сбъркаш любовта с желанието!

— О, не, не, Мат Дестри! Този път няма да ти позволя да разиграеш още един акт с изчезване!

— Никога повече, мила! — с жар каза той. — Не бих могъл да те напусна, даже ако желях! — Дългите му пръсти решеха косите ѝ.

— Обещавах ли? — попита Кристи престорено игриво, но не можа да скрие страха си.

— Това ще отговори ли на твоя въпрос? — Устните му много нежно допряха нейните. Целувката му изразяваше цялата любов и копнеж, които той така напразно се стремеше да прогони. Това беше клетва в любов.

Пръстите на Кристи галеха лицето му. Тя имаше нужда да се допира до него, отново да се убеждава, че не сънува. Нейните леки ласки докосваха затворените клепачи, правия нос. Тя погали силния му врат, а после плъзна ръка в отвора на ризата му. Когато подразни с нокти гърдите му, Мат издаде дълбок гърлен звук. Мускулите на ръцете му се стегнаха, а устните му станаха по-настойчиви. Кристи усети познатата тръпка и също разтвори устни за по-страстна целувка. Тя отново чувстваше същата растяща възбуда, която Мат предизвикваше.

И той беше зареден със същите чувства. Ръцете му галеха врата ѝ, плъзгаха се надолу към талията, докосваха нежната кожа над затворения пуловер. После едната му ръка се провря под пуловера и си проправи път до гърдите ѝ.

— Мечтаех за хубавото ти тяло — промърмори той върху разтворените ѝ устни. — Ти си съвършена.

Когато пръстите му се плъзнаха под сутиена и обхванаха твърдото връхче, тя издаде тих стон.

— Харесва ли ти това, мила? — прошепна той. — Искам да ти бъде много хубаво.

— Винаги ми е хубаво с теб — промълви тя в отговор.

— Сладка, красива Кристи! — Той покри лицето ѝ с неистови целувки. — Искам да те накарам да полетиш от радост! Искам да ми принадлежиш изцяло!

Мат стана и я притисна до гърдите си. Погледите им се срещнаха. Тя обхвана здраво раменете му и зарови глава в гърдите му. Мат я понесе към спалнята с думи на любов, които още повече разпалваха огъня в нея. Той я изправи до леглото, после ѝ свали

пуловера и сутиена. Кристи потрепери под изгарящия му поглед. Той погали гърдите ѝ и тя се олюля към него. Мат я взе на ръце и я притисна към себе си. Благоговейната сила на желанието му стопи цялата ѝ сдържаност. Тя притегли главата му и раздели устните му за страстна целувка. Искаше час по-скоро да я освободи от сладката болка в тялото ѝ.

— Не ме карай да бързам, ангел мой! — изстена той. — Искам с теб да е фантастично!

— Ще бъде — прошепна тя, като изваждаше ризата от панталона му.

Чувството на голата кожа върху възбудените ѝ гърди подкоси коленете ѝ. Тя се притисна към него и разкопча панталоните му. Когато паднаха на пода, Мат я положи на леглото, наведе се над нея и пъхна пръсти под дантелата на гащичките ѝ. Като почувства, че сваля и последната част от облеклото ѝ, обхваната от внезапно стеснение, тя изви един крак върху другия. После се отпусна. Беше свършено гола под парещия му поглед. Мат нежно разтвори краката ѝ. Очите му излъчваха толкова любов, че дъхът на Кристи секна.

— Вярвай ми, мила! Ще бъда много внимателен.

Докосването му до най-интимната част от тялото ѝ премахна и последната бариера на срамежливост.

— Моля те, Мат! — умоляваше го тя. — Искам те!

Думите ѝ сякаш го заредиха. Той я остави за миг и хвърли дрехите си. След това се обърна към нея и я притисна със сила към твърдото си тяло. Чувството беше като от електрически ток. Кристи не си беше представяла нищо подобно. Тя се изпъна до него в очакване на удовлетворение, което само той можеше да ѝ даде.

— Не знаеш какво правиш с мен! — Дрезгавият му глас прозвуча отчаяно, той обърна тялото ѝ по гръб и се наведе върху нея.

Кристи бе пронизана от пулсираща болка. Мат усети как тя се сковава и ръцете му се стегнаха. Постепенно вдървеното ѝ тяло се отпусна. Това беше човекът, когото обичаше. Кристи се движеше неспокойно и се търкаше в Мат, опитвайки се да потуши огъня, който бушуваше в нея. Когато неговите движения затихваха, тя се извиваше към него и с тяло го караше да не спира. Мат отговаряше на желанието ѝ със сила, която носеше сладко удовлетворение. Той я издигаше все по-високо и по-високо. Кристи бе изпълнена с екстаз, тя бе пред прага

на един нов, неподозиран свят. Изведнъж я заля гореща вълна, която сякаш я издигна в пространството. Толкова силно чувство я разкъсваше, че се притисна за помощ към Мат. Той я прегърна и нежно я приземи. Страстта, която я беше изгаряла, постепенно се разсейваше, и тя бавно идваше на себе си в прегръдките на Мат.

Дълго време останаха прегърнати. Най-накрая Мат се размърда и нежно целуна затворените ѝ очи.

— Беше ли това, което очакваше, мила? — тихо каза той.

— Беше много повече — протегна се за целувка, изпълнена с удовлетворение. — Не знаех, че ще е толкова хубаво!

— Ще бъде даже по-добре — ръката му бавно се движеше по тялото ѝ. — Ще се любим всяка нощ.

— Да не би да възнамеряваш да сновеш между Сан Франциско и тук? — подразни го тя.

Той ухапа леко ухото ѝ.

— Не, мисля да те преместя от Пайн Гроув.

— Какво искаш да кажеш?

— Искам те в леглото ми всяка нощ! — Желанието му се събуждаше отново. — Искам да те прегръщам в тъмнината и да виждам красивото ти лице всяка сутрин, когато се събудя.

— Искаш да се преместя при теб?

— Това наистина е за предпочитане пред ежедневно пътуване — засмя се Мат.

Идеята беше толкова внезапна, че я накара да онемее. Нейното старомодно възпитание ѝ подсказваше, че момичетата не живеят с мъже, даже когато се предвижда сватба. Но времената се менят. Галещата голото ѝ тяло ръка потвърждаваше това. И все пак, би ли могла открито да живее с него?

— Зная, че идеята те плаши, мила, но ще бъдем заедно. Ще се погрижа да бъдеш щастлива.

Когато устните му докоснаха нейните, Кристи знаеше своя отговор. Един официален документ нямаше да направи любовта им посвята. Тя вече принадлежеше на този мъж изцяло. Колкото повече свикваше с тази мисъл, толкова повече се изпълваше с растяща възбуда.

— Аз също искам да те направя щастлив! — Тя разроши с любов косата му. — Аз ще получа някаква хубава работа и ще ти помагам с

наема.

Мат изведнъж промени израза на лицето си.

— Няма нужда да правиш това, мила.

— Искам да ти помогна. Мат. Зная, че едва сега започваш. А освен това, нима в днешните съвременни отношения двамата не делят всичко? — запита тя сериозно.

Той я изгледа недоверчиво.

— Смяташ, че аз искам... — той рязко спря, после продължи бавно: — Мисля, че грешиш относно това какви отношения имам предвид.

— Не, аз разбирам — ясните ѝ очи бяха насочени към него с доверие. — Винаги си бил честен към мене. Няма нужда да таим собствените намерения един към друг.

Мат беше ужасен. Той беше така сигурен, че Кристи знаеше — той искаше тя да се омъжи за него. Трябваше да направи предложение, преди да ѝ позволи да се отдаде. Мат чувстваше признателност, че тя се бе съгласила да живее с него. Знаеше колко много ѝ струва това. Но сега тя ще мисли, че с това я изпитва — дали обича него, или парите му. Всичко, което бе направил досега, сочеше натам. Дали ще разбере, че случилото се е ред несъзнателни недоразумения и ще му прости?

— Трябва да поговорим, любима.

Но когато Кристи се сгуши и отправи поглед към него, тялото му се отдаде на растящата възбуда.

— Всъщност този разговор може да почака! — промърмори едва разбрано той...

ПЕТА ГЛАВА

Мат така и не можа да говори с Кристи. Нямаше по-важно от това да я държи в прегръдките си и безкрай да повтаря любовния обет. Когато наближи края на ценното им време заедно и трябваше да си тръгне, Мат успокои съвестта си, като си обеща да оправи работите в събота. Беше само след два дни.

В петък Кристи получи лъжливото писмо, което я информираше, че е спечелила награда — пътешествие по море. Първоначално посрещна новината с учудване и радост. След това помисли за Мат и техните нови отношения. Не бяха успели да обсъдят откога ще заживее при него в Сан Франциско, но щеше да е скоро. Никак не искаше още в самото начало да го остави сам за цели две седмици. Щеше да е чудесно, ако той можеше да дойде с нея, но едва ли щеше да е възможно. Току-що беше започнал работа.

— Та ти винаги си мечтала да пътешестваш, дете! — Сара просто не можеше да разбере странното колебание на Кристи. — Имаш късмет, че не трябва да си на работа до понеделник. Можеш да отидеш в Сан Франциско и да уредиш пътуването.

— Няма защо да бързам.

Кристи бе отложила разговора със Сара относно Мат и техните планове. Нямаше да бъде лесно, макар че леля ѝ едва ли щеше да я спре. Тя знаеше — старата жена нямаше да хареса идеята. Може би постъпваше страхливо, но беше решила да дочака Мат и тогава да каже на леля си.

— Не те разбирам — мърмореше Сара, — какво чакаш?

— Трябва да взема отпуск и да си купя някои дрехи. Имам нужда и от бански костюм.

— Няма да намериш в Пайн Гроув по това време на годината. Можеш да напазаруваш, докато си в Сан Франциско. Откъде знаеш кога е следващото пътуване на парахода? А не можеш да вземеш отпуск, ако не знаеш датата.

— Вярно — остави се Кристи да бъде убедена. — Трябва да посетя агенцията.

Тя си направи сметка, че ще може да види Мат и това реши въпроса.

Кристи бе запомнила името на компанията на Мат от надписа на колата. Адреса намери в телефонната книга. Трансамерика Билдинг беше едно от най-престижните канцеларски здания в центъра на Сан Франциско. Кристи бе доста впечатлена от факта, че новата компания на Мат заема от край до край един от горните етажи на сградата. Приемната беше мебелирана в спокоен бежов цвят. Дебел килим поглъщаше шума от стъпките на посетителите.

Тя бе посрещната от приветлива жена:

— Мога ли да ви помогна?

— Да, търся един служител от инженерния отдел — казва се Мат Дестри. Той е нов — обясни услужливо Кристи.

— Това да не е някаква шегичка? — намръщи се жената.

— Не ви разбирам — изглежда я неуверено Кристи.

— И аз не ви разбирам. Кого искате да видите? Господин Дестри или някого от инженерния?

Кристи имаше някакво неясно предчувствие за службата на Мат. Той би трябвало да знае, че ѝ е все едно, даже да беше пазач. Сега ѝ се искаше да напусне, преди да е открила тайната.

— Мат каза... Нали имате господин Дестри на работа тук?

— Може би е по-добре да ви оставя да говорите със секретарката му — предпазливо каза жената в приемната. — Заповядайте, в дъното на хола.

Замаяна, Кристи се отправи към посочената врата. Не се ли изрази ясно? Мат щеше да ѝ каже, ако имаше секретарка. Друга, също така привлекателна жена, я посрещна в кабинета, който беше още полуксозен от приемната. И тя попита с усмивка кого търси.

— Бих искала да видя Мат Дестри — каза неуверено Кристи.

— Имате ли среща?

— Не... Просто наминах да му кажа нещо.

— Съжалявам, но господин Дестри приема само с предварителна уговорка.

У Кристи се засили чувството на съмнение. Всичко беше много странно. Не беше много вероятно да има двама души с едно и също

име. Тогава какво друго обяснение можеше да има? Докато гледаше в нерешителност другата жена, Мат излезе от кабинета си. Той прелистваше бързо документите, които държеше.

— Линда, този доклад трябва да бъде изпратен в Нюком колкото може... — При вида на Кристи рязко прекъсна. — Кристи! Какво правиш тук?

— Дойдох да те видя, но никой не ми казва къде работиш.

Радостта му се смени от ужас.

— О, Господи, не исках да разбереш по този начин!

— Какво има, Мат? Какво криеш от мене?

— Влез вътре — каза той деликатно, като я взе за ръка и я въведе в кабинета си.

Кристи огледа кожените мебели, картините по стените и не повярва на очите си.

— Какво правиш тук? Чий е този кабинет?

— Седни, мила. Трябва да ти кажа нещо.

Кристи позволи на Мат да я настани на дивана, но повече ѝ се искаше да му обърне гръб и избяга. Нещо не беше наред и тя не искаше да узнае какво.

— Не може ли да почака, докато дойдеш в Пайн Гроув утре? — попита тя на пресекулки.

— Не, аз трябваше да ти кажа отдавна. Опитах няколко пъти, но винаги свършваше с недоразумение. Никога не съм искал да те мамя! — На лицето му бе изписано дълбоко съжаление.

— Какво се опитваш да ми кажеш. Мат? Да не би да си женен?

— О, по дяволите, не! Защо мислиш така? — Той хвана ръцете ѝ. — По-добре да започна отначало, от Бъдни вечер.

— Не се опитвай да се отклоняваш, Мат! Какво общо има Бъдни вечер с това? — Кристи посочи луксозния кабинет.

— Чуй ме, мила! Това е част от историята. Беше ми студено и бях гладен тази нощ. Вие ме приехте и ме оставихте у вас. Не можех да повярвам.

— Та ти нямаше къде да отидеш!

— Е, всъщност имах резервирана стая в Скуо Вали.

— Не ни каза това!

— Така и не ми се отдаде случай. Вие с леля си решихте, че съм бездомен скитник. Всеки път, когато се опитвах да оправя

недоразумението, вие мислехте, че искам да избегна срама. Отначало това ме забавляваше. След това, когато ме приехте без въпроси, бях учуден. Никога не бях срещал такива хора.

Кристи все още не разбираше думите му.

— Какво правеше в Пайн Гроув?

— Бях на път към един зимен хотел, когато колата ми излетя от шосето, и катастрофирах. Търсех телефон и вашата къща се оказа най-близо до пътя.

— Но защо остана? — запита тя безпомощно.

— Отчасти, защото сервизът се съгласи да я изтегли едва след Коледа. — Палецът му чертаеше леки кръгове по китката ѝ. — Но най-вече, защото срещнах най-прекрасното момиче на света и исках да го опозная.

— И никога не си бил без работа, нали?

— Не — каза той тихо.

Тя го погледна с блуждаещ поглед и за пръв път забеляза елегантния тъмен костюм и модната връзка. Изглеждаше ѝ като непознат.

— Кой си ти всъщност, Мат?

— Същият, който бях досега, мила. Останалото са само декори.

Кристи огледа просторната стая.

— Това е твоя кабинет, нали? Явно не си инженер. Какъв е твоят пост?

— Аз наистина съм инженер, но и... притежавам „Компютренд“.

Тя го погледна с изненада.

— Цялата компания?

— Да.

Кристи се чувстваше така, сякаш се намираше в стая с криви огледала. Целият свят ѝ се стори изкривен. Човекът, когото обичаше, я беше измамил. Едва сега започна да възприема тази мисъл.

— Ти ме излъга! — с рязко движение освободи ръцете си и стана.

— Бъди честна, Кристи! — молеше я Мат. — Никога не съм ти казвал нещо, което не е истина.

— Ти прие гостоприемството ни под фалшив предлог! Нашата домашна Коледа сигурно е била весела история за твоите светски приятели. За повече материал ли се върна? Добре ли ги забавлява?

Надявам се, че си включил и вълнуващия момент в обора, когато ти се предложих!

— Кристи, мила, как можеш даже да помислиш...

— Не беше свикнал някой толкова лесно да пада в ръцете ти. Не представлявах предизвикателство за теб! И ти направи историята забавна, като разигра цял акт на съблазняване.

Пръстите на Мат се забиха в напрегнатите й рамене.

— Стига! — заповяда той. — Знаеш, че нито една твоя дума не е вярна!

— Поне да беше истина, когато казваше, че ме обичаш! — упрекна го.

— Вчерашният ден нищо ли не ти подсказа? — запита Мат.

— Имаш навика да не отговаряш на неудобни въпроси — отговори тя саркастично. — Но накрая разбрах. Никога не си мислел да дойдеш в събота, нали? Комедията свърши. Ако днес не бях тук, нямаше да те видя повече.

Той я изгледа с учудване.

— А какво ще стане с плановете, които правихме заедно?

— Наистина, предложението ми да плащам половината наем те е забавлявало! — Смехът й приличаше на ридание. — Ако апартаментът е като този кабинет, ще имаш нужда от съквартирант с по-добра работа от моята!

— Никога не съм смятал да ми бъдеш съквартирант или да плащаш за каквото и да е!

— И аз твърдя същото! — Кристи преглъщаше сълзите, които напиреха. — Довиждане, Мат. Беше поучително.

— Не е вярно, нали, мила? — Той се опита да я притегли към себе си, ала тя опря ръце в гърдите му. — Съжалявам, че не поставих нещата по местата им още в началото, но никога не съм искал да те нараня!

— Съвестта ти не позволи, Мат! Е, може би все още има надежда за тебе! — Тя се измъкна от ръцете му и се отправи към вратата, разминавайки се със секретарката.

— В приемната е посетителят, който има среща в три часа, господин Дестри — каза дискретно Линда.

— Кристи, чакай! — извика Мат през рамо. Той отстрани Линда, но моментното забавяне даде възможност на Кристи да избяга.

Тя изтича по коридора, без да обръща внимание на любопитните погледи. Единствената ѝ цел бе да избяга от по-нататъшно унижение. За щастие асансьорът бе празен. Кристи натисна копчето за първия етаж с трепереща ръка. Тя почти побягна по улицата, заобикаляйки зяпачите по витрините. Искаше по-скоро да се отдалечи от Мат. Как можа така да се излъже в него? Как можеше той да бъде така съзнателно жесток?

Значи я беше набеleyзал за жертва още от момента, когато отвори вратата на Бъдни вечер. Кристи потрепери, като си спомни оценяващия му поглед. Тя гореше от възмущение: „Каква хитрост е да ме накара да искам да ме обладае!“. Но най-непростимо бе, че му повярва, че отношенията им бяха станали постоянни!

След като го видя в собственото му обкръжение, Кристи бе уверена, че не е бил сериозен. Смешно беше да мисли, че той може да намери място за нея в своя светски живот. По-скоро тя щеше да представлява неудобство за него. Фактически Мат бе признал това. Кристи изведнъж си спомни странния израз на лицето му, когато каза, че тя не разбира какви отношения има предвид. Това бяха само креватни приказки. От нея се искаше да ги приема, но не и да очаква, че ще се сбъднат!

Крачейки безцелно, Кристи реши, че трябва да прогони мъчителните спомени и да помисли за бъдещето. Какво щеше прави по-нататък? Досега всичките ѝ планове се въртяха около Мат. Той бе станал центърът на нейния живот! Трябваше ѝ време да се съвземе и да оцени ужасната си грешка.

Изведнъж си спомни за наградата от конкурса и целта на пътуването си до града. Пътешествието щеше да ѝ помогне да дойде на себе си. Скитането из града получи крайна цел и тя се отправи към агенцията.

— Кога е следващият рейс на „Сан Куин“ за Карибските острови? — попита Кристи на гишето.

— Утре отплава наш кораб — отговори младата жена.

— Великолепно, искам един билет! — възкликна Кристи.

— Страхувам се, че е невъзможно. Всички места са продадени. Всеки иска да се махне от дъждовете и мъглите през тази част на годината. Но имаме следващ рейс след шест седмици.

— Не мога да чакам толкова! Спечелих конкурса и ми казаха, че мога да се възползвам от наградата, когато поискам! — Кристи измъкна писмото от чантата си.

Жената го пое с интерес.

— Е, щастливка сте, госпожице Блейк! Единственият проблем е, че всичко е продадено, както ви казах. Но мога да ви запазя място за следващия рейс.

— Съвсем нищо ли нямате? — попита Кристи безнадеждно.

— Нека да проверя още един път. — След като натисна няколко копчета на компютъра, жената разгледа съсредоточено малкия екран. — Наистина съжалявам. Единственото, което имаме, е една малка вътрешна каюта, която няма да ви хареса.

Изведнъж лицето на Кристи просветна.

— Върнали са билетите за фирмения апартамент. Той наистина е елегантен. Можете да го заемете, ако доплатите разликата.

— Колко е тя?

Като чу, само премигна. За толкова пари изобщо не можеше да се говори. Но не можеше и да чака шест седмици. След малко размишление Кристи реши.

— Ще взема малката каюта.

— Но вие имате право на луксозна кабина — възпротиви се жената. — Не мислете, че ще ви върнем разликата.

— Няма значение. Просто пригответе билета ми!

Сара погледна с очакване, когато Кристи се завърна.

— Тръгвам утре.

— Утре! Ето какво наричам бърза работа — старата жена се намръщи. — Не изглеждаш твърде въодушевена.

— Какво говориш! — опита се Кристи да си предаде бодър вид. — Чувствам се прекрасно.

— Какво има, Кристи?

— Не зная за какво говориш. Всичко върви като по мед и масло! Утре ме чака дълъг ден...

— Мат звъни на всеки петнадесет минути. Той също не ми казва какво се е случило. Скарахте ли се?

Кристи събра сили за отказ, но не можеше да го направи. Никога не бе лъгала леля си.

— О, лельо Сара, какво да правя?

Сара я прегърна и я остави да изплаче мъката си. Когато хлиповете на Кристи утихнаха, тя разказа на леля Сара всичко.

— Това не е типично за Мат — каза бавно Сара. — Признавам, че е шокиращо, но сигурна ли си, че изводите ти не са прибързани?

— Единственото му извинение бе, че не бил искал да ме нарани — каза Кристи мрачно.

— Не мога да повярвам, че така съм се излъгала в някого! — лицето на Сара издаваше безпокойство.

— Живеем в различен свят. Нямаме опит с хора като Мат.

— Може би... — Леля й не бе убедена. — Все пак бих искала да говоря с него.

— Моля те, недей! — умоляваше я Кристи. — Просто трябва да извлечем поука от тази история. Така направих аз. Когато се върна от пътешествието, ще съм забравила за него.

— Това е добра идея, дете. Опитай да поспиш малко.

Когато телефонът иззвъня, Кристи се огледа в паника.

— Ако е за мене, не искам да говоря с никого!

— Не се притеснявай. Аз ще поема телефона — успокои я Сара.

Дълго време леля й разговаряше с някого...

Сара помогна на Кристи с приготвянето на багажа, без да обръща внимание на мрачното й настроение. Тя настоя Кристи да си вземе красиво бельо и вечерни тоалети.

— Та аз отивам да сменя обстановката — протестираше Кристи. — Най-малкото, което искам, е ново сърдечно приключение.

— От повече глава не боли — отговори Сара невинно. — Представи си, че срещнеш принц, който пътува инкогнито.

Кристи се усмихна.

— Ще му кажа да изчезне, за да няма работа с Държавния департамент за обида на приятелска нация.

— Е, опитай да не започнеш Трета световна война — отбеляза сухо Сара. — Няма да можеш да си го простиш!

Сара заведе Кристи на пристанището, но отказа да се качи на парахода.

— Бих искала да си с мене, лельо Сара!

— Мисля, че ще прекараш по-добре без мен. Не се глези, дете, трябва да се връщам във фермата.

След като леля ѝ си тръгна, Кристи се качи на парахода. Беше единственият пътник, който не очакваше нещо особено от пътуването. Тя се нареди равнодушно на опашката пред ковчежника. Последният я поздрави с професионална усмивка и посочи името ѝ в списъка.

— Добре дошли на борда, госпожице Блейк. Стюардът ще ви придружи до вашата кабина.

Кристи последва униформения стюард в асансьор, който се изкачи няколко етажа. След това се отправиха по дълъг коридор до определената ѝ кабина. Но когато отвори вратата, Кристи разбра, че е станала грешка. Това бе луксозен апартамент. В дневната имаше диван, няколко кресла и малки масички. От нея се отиваше в спалня с огромно легло! Широки стъклени врати водеха до отделна веранда и откриваха поразителна гледка към океана.

— Има грешка — каза Кристи със съжаление. — Това не е моята каюта.

Стюардът погледна бележката в ръката си. На нея бе написано: „Госпожица Блейк, фирмен апартамент“.

— Не, той ми бе предложен, но не можех да заплаत्या цената — обясни тя, — трябва да има някакво объркване.

— Почакайте тук, докато се върна — помоли стюардът.

Докато чакаше, Кристи усети внезапния шум от машините. Тя отиде до прозореца и с наслаждение се залюбува на гледката към моста Голдън Гейт. Би било чудесно да остане в тази луксозна кабина, но това бе още едно от нещата, които не можеше да си позволи. Параходът набираше скорост и първоначалните малки бръчки по водата се превърнаха в големи бели вълни.

— Аз взех малката каюта и оставих по-голямата за теб — се чу зад нея познат глас.

Кристи помисли, че има халюцинации. Тя се обърна рязко и погледна с невярващи очи Мат. Не можеше да бъде, тя сънуваше! Но той стоеше пред нея, реален, от плът и кръв.

— Какво правиш тук?

Мат се засмя, като че присъствието му бе най-естественото нещо на света.

— Леля Сара се страхуваше, че ще се чувстваш самотна и предложи да те придружа.

— Тя никога не би направила това!

По лицето на Мат се разля широка усмивка.

— Е, тя наистина се надява, че ще се ожения за тебе.

— Как можа да я накараш да помисли такова нещо? — Бузите на Кристи порозовяха от възмущение. — Това даже е по-лошо от всичките идиотски номера, които разигра! Не ти ли стига всичко досега? Защо трябва напълно да губиш доверието ѝ? Ти си най...

Мат ни най-малко не бе засегнат от тирадата на Кристи. Той се приближи към нея и я взе в обятията си. Тя започна да се бори, но устните му сложиха край на съпротивата ѝ. Дългата целувка я накара да усети тръпки по гърба си. Тя бе безсилна да предотврати прегръдката, която притисна тялото ѝ до неговото така, че почувства всеки негов мускул. Борбата направи съприкосновението още по-възбуждащо. Пръстите ѝ се отпуснаха и ръцете ѝ започнаха да гаят широките рамене на Мат. Умът ѝ протестираше, тялото обаче откликваше посвоему. Устните му бяха неотразими и бавните милувки преодоляха всички препятствия.

Мат я вдигна и я отнесе в спалнята. Кристи зарови лице в шията му, притискайки се здраво към него. Беше безумно да се остави отново да бъде използвана, но нямаше избор.

Мат легна до нея на широкото легло, без да я пуска от прегръдката си. Тъмната му глава беше над нея.

— Най-малкото открий начин да поставям край на споровете. — Той се засмя дяволито.

Кристи обърна глава настрани, не можеше да го гледа в очите.

— Бориш се нечестно — промълви тя.

— Ти знаеш коя е линията между любовта и войната.

Дългите му пръсти разкопчаха горното копче на блузата ѝ, после следващото. Кристи направи плахо движение да го спре, след това махна с ръка. Как можеше да откаже на собственото си желание, когато устните му оставяха горящи следи по чувствителната ѝ кожа! Той разкопча блузата, освободи сутиена и го отмести от гърдите ѝ. Кристи потръпна, когато почувства устните му върху тях.

— Моя красива любов — промърмори той. — Вярваш ли, че ще те оставя на друг?

В тялото на Кристи се надигаше буря, докато я събличаше. Възбудата набираше сила с всяка негова ласка по най-интимните ѝ

места. Когато беше вече гола под парещия му поглед, Мат прокара пръсти по цялата дължина на тялото ѝ.

— Как мога да заслужа такъв подарък? — Гласът му беше дрезгав. — Ти ми се отдаде и сега си моя завинаги. Никога няма да те пусна!

— О, Мат! — Кристи протегна ръце към него със затворени очи.

— Толкова е хубаво да чувам името си, произнесено от теб! Искам да го чувам, когато ти донасям най-голямата радост.

Той я отпусна за момент, хвърли дрехите си, после отново я прегърна.

— Люби ме, мила! — изстена той и нежно постави тялото ѝ под своето. Отначало я целуваше леко, после — все по-настойчиво.

Кристи откликваше без стеснение на страстта му. Когато произнасяше името му, ръцете на Мат се стягаха конвулсивно. Желанието им да си принадлежат бе тъй голямо, че бурята бе кратка, но изтощението и удовлетворението — пълни. След това Кристи остана да лежи кротко, с глава върху гърдите му. Слушаше как сърцето му постепенно възвръща нормалния си ритъм. Галещата му ръка по тялото ѝ беше последният нежен акорд. И двамата останаха неподвижни дълго време. Накрая Мат каза:

— Уредих капитанът да ни венчае утре. Мисля, че нямаш нищо против.

Кристи го погледна с неуверена надежда.

— Наистина ли направи това?

Мат се засмя, сочейки голото ѝ тяло.

— Не мислиш ли, че вече е ясно? Какво ще каже леля Сара, ако не се ожения за теб?

— Искаш да кажеш, че е шега... — Кристи отново бе обзета от отчаяние.

Мат стана сериозен като видя светлината да угасва в очите ѝ. Той я взе отново в обятията си и погали замислено косата ѝ.

— Как мислиш, ще бъдат ли достатъчни четиридесет-петдесет години след сватбата ни, за да ми повярваш? — запита я нежно той. — Обичам те повече, отколкото мислех, че един мъж може да обича една жена. Искам да се ожения за теб и да живеем заедно цял живот. Това отговаря ли на въпроса ти?

Кристи обви врата му с ръце и покри лицето му с целувки.

— О, Мат, не знаеш колко болеше, когато смятах, че няма да те видя повече!

— Глупава малка Кристи! — каза ласкаво той. — Не познаваш много мъжете. И вече загуби шанса си да ги опознаеш... — Очите му потъмняха от нов пристъп на страст. — Отсега нататък аз съм единственият мъж в живота ти!

— Никога не съм желала друг!

Той я целуна така блажено, че Кристи помисли: „Ако има рай, то аз съм в него!“.

— Чувам камбани — каза тя унесено.

— Викат ни за вечеря.

— Не съм гладна.

— И аз — отговори той, — но предполагам, че сме на капитанската маса.

Устните на Кристи погалиха бузата му.

— Дали той ще има нещо против, ако закъснеем?

— Мисля, че ще разбере!

Натежалият му от желание поглед потъна дълбоко в нейния...

Издание:

Нора Робъртс, Деби Макомбър, Мора Сийгър, Треиси Синклеър.
Коледна магия 92

ИК „Арлекин-България“, София, 1992

Американска. Първо издание

Редактор: Ани Димитрова

ISBN: 954-11-0017-1

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.